

LAOTIAN SCRIPT FONTS

Main body of text in font called: Saysettha OT

Other font used is called: Phetsarath OT

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ?

ໄມເຄິ້ນ ເອສ. ຮິເຊີ

Michael S. Heiser

ນອກຈາກເນື້ອໃນອື່ນໆທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງແລ້ວ, ພຣະຄຳພີອ້າງອີງທັງໝົດແມ່ນມາຈາກພຣະຄຳພີສັກສິດ, ພາສາລາວຂອງຄົນທົ່ວໄປສະບັບປັບປຸງໃໝ່, ຂອງສະມາຄົມພຣະຄຳພີສະຕະທຳຄຳພີ. THE HOLY BIBLE in Revised Lao Version , Copyright © 2012 United Bible Societies

KBS-2012-5M

RLV 062:978-1-920714-42-0

ພຣະຄຳພີສະບັບອະທິບາຍ “ຊີວິດຄົບບໍລິບູນ” ພາສາລາວ ສະບັບລິຂະສິດປີ 2013
ສະຫງວນລິຂະສິດໂດຍສຳນັກພິມໄລຟ໌ ພັບລິດເຊີສ໌ ອິນເຕີເນຊັນແນນ

Lao Language Full Study Bible

ISBN: 978-0-7361-0495-1

ປຶ້ມອື່ນໆໂດຍຜູ້ຂຽນຄົນດຽວກັນ

Supernatural: What the Bible Teaches about the Unseen World and Why it Matters

The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible

Angels: What the Bible Really Teaches About God's Heavenly Host

Demons: What the Bible Really Teaches About the Powers of Darkness

I Dare You Not to Bore Me with the Bible

The Bible Unfiltered: Approaching Scripture On Its Own Terms

Reversing Hermon: Enoch, the Watchers, and the Forgotten Mission of Jesus Christ

Brief Insights on Mastering Bible Study (The 60-Second Scholar series)

Brief Insights on Mastering the Bible (The 60-Second Scholar series)

Brief Insights on Mastering Bible Doctrine (The 60-Second Scholar series)

The Façade (fiction)

The Portent (fiction)

ຊື່ຫຍໍ້ຂອງຊື່ປື້ມພຣະຄຳພີ (ໃນກໍລະນີທີ່ຈຳເປັນ)

ພຣະຄຳພີເດີມ

ປຖກ (ປະຖົມມະການ)
 ອພຍ (ອົບພະຍົບ)
 ລລວ (ລະບຽບພວກເລວີ)
 ຈບຊ (ຈົດບັນຊີ)
 ພບຍ (ພຣະບັນຍັດສອງ)
 ຢຊ (ໂຢຊວຍ)
 ຜປ (ພວກຜູ້ປົກຄອງ)
 ນຣ (ນາງຣຸດ)
 1-2 ຊມອ(1-2 ຊາມູເອນ)
 1-2 ກສ (ກະສັດ)
 1-2 ຂຄ (1-2 ຂ່າວຄາວ)
 ອຊຣ (ເອຊາຣາ)
 ນມຢ (ເນເຫມີຢາ)
 ອສທ (ເອສະເທີ)
 ໂຢບ (ໂຢບ)
 ພສສ(ເພງສັນລະເສີນ)
 ສພສ (ສຸພາສິດ)
 ປຍຈ (ປັນຍາຈານ)
 ຍພ (ຍອດເພງ)
 ອຊຢ (ເອຊາຢາ)
 ຢມຢ (ເຢເຣມີຢາ)
 ພຄຄ(ເພງຄຳຄວນ)
 ອຊກ (ເອເຊກງຽນ)
 ດນອ (ດານີເອນ)
 ຮສອ (ໂຮເສອາ)
 ຢອ (ໂຢເອນ)
 ອມ (ອາໂມດ)
 ອບຢ (ໂອບາດີຢາ)
 ຢນ(ໂຢນາ)
 ມກ (ມີກາ)
 ນຮ (ນາຮູມ)
 ຮບກ (ຮາບາກຸກ)
 ຊຟຢ (ເຊຟານີຢາ)
 ຮກ (ຮັກກາຍ)
 ຊກຢ(ເຊກາຣີຢາ)
 ມລກ (ມາລາກີ)

ພຣະຄຳພີໃໝ່

ມທ (ມັດທາຍ)
 ມກ (ມາຣະໂກ)
 ລກ (ລູກາ)
 ຢຮ (ໂຢຮັນ)
 ກຈ (ກິດຈະການ)
 ຣມ (ໂຣມ)
 1ກຣທ (1ໂກຣິນໂທ)
 2ກຣທ (2ໂກຣິນໂທ)
 ຄລຕ (ຄາລາເຕຍ)
 ອຟຊ (ເອເຟໂຊ)
 ຟລປ (ຟີລິບປອຍ)
 ກລຊ (ໂກໂລຊາຍ)
 1-2 ທສນ (1-2 ເທສະໂລນິກ)
 1-2 ຕມທ (1-2 ຕີໂມເທງວ)
 ຕຕ (ຕີໂຕ)
 ຟລມ (ຟີເລໂມນ)
 ຮຮ (ເຮັບເຮີ)
 ຢກບ (ຢາໂກໂບ)
 1-2 ປຕ (1-2 ເປໂຕ)
 1-2-3 ຢຮ (1-2-3ໂຢຮັນ)
 ຢດ (ຢູດາ)
 ພນມ (ພຣະນິມິດ)

ການມອບໃຫ້

ສໍາລັບທຸກຄົນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ແລະຕໍ່ຜູ້ທີ່
ໄດ້ເລີ່ມມາດົນນານແລ້ວ, ແຕ່ຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຍັງຢູ່ບ່ອນເກົ່າ.

ສາລະບານ

ຄຳນຳ

ບົດນຳ

ພາກທີ I: ເລື່ອງລາວ

ບົດທີໜຶ່ງ: ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄົວ

ບົດທີສອງ: ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຕ້ອງການຄອບຄົວ

ບົດທີສາມ: ພຣະເຈົ້າຖືກຄອບຄົວຂອງພຣະອົງທໍລະຍົດ

ບົດທີສີ່: ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວມະນຸດຂອງພຣະອົງ

ບົດທີຫ້າ: ພຣະເຈົ້າສະແຫວງຫາຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ

ບົດທີຫົກ: ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບຄອບຄົວຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ

ບົດສະຫຼຸບແລະການເບິ່ງຕົວຢ່າງ

ພາກທີ II: ຂ່າວປະເສີດ

ບົດທີເຈັດ: ຂ່າວປະເສີດແມ່ນຫຍັງ?

ພາກທີ III: ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ

ບົດທີແປດ: ສາວົກແມ່ນຫຍັງ?

ບົດທີເກົ້າ: ສາວົກເຮັດຫຍັງ?

ຊື່ແລະຄຳສັບທີ່ສຳຄັນ (ຄຳອະທິບາຍ)

ບົດສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຄຳສັບເໜືອທຳມະຊາດ

ຄຳນຳ - ກະລຸນາຢ່າຂ້າມສິ່ງນີ້

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຈະດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ . . . ຄຳນຳແມ່ນການອ່ານທີ່ ທຽບເທົ່າກັບການເຂົ້າຄົວຖ້າຢູ່ໃນແຖວຍາວໆຫຼືກຳລັງຢູ່ໃນການຈະລາຈອນທີ່ຕິດຂັດ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຂໍຮັບ ຮອງວ່າສິ່ງນີ້ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຕື່ນເຕັ້ນ, ແຕ່ມັນກໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ.

ປຶ້ມຫົວນີ້ແມ່ນການແນະນຳກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະຄຳພີກ່າວເຖິງ *ແທ້ໆ* ໃນເລື່ອງ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານມີຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະອົງ, ແລະວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານ ຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບສອງສິ່ງທຳອິດນັ້ນ. ມັນລຽບງ່າຍ. . . ແຕ່ອາດຈະບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ທ່ານເຄີຍໄດ້ ຍິນກ່ຽວກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ບໍ່ແມ່ນປຶ້ມຄຳແນະນຳທີ່ໄປຂອງທ່ານກ່ຽວກັບສາດສະໜາຄຣິດ. ມັນຈະກວມເອົາ ບາງສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈະມີທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງສຳລັບຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ອາດຈະ ຄຸ້ນເຄີຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຜູ້ອ່ານສອງປະເພດຢູ່ໃນໃຈ. ປະເພດທຳອິດແມ່ນຄົນທີ່ຫາກໍ່ມາເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ດົນ. ຖ້າຄົນນັ້ນແມ່ນທ່ານ, ທ່ານອາດຈະຖືກຂົ່ມຂູ່ຈາກພຣະຄຳພີຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ມັນມີຫຼາຍຢ່າງໃນນັ້ນທີ່ພັງຄື ວ່າແປກແລະບໍ່ງ່າຍທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ. ເຊື່ອໃຈຂ້າພະເຈົ້າເທາະ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດ. ເມື່ອຂ້າ ພະເຈົ້າມາເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າຕອນເປັນໄວລຸ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຫຍັງອີກເລີຍກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ. ຂ້າພະ ເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ໂນອາ, ແລະເລື່ອງອາດາມແລະເອວາ. ມັນເປັນແບບນັ້ນແຫຼະ. ນີ້ ແມ່ນປຶ້ມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງມອບໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າທັນທີຫຼັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ. ມັນຈະຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງເລື່ອງລາວຂອງພຣະຄຳພີແລະແນວຄິດທີ່ສຳຄັນບາງຢ່າງ. ຂ້າພະເຈົ້າ ເຊື່ອວ່າມັນຈະຊ່ວຍທ່ານໄດ້.

ຜູ້ອ່ານປະເພດທີສອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນແມ່ນຜູ້ທີ່ຮູ້ຈັກພຣະເຢຊູເປັນໄລຍະເວລາໜຶ່ງແລ້ວ ແຕ່ວ່າຜູ້ໃດກໍ່ ຕາມທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ "ຕິດຢູ່" ທ່ານເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ; ທ່ານໄດ້ໄປຮ່ວມຄຣິສຕະຈັກໄລຍະເວລາໜຶ່ງ (ບາງເທື່ອອາດຈະດົນນານແລ້ວ). ແຕ່ທ່ານຍັງຄິດຢູ່ຕະຫຼອດວ່າຈະຕ້ອງມີທຸກສິ່ງຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ມັນຕ້ອງມີ ໃນພຣະຄຳພີຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຮຽນມາຮອດຈຸດນີ້ແນ່ນອນ. ທ່ານຮູ້ສຶກສັບສົນເລັກນ້ອຍເມື່ອເວົ້າເຖິງ ຄວາມໝາຍທີ່ແທ້ຈິງຂອງການຕິດ ຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ມັນຕ້ອງມີຫຼາຍກວ່ານັ້ນອີກນອກເໜືອຈາກການ ປະຊຸມນະມັດສະການໃນວັນອາທິດ, ການໃຊ້ເວລາກັບໝູ່ເພື່ອນຄຣິສຕຽນ, ແລະການມີສ່ວນຮ່ວມໃນ ກິດຈະກຳຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າແຮງບັນດານໃຈຂອງທ່ານແມ່ນຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານກ້າວໄປຂ້າງໜ້າ.

ມັນອາດຟັງຄືວ່າກົງກັນຂ້າມ, ແຕ່ປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະແນະນຳແນວຄວາມຄິດພື້ນຖານບາງຢ່າງ ແຕ່ສຳຄັນສຳລັບຄົນທີ່ສະຫຼາດ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈະຖືວ່າຜູ້ອ່ານຂອງຂ້າພະເຈົ້າສະຫຼາດ. ສຳລັບບາງທ່ານ, ປຶ້ມນີ້ຈະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານຮຽນຮູ້ບາງສິ່ງບາງຢ່າງໃນແບບໃໝ່ໆ. ສຳລັບຄົນອື່ນໆ, ທີ່ຫາກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນ, ພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນຮຽນບາງຈຸດ. ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຢູ່ນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ຈະກະກຽມຜູ້ອ່ານໃຫ້ອ່ານປຶ້ມເຫຼັ້ມອື່ນໆທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນ. ຫຼັງຈາກທີ່ທ່ານອ່ານປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ຈົບແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳໃຫ້ອ່ານປຶ້ມ *Supernatural: What the Bible Teaches about the Unseen World—And Why It Matters*. ສຳລັບຜູ້ອ່ານພາສາອັງກິດປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ມີຢູ່ໃນອິນເຕີເນັດບໍ່ວ່າຈະຜ່ານ Amazon.com ຫຼືສຳນັກພິມຈຳໜ່າຍ, Lexham Press. ນອກຈາກນີ້ຍັງມີວິດີໂອອອນໄລນ໌ພຣິທາງອິນເຕີເນັດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງແນວຄວາມຄິດບາງຢ່າງທີ່ສຳຄັນໃນປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້. ສຳລັບຜູ້ອ່ານພາສາອື່ນໆ, ປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ສາມາດດາວໂລດໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າໄດ້ທີ່ <https://www.miqlat.org/translations-of-supernatural.htm>.

ຫຼັງຈາກໄດ້ອ່ານເລື່ອງເໜືອທຳມະຊາດ *Supernatural* ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າຜູ້ອ່ານຈະໄປອ່ານປຶ້ມອື່ນໆ ອີກຫຼາຍເຫຼັ້ມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຊຶ່ງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງທີ່ຈະຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະຄຳພີ ແລະພຣະເຈົ້າຫຼາຍກວ່າສິ່ງທີ່ທ່ານອາດຈະໄດ້ຍິນໃນຄຣິສຕະຈັກເຊັ່ນ: *I Dare You Not to Bore Me with the Bible*; *The Bible Unfiltered: Approaching Scripture on Its Own Terms*; and *The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible*.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຫວັງວ່າທ່ານທຸກຄົນຈະກາຍເປັນຜູ້ຟັງໃນໂປແກມ Naked Bible Podcast ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເປັນຊື່ທີ່ສະທ້ອນເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການໃຫ້ເນື້ອຫາໃນພຣະຄຳພີແກ່ຜູ້ຟັງໃນສະພາບການເກົ່າແກ່ດັ້ງເດີມຂອງຕົວມັນ, ບໍ່ມີຄວາມຄິດເຫັນແລະການສົມມຸດຕິຖານທີ່ທັນສະໄໝທີ່ອີງໃສ່ບັນດາແບບຂອງຊາວຕາເວັນຕົກສະໄໝໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ສະເພາະແຕ່ຂໍ້ຄວາມໃນພຣະຄຳພີ, ທີ່ເຂົ້າໃຈໃນສະພາບການຂອງມັນເອງສາມາດສະໜັບສະໜູນໄດ້ - ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ປະເພນີໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຂໍ້ພຣະຄຳພີ. ໃນແຕ່ລະເດືອນມີຜູ້ຟັງຫຼາຍແສນຄົນຮຽນຮູ້ທີ່ຈະອ່ານພຣະຄຳພີດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ດີຂຶ້ນຊຶ່ງພວກເຂົາເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ. ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນການຄົ້ນພົບແມ່ນສິ່ງທີ່ຜູ້ເຊື່ອທຸກຄົນຄວນໄດ້ຮັບຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດ.

ຂໍຂອບໃຈທີ່ອ່ານສິ່ງນີ້!

ບົດນຳ

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ?

ສິ່ງນີ້ຟັງຄືວ່າເປັນຄຳຖາມງ່າຍໆ, ແຕ່ຖ້າທ່ານໃຫ້ຄວາມຄິດແດ່ຈັກໜ້ອຍໜຶ່ງ ມັນກໍ່ບໍ່ງ່າຍແທ້ໆ.

ຍ້ອນຫຍັງ? ກ່ອນອື່ນໝົດທ່ານຕ້ອງຮູ້ວ່າໃຜກຳລັງຖາມຄຳຖາມ. ຄົນເຮົາຈະຖາມດ້ວຍຫຼາຍເຫດຜົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ມັນເປັນສຽງຮ້ອງຂອງຄວາມໂກດແຄ້ນຈາກຄົນທີ່ມີຄວາມເຈັບປວດບໍ່? ບາງທີມັນແມ່ນສຽງຊຶ່ມຄ່ອຍໆທີ່ຟັງເຂົ້າໃຈຍາກ ເຊິ່ງມາຈາກຄວາມໂສກເສົ້າເລິກໆ. ມັນແມ່ນມາຈາກຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນບໍ່? ຫຼືວ່າມັນພຽງແຕ່ຖືກກະຕຸ້ນໂດຍຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະຄິດຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້? ການໃຫ້ຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງນັ້ນແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບສາເຫດທີ່ຄຳຖາມຖືກຖາມ.

ເນື່ອງຈາກວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ຖາມຄຳຖາມ, ມັນຈຶ່ງເປັນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະບອກທ່ານໂດຍກົງ. ແຕ່ກ່ອນອື່ນໝົດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບອກທ່ານວ່າສິ່ງໃດທີ່ບໍ່ກະຕຸ້ນຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຄຳຕອບ. ແມ່ນແທ້ໆ. ໃນຄວາມເປັນຈິງ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຄຳຕອບສຳລັບທຸກຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າເອງຈະຊົງໃຫ້ກັບພວກເຮົາທຸກຄົນ. ແລະນັ້ນແມ່ນວິທີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖາມຢ່າງລະອຽດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ມັນຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ສຳຄັນບາງຢ່າງ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຖາມວ່າ “ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ?” ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຖາມແທ້ໆວ່າ: ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລະຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າແລະສຳລັບທ່ານແລະຊີວິດຂອງທ່ານ? ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງສຳລັບທຸກໆຄົນໃນໂລກ?

ກ່ອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄຳຕອບມັນຈະແຈ້ງວ່າຄຳຖາມນັ້ນແມ່ນຄຳຖາມທາງສາດສະໜາ. ຄຳຖາມກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າຕາມປົກກະຕິຖືວ່າເປັນເລື່ອງສາດສະໜາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມຂຶ້ນມາແລະຈະຕອບຄຳຖາມນີ້ເພາະຂ້າພະເຈົ້າສົນໃຈໃນພຣະເຈົ້າ. ຄົນສ່ວນຫຼາຍສົນໃຈໃນພຣະເຈົ້າເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈໃນຄຣິສຕະຈັກ. ນັ້ນເປັນເລື່ອງທີ່ດີ, ເນື່ອງຈາກວ່າທ່ານບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເວົ້າກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນສິດຍາພິບານຫຼືນັກບວດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດອາຊີບດ້ວຍການສຶກສາພຣະຄຳພີ. ດັ່ງນັ້ນຕັ້ງແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນຖາມຄຳຖາມທີ່ວ່າ “ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ?” ຄຳຕອບຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະມາຈາກພຣະຄຳພີ. ນັ້ນເຮັດໃຫ້ຈຸດສຸມແຄບລົງອີກໜ້ອຍໜຶ່ງ. ເປົ້າໝາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນການອະທິບາຍວິທີທີ່ພຣະຄຳພີຈະຕອບຄຳຖາມທີ່ວ່າ “ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ?”

ບັດນີ້ສຳລັບຄຳຕອບ. ມັນງ່າຍດາຍ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການທ່ານ.

ນັ້ນອາດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຕົກຕະລົງ. ທ່ານອາດຈະສົງໄສບໍ່ເປັນຫຍັງ. ແຕ່ມັນແມ່ນຄຳຕອບທີ່ຖືກຕ້ອງ. ຄວາມຈິງແລ້ວມັນບໍ່ແມ່ນຄຳຕອບທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ທ່ານບໍ່ສາມາດຮັບຮູ້ຕາຕອບທີ່ໜ້າ

ອັດສະຈັນແລະເລິກເຊິ່ງ ພຽງແຕ່ປະໂຫຍກດຽວນັ້ນ. ທ່ານຕ້ອງການສະພາບການບາງຢ່າງເພື່ອຊື່ນຊົມ ຄວາມຮັກທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງ. ທີ່ຈິງແລ້ວມີເລື່ອງລາວຍາວໆແລະໜ້າສັງເກດທີ່ຢູ່ເບື້ອງຫຼັງຄໍາຕອບ.

ເນື່ອງຈາກວ່າເປັນສະຖານະການດັ່ງກ່າວ, ປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ກ່ຽວກັບ **ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນກ່ຽວກັບສິ່ງຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ທ່ານຮູ້.** ແມ່ນແລ້ວ, ພຣະອົງຕ້ອງການທ່ານ, ແຕ່ເພື່ອທ່ານ ຈະຊື່ນຊົມສິ່ງນັ້ນແລະຕໍ່ມາເພື່ອໃຫ້ທ່ານຕ້ອງການພຣະເຈົ້າ, ທ່ານຈໍາເປັນຕ້ອງມີຂໍ້ມູນສະພາບການຕື່ມອີກ.

ແນ່ນອນວ່ານັ້ນແມ່ນວຽກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍເລື່ອງລາວຂອງພຣະເຈົ້າ. ມີເລື່ອງ ໂສກເສົ້າຫຼາຍຢູ່ໃນນັ້ນ, ແຕ່ວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດເລີຍທີ່ເຄີຍປ່ຽນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວກັບທ່ານຫຼືຂ້າພະເຈົ້າ, ຂອບ ໃຈພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າບອກເລົ່າເລື່ອງດັ່ງກ່າວແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະສຸມໃສ່ບາງສ່ວນຂອງເລື່ອງລາວ ທີ່ມີຄວາມສໍາຄັນເປັນພິເສດ. ແຕ່ຖ້າທ່ານອ່ານພຽງແຕ່ພາກສ່ວນເລື່ອງລາວ, ທ່ານກໍຈະໄດ້ຮັບຄໍາຕອບສໍາ ລັບຄໍາຖາມທີ່ພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນພ້ອມ. ເຖິງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຄາດຄະເນວ່າ, ທ່ານຈະຕ້ອງການສືບຕໍ່ເດີນໜ້າຕໍ່ ໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າທ່ານຈະເຮັດໄດ້. ມັນເປັນຂໍ້ມູນທີ່ດີ.

ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມີອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຈະເວົ້າ. ຖ້າທ່ານໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງທ່ານສ່ວນ ຫຼາຍຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກແລ້ວ, ທ່ານອາດຄິດວ່າທ່ານຮູ້ຈັກເລື່ອງນີ້ແລ້ວ. ແນ່ນອນທ່ານຮູ້ຈັກບາງສ່ວນຂອງ ມັນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຮັບປະກັນໄດ້ວ່າມັນຈະມີຂໍ້ມູນໃໝ່ໆບາງຢ່າງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານແປກປະຫຼາດ ໃຈ. ແຕ່ໜ້າເສຍດາຍ, ສິ່ງທີ່ໄດ້ຮັບຫຼາຍທີ່ສຸດໃນຄວາມເຂົ້າໃຈແລະຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຕໍ່ເລື່ອງລາວໃນພຣະ ຄໍາພີແມ່ນອົງການຈັດຕັ້ງທາງສາດສະໜາ. ບາງຄັ້ງຄວາມເພິ່ງພໍໃຈໃນຄຣິສຕະຈັກແລະໃນນິກາຍ ກາຍເປັນສິ່ງສໍາຄັນກວ່າເລື່ອງລາວໃນພຣະຄໍາພີ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສະຖານະການໃນປຶ້ມເຫຼັ້ມນີ້.

ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າກໍາລັງສົມມຸດໄປວ່າຜູ້ອ່ານບາງຄົນຄຸ້ນເຄີຍກັບພຣະຄໍາພີ, ຂ້າພະເຈົ້າໝັ້ນໃຈວ່າ ທ່ານຈະປະສົບກັບຄວາມຈິງແລະວິທີການໃໝ່ໆທີ່ຈະຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຈິງທີ່ທ່ານຮູ້ຢູ່ແລ້ວ. ແລະຖ້າທ່ານບໍ່ ເຄີຍໄປຄຣິສຕະຈັກຫຼືເຄີຍໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະຄໍາພີຫຼາຍ, ທ່ານແມ່ນຜູ້ອ່ານທີ່ສົມບູນແບບທີ່ສຸດ. ບໍ່ມີຫຍັງ ທີ່ຈະແກ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຫຼືຮຽນຮູ້ຊໍ້າອີກເທື່ອໜຶ່ງ. ມັນແມ່ນສິ່ງໃໝ່ທັງໝົດ. ບໍ່ວ່າທາງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະ ເຈົ້າຄິດວ່າທ່ານຈະມີປະສົບການກັບຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃນການຄົ້ນພົບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການແລະຍ້ອນຫຍັງ.

ພາກທີ I: ເລື່ອງລາວ

ບົດທີ 1

ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມຄົວ

ຄວາມຄົວທຳອິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນພໍ່ຜູ້ໜຶ່ງໃນທ້ອງຟ້າທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສ້າງ, ເປັນພະລັງທີ່ຫ່າງໄກອອກໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າພຣະອົງຮູ້ກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນໆທຸກຄົນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະອົງກຳລັງຄິດຫຍັງຢູ່ຫຼືວ່າພຣະອົງກຳລັງຄິດເຖິງຂ້າພະເຈົ້າຫຼືຄົນອື່ນໆໃນໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າພຣະອົງມີຕົວຕົນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄິດວ່າພຣະອົງເປັນຄືກັບວິນຍານຢູ່ກັບຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນທ້ອງ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສ້າງເກດການເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈບາງຄັ້ງບາງຄາວເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າມີບັນຫາ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າພຣະເຈົ້າຢາກທຳຮ້າຍຂ້າພະເຈົ້າ, ຫຼືວ່າພຣະອົງບໍ່ມັກຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນສ່ວນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບວ່າພຣະເຈົ້າມີຈິງ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເຫດຜົນທີ່ຈະຄິດວ່າພຣະອົງເປັນສັດຕູ. ກໍ່ເປັນແບບນັ້ນແຫຼະ. ເຊັ່ນດຽວກັບຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ, "ຈາກສາຍຕາຂອງຂ້ອຍ, ຈາກຄວາມຄິດຂອງຂ້ອຍ".

ຂ້າພະເຈົ້າມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຈະຕ້ອງຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າ. ເນື່ອງຈາກວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊອກຫາພຣະອົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຖືວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຊອກຫາຂ້າພະເຈົ້າ. ຖ້າມີບາງຄົນຖາມຂ້າພະເຈົ້າວ່າພຣະເຈົ້າກຳລັງຊອກຫາຂ້າພະເຈົ້າຫຼືບໍ່, ຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະເວົ້າວ່າພຣະເຈົ້າມີສິ່ງດີກວ່າທີ່ຕ້ອງເຮັດຫຼາຍກວ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຕົນເອງບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງດີຫຼືບໍ່ດີທີ່ຕ້ອງການຄວາມສົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າຫຼາຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າຜິດແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊອກຫາຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ບໍ່ຮູ້ເທົ່ານັ້ນ. ຕອນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະແຫວງຫາຂ້າພະເຈົ້າເພາະວ່າມັນເປັນພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງທີ່ຈະສະແຫວງຫາພວກເຮົາ. ພຣະອົງ **ໄດ້ຍອມຮັບ**ພວກເຮົາ.

ພວກເຮົາຮູ້ເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ? ນັ້ນແມ່ນຄຳຖາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຖາມຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຄັ້ງ, ສະນັ້ນຈຶ່ງຊອກຫາເບິ່ງ! ຂໍໃຫ້ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຕົວເອງເປັນຕົວຢ່າງປຽບທຽບ. ມັນເປັນເລື່ອງປົກກະຕິຄືເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງນິດໄສພວກເຮົາ ທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດ, ໂດຍສະເພາະຢ່າງຍິ່ງຖ້າມັນຕ້ອງການຄວາມພະຍາຍາມຫຼາຍ. ໂດຍທຳມະຊາດພວກເຮົາມັກຈະໃຈຮ້າຍຫຼືຄຽດແຄ້ນເມື່ອມີຄົນເຍາະເຍີ້ຍ, ດູກູກ, ທຳລາຍ, ຫຼືອ້າງວ່າເປັນຂອງພວກເຮົາໃນສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສ້າງ, ເຮັດສຳເລັດ, ຫຼືຄິດອອກກ່ອນ. ການບໍ່ຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນຈະເປັນເລື່ອງຜິດປົກກະຕິ.

ພວກເຮົາຮູ້ສຶກແບບນີ້ເພາະວ່າພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນມາແບບນີ້. ພວກເຮົາຮູ້ຕົວເອງ. ພວກເຮົາທຸກຄົນມີຊີວິດພາຍໃນ, ຊີວິດຂອງຈິດໃຈ. ພວກເຮົາໃຊ້ສະຕິປັນຍາຂອງພວກເຮົາເພື່ອສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ

ແລະເພື່ອໃຫ້ໄດ້ສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມສຸກ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຈັບປວດແລະສູນເສຍ. ພວກເຮົາກະທຳໂດຍເຈດຕະນາ, ບໍ່ແມ່ນແບບບັງເອີນຫຼືໂດຍບໍ່ມີຈຸດປະສົງ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳໂດຍເຫດຜົນແລະຄວາມຮູ້ສຶກໃນໃຈຂອງພວກເຮົາ.

ພາບປະກອບຂອງເຫດຜົນທີ່ວ່າທັງໝົດນີ້ເປັນຄວາມຈິງແມ່ນມີຫຼາຍຢ່າງ. ແມ່ນແຕ່ສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ພວກເຮົາເຮັດທີ່ບໍ່ສຳຄັນກໍ່ເຮັດໂດຍເຈດຕະນາ, ເຮັດຕາມຄວາມຄິດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຖືແຂ້ວເພາະພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງ ການຢາກເປັນແຂ້ວແມງຫຼືມີກິນປາກ. ພວກເຮົາຕື່ນເຂົ້າເພາະວ່າພວກເຮົາຕ້ອງການຮັກສາໜ້າທີ່ວຽກງານຂອງພວກເຮົາ, ຫຼືຍ້ອນວ່າພວກເຮົາມີສິ່ງທີ່ມ່ວນຊື່ນທີ່ຈະເຮັດ. ພວກເຮົາລັງວຊ້າຍແທນທີ່ຈະໄປທາງຂວາເພາະວ່າພວກເຮົາມີບ່ອນທີ່ຈະໄປ. ໃນໂອກາດເຫຼົ່ານັ້ນເມື່ອພວກເຮົາອາດຈະເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ອາດເອີ້ນວ່າບໍ່ສົມເຫດສົມຜົນ, ມັນກໍ່ຍັງເປັນຍ້ອນວ່າພວກເຮົາຢາກໄດ້ຜົນທີ່ຕ້ອງການບາງຢ່າງ. ແລະເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາຈະເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນທີ່ພໍໃຈກໍ່ຕາມແຕ່ກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບການຄິດວ່າມັນຈະເປັນຜົນດີຕໍ່ພວກເຮົາໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ. ຍ້ອນຫຍັງພວກເຮົາຄວນອອກກຳລັງກາຍຢູ່ໃນສູນອອກກຳລັງກາຍຫຼືກິນແຕ່ອາຫານທີ່ມີສຸຂະພາບດີເທົ່ານັ້ນ? ພວກເຮົາເປັນຄົນມີເປົ້າໝາຍໂດຍທຳມະຊາດ, ບໍ່ແມ່ນເປັນຄົນທີ່ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມກັບສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອາດຈະເປັນສັນຍານຂອງບັນຫາທາງຈິດໃຈຫຼືອາລົມໃນພວກເຮົາ.

ພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີໄດ້ແບ່ງປັນຂໍ້ມູນນີ້. ພຣະເຈົ້າກະທຳສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງມະນຸດຍ້ອນວ່າພຣະອົງຂາດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໂດດດ່ຽວ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຂາດເຂີນແລະພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການວົງສັງຄົມ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການຫຍັງເພາະວ່າ... ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ສ້າງສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອເພີດເພີນກັບວຽກງານທີ່ເຮັດດ້ວຍມືຂອງພຣະອົງເອງ. ແລະສິ່ງທີ່ພຣະອົງໃສ່ໃຈຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງເພື່ອໃຫ້ເປັນເໝືອນກັບພຣະອົງ. ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນ "ໃນຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງເອງ" (ປະຖົມມະການ 1:26). ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນທ່ານແລະຂ້າພະເຈົ້າ.

ເລື່ອງລາວຂອງພວກເຮົາເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃສ ?

ເລື່ອງລາວທີ່ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງການພວກເຮົາ, ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຄິດໃນພຣະຄຳພີທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຮົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງນັ້ນໄດ້ສົມບູນແຕ່ຜົນໄດ້ຮັບກໍ່ຄືວ່າພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກະທຳແບບບໍ່ມີແບບແຜນ. ພຣະອົງກະທຳໂດຍມີຈຸດປະສົງ. ເມື່ອພຣະອົງສ້າງມະນຸດພຣະອົງບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຕື່ມສິ່ງທີ່ຕົນເອງບໍ່ມີລົງໄປ. ພຣະອົງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີພວກເຮົາ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ສ້າງພວກເຮົາຢູ່. ມີຄຳອະທິບາຍທີ່

ສົມເຫດສົມຜົນພຽງແຕ່ຂໍ້ດຽວທີ່ວ່າຍ້ອນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ສ້າງພວກເຮົາຄື: ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່ເພື່ອໃຫ້ພຣະອົງຈະໄດ້ຊື່ນຊົມພວກເຮົາແລະເພື່ອເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມສຸກກັບພຣະອົງ.

ເນື່ອງຈາກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງພວກເຮົາ, ພຣະຄຳພີຈຶ່ງກ່າວເຖິງພຣະອົງໃນຖານະເປັນ“ພຣະບິດາເຈົ້າ” ຂອງພວກເຮົາແລະຄົນເຮົາຕັ້ງແຕ່ອາດາມເປັນຕົ້ນມາແມ່ນລູກຂອງພຣະອົງ¹. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະຄຳພີໃຊ້ພາສາຂອງຄອບຄົວເພື່ອພັນລະນາເຖິງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມສຳພັນຂອງພຣະອົງກັບພວກເຮົາ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງບັງເອີນ.

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງໂດດໄປລ່ວງໜ້າໃນເລື່ອງຫຼາຍເກີນໄປແລ້ວ. ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈສະພາບການທີ່ແທ້ຈິງສຳລັບພາສາທີ່ເນັ້ນຄອບຄົວເປັນສູນກາງໃນພຣະຄຳພີ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຍ້ອນກັບຄືນສູ່ສະໄໝກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງແຜ່ນດິນໂລກແລະສ້າງມະນຸດ. ມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານແປກໃຈ, ແຕ່ວ່າໃນເວລານັ້ນພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ໂດດດ່ຽວ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສ້າງພວກເຮົາເພາະວ່າພຣະອົງຢູ່ໂດດດ່ຽວ.

ພຣະຄຳພີບອກພວກເຮົາວ່າກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະສ້າງພວກເຮົາພຣະອົງໄດ້ສ້າງບັນດາສິ່ງມີຊີວິດທີ່ມີສະຕິບັນຍາອື່ນໆຢູ່ແລ້ວ. ພຣະຄຳພີເອີ້ນພວກເຂົາເຈົ້າວ່າ“ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.” ພວກເຮົາເອີ້ນພວກເຂົາເຈົ້າວ່າເທວະດາ. ໃນພຣະທຳໂຍບໃນພຣະຄຳພີເດີມບອກພວກເຮົາວ່າ“ພວກທູດຂອງພຣະອົງກໍ່ເປັ້ງສຽງໂຮຮ້ອງຍິນດີທັງນັ້ນ” ເມື່ອພຣະເຈົ້າວາງຮາກຖານຂອງແຜ່ນດິນໂລກ (ໂຍບ 38: 4-7). ພວກເຂົາເຈົ້າມີຢູ່ແລ້ວແລະກຳລັງເບິ່ງຢູ່.

ຄິດກ່ຽວກັບປະໂຫຍກທີ່ວ່າ:“ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ.” ເປັນຄຳດຽວກັນໃນພາສາເຮັບເຮີທີ່ແປວ່າ“ລູກຊາຍ” ກໍ່ສາມາດແປເປັນ“ລູກເຕົ້າ”² ຄຳວ່າ“ລູກຂອງພຣະເຈົ້າ” ມີຄວາມໝາຍວ່າແນວໃດ?ຄອບຄົວ.

“ລູກ” ແມ່ນຄຳສັບທີ່ທ່ານຈະໃຊ້ເມື່ອຄອບຄົວເປັນຫົວເລື່ອງຂອງການສົນທະນາ. ໃນກໍລະນີຂອງໂຍບ 38:4-7, ຄອບຄົວແມ່ນຄອບຄົວແຫ່ງສະຫວັນຫຼືຄອບຄົວທີ່ເໝືອທຳມະຊາດ. ພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດາຂອງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ມີສະຕິບັນຍາທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງໃນໂລກທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ.

ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າມີຄອບຄົວທີ່ມີລັກສະນະເໝືອທຳມະຊາດຢູ່ແລ້ວຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈແຮງຈູງໃຈຂອງພຣະອົງໃນການສ້າງອາດາມແລະເອວາເຊິ່ງເປັນມະນຸດຄູ່ທຳອິດໃນເລື່ອງລາວພຣະທຳປະຖົມມະການ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄົວມະນຸດນອກເໜືອໄປຈາກຄອບຄົວທີ່ເໝືອທຳມະຊາດຂອງພຣະອົງ. ເປັນເລື່ອງບໍ່ໜ້າເຊື່ອ, ເລື່ອງຂອງສວນເອເດນບອກພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ສອງຄອບຄົວ

¹ ອຊຸຍ 63:16; 64:8; ລກ 3:38; ກຈ 17:28-29; ຣມ 1:7; 1ກຣທ1:3

² ປຖກ 3:16; 30:26; 31:43

ຂອງພຣະອົງຢູ່ນຳກັນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າ, ມະນຸດໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອໃຫ້ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າຄືກັນກັບພວກເທວະດາ.

ແຕ່ພວກເຮົາຈະຮູ້ທຸກຢ່າງໄດ້ແນວໃດ? ໃຫ້ພວກເຮົາມາພິຈາລະນາເບິ່ງນຳກັນ.

ພຣະທຳເຫຼັ້ມທຳອິດຂອງພຣະຄຳພິປະຖົມມະການເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຊົງສ້າງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງຕາມເວລາທີ່ເລື່ອງລາວໄດ້ມາເຖິງມະນຸດ(ອາດາມແລະເອວາ). ເລື່ອງລາວເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າສ້າງບັນດາພືດ, ແມງໄມ້, ສັດທີ່ມີປີກ, ແລະສັດບົກ. ບໍ່ມີສິ່ງມີຊີວິດໃດທີ່ມີຄວາມສາມາດໃນການມີຄວາມສຳພັນກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກມັນບໍ່ສາມາດສົນທະນາກັບພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກມັນບໍ່ສາມາດແບ່ງປັນຄວາມຄິດຂອງຕົນເອງກັບພຣະເຈົ້າຫຼືສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະອົງ. ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວມີຄວາມສຳພັນເຊິ່ງກັນແລະກັນຄື ພວກເຂົາເຈົ້າມີການພົວພັນໃນລະດັບສະຕິປັນຍາແລະອາລົມ. ພວກເຂົາເຈົ້າສ້າງຄວາມຜູກພັນມິດຕະພາບ. ສິ່ງທີ່ຈົບງາມຄືກັບບັນດາພືດແລະສັດທັງຫຼາຍນັ້ນ ພວກມັນບໍ່ສາມາດເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກມັນບໍ່ແມ່ນຄອບຄົວ. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງ ການແທ້ໆ. ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງສ້າງບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ຄືກັບພຣະອົງເອງເພື່ອຈະມີຄອບຄົວ.

ຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ

ພາຍຫຼັງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພືດແລະສັດທຸກຊະນິດເຕັມແຜ່ນດິນໂລກແລ້ວ, ພຣະອົງຍັງມີວຽກຕ້ອງເຮັດອີກ. ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈສ້າງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດໃໝ່ໆ“ຕາມຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງ” ແລະ “ຄືກັນກັບພຣະອົງ” (ປຖກ1:27). ພວກເຂົາເຈົ້າຈະເປັນຄອບຄົວທາງໂລກຂອງພຣະອົງ.

“ຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ” ແມ່ນແນວຄິດທີ່ສຳຄັນໃນພຣະຄຳພິ. ມະນຸດຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ເປັນຄືກັບພຣະເຈົ້າ. ຄິດເຖິງ“ຮູບແບບ” ຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຄຳກິລິຍາ. ພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເປັນຮູບແບບພຣະເຈົ້າ, ເພື່ອເປັນຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງຄືເພື່ອເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ.

ຮູບແບບຂອງພຣະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ປຖກ.1:27-28 ໃຫ້ຄຳຕອບແກ່ພວກເຮົາວ່າ:

ດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ນິຣະມິດສ້າງມະນຸດໃຫ້ມີຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ຕາມພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ນິຣະມິດສ້າງພວກເຂົາໃຫ້ເປັນຊາຍແລະຍິງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນພວກເຂົາ ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, “ຈົ່ງມີລູກຫຼານໃຫ້ແຜ່ຜາຍຂະຫຍາຍທະວີຄຸນຫຼາຍຂຶ້ນ ເພື່ອເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະມີຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງຫີນ ແລະປົກຄອງທຸກສິ່ງເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້. ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າມີອຳນາດເໜືອປາ, ນົກ ແລະສັດປ່າທຸກຊະນິດ.”

ພຣະເຈົ້າສາມາດເບິ່ງແຍງໂລກຂອງພຣະອົງໄດ້ດີ ພຣະອົງເປັນພຣະເຈົ້າ. ບໍ່ມີຫຍັງເກີນຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄອບຄົວທາງໂລກແທນ ເຊິ່ງບັນດາລູກຂອງພຣະອົງຈະໄດ້ຮັບຕໍາແໜ່ງເພື່ອຈັດການແລະປົກປັກຮັກສາສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງໄວ້ນັ້ນ. ພວກເຂົາເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຝຶກຫັດແລະເພື່ອນຮ່ວມງານ. ການສະທ້ອນຮູບແບບພຣະເຈົ້າໝາຍເຖິງການເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງໂລກນີ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂໍໃຫ້ມະນຸດເຮັດວຽກທີ່ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ແຕ່ພຣະອົງຢາກໃຫ້ລູກຂອງພຣະອົງເຂົ້າຮ່ວມ. ທຸລະກິດຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທຸລະກິດຄອບຄົວ. ສວນເອເດນບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ; ມັນເປັນສຳນັກງານທີ່ບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າມະນຸດທີ່ພຣະອົງຊົງສ້າງນັ້ນສາມາດເຮັດວຽກຂອງພຣະອົງໃນແຜ່ນດິນໂລກໄດ້. ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງປັນບາງຄຸນລັກສະນະແລະຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາເຈົ້າຄື ສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນວ່າຄວາມສະຫຼາດແລະຄວາມຄິດສ້າງສັນ. ພຣະຄຳພີບອກພວກເຮົາວ່າມະນຸດແມ່ນແບບສະບັບທີ່ນ້ອຍກວ່າພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄືກັບພຣະອົງເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດເຂົ້າຮ່ວມກັບພຣະອົງໃນຖານະເປັນຜູ້ປົກຄອງແລະຜູ້ເບິ່ງແຍງຮ່ວມກັນໃນໂລກໃໝ່ຂອງພຣະອົງ.

ການເປັນຮູບແບບພຣະເຈົ້າແມ່ນແນວຄິດທີ່ສຳຄັນຍ້ອນເຫດຜົນຫຼາຍຢ່າງ. ເຊິ່ງໃຫ້ພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນມີເອກກະລັກທີ່ປອດໄພ, ເລິກເຊິ່ງ. ເປັນຄວາມປາດຖະໜາດັ້ງເດີມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຢາກໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນເປັນລູກແລະເປັນທຸນສ່ວນຂອງພຣະອົງ. ນັ້ນແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າເບິ່ງມະນຸດ. ມັນກໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຮົາຄວນຄິດເຖິງຜູ້ຄົນອີກດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນຄິດວ່າແຕ່ລະຄົນທີ່ເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງກັນ. ພວກເຮົາທຸກຄົນມີສະຖານະພາບດຽວກັນກັບຮູບແບບຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ລັດທິຈຳແນກເຊື້ອຊາດ, ຄວາມຮຸນແຮງ, ການໝູນໃຊ້ແລະການບີບບັງຄັບບໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການອອກແບບຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບມະນຸດ. ພວກມັນແມ່ນຜົນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງການກະບົດແລະຄວາມບາບ. ພຣະເຈົ້າກຽດຊັງສິ່ງທີ່ຄວາມບາບເຮັດຕໍ່ຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກ. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຈື່ໄວ້ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາຄິດເຖິງຄວາມລົ້ມເຫຼວທາງສິນລະທຳຂອງພວກເຮົາເອງແລະຂອງຄົນອື່ນ.

ການເປັນຮູບແບບພຣະເຈົ້າຍັງເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຈຸດປະສົງ. ພວກເຮົາມີພາລະກິດ. ທຸກໆຄົນ, ບໍ່ວ່າຈະນ້ອຍຫຼືອ່ອນແອຫຼືອາຍຸສັ້ນກໍ່ມີບົດບາດໃນຊີວິດຂອງຜູ້ອື່ນ. ວຽກງານທຸກໆຢ່າງທີ່ພວກເຮົາເຮັດເພື່ອຖວາຍກຽດແດ່ພຣະເຈົ້າແລະບັນດາເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພວກເຮົາກາຍເປັນ **ການຊົງເອີ້ນທາງຈິດວິນຍານ**. ໃນຄວາມຄິດຂອງພຣະເຈົ້າ, ບົດບາດຂອງສິດຍາພິບານ, ຜູ້ຮັບໃຊ້, ຫຼືປະໂລຫິດບໍ່ໄດ້ເໝືອກວ່າວຽກອື່ນໆ. ວິທີການທີ່ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດທີ່ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໆ, ເຕືອນພວກເຂົາໃຫ້ລະນຶກເຖິງຊີວິດແລະ

ຄວາມກົມກຽວກັບພຣະເຈົ້າວ່າເປັນແນວໃດ, ຫຼືເປັນຊີວິດທີ່ສາບແຊ່ງພວກເຂົາ. ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດແມ່ນມີຄວາມສໍາຄັນ - ແລະໂດຍສ່ວນໃຫຍ່ແລ້ວມັນແມ່ນວິທີທີ່ເລັກນ້ອຍແລະບໍ່ຫ້າປະທັບໃຈ.

ທັງໝົດນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕອບຄໍາຖາມເປີດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນວິທີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ? ພຣະອົງຕ້ອງການທ່ານ. ພຣະອົງຕ້ອງການຄອບຄົວ. ພຣະອົງຕ້ອງການເພື່ອນຮ່ວມງານ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານຮູ້ວ່າທ່ານເປັນໃຜແລະເປັນຫຍັງຊີວິດຂອງທ່ານຈຶ່ງມີຄຸນຄ່າຕໍ່ພຣະອົງ.

ແຕ່ພວກເຮົາຫາກໍກໍາລັງເລີ່ມຕົ້ນ. ໃນເລື່ອງລາວຍັງມີອີກຫຼາຍ. ຊີວິດໃນໂລກຂອງພວກເຮົາແລະບາງທີແມ່ນແຕ່ໃນເຮືອນຂອງພວກເຮົາ ມັນບໍ່ກົງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂຶ້ນທີ່ທໍາລາຍລ້າງທັງໝົດ. ຄວາມເຈັບປວດໃຈຍັງຈະຍິ່ງໃຫຍ່ຫຼາຍຈົນພຣະເຈົ້າໃກ້ຈະຕັດສິນໃຈທີ່ຈະບໍ່ຢາກມີມວນມະນຸດເລີຍ.

ບົດທີສອງ

ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຕ້ອງການຄອບຄົວ

ໃນບົດທີ່ຜ່ານມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ກຽມພ້ອມຄົນເຮົາໃຫ້ສະທ້ອນຮູບແບບຂອງພຣະອົງເທິງແຜ່ນດິນໂລກ. ພຣະອົງເຮັດແນວນັ້ນໂດຍການແບ່ງປັນຄຸນລັກສະນະແລະຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບພວກເຂົາເຈົ້າ. ເປັນສິ່ງທີ່ມະຫັດສະຈັນ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈແລະເປັນຕາຍ້ານ. ຄຸນລັກສະນະຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນເສລີພາບ - ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາມັກຈະເອີ້ນວ່າເປັນອິດສະຫຼະ. ຖ້າທ່ານເຄີຍສົງໃສວ່າເປັນຫຍັງໂລກຈຶ່ງມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ນີ້ແມ່ນຄຳຕອບຂອງພຣະຄຳພີ.

ການກະບົດ # 1

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈແບ່ງປັນຄຸນລັກສະນະແລະຄວາມສາມາດຂອງພຣະອົງໃຫ້ກັບລູກຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຮູ້ວ່າມັນໝາຍເຖິງຫຍັງ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ທຸກຢ່າງ, ສະນັ້ນພຣະອົງເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈແບບດຽວກັນກັບກ່ອນໜ້ານີ້ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຄອບຄົວແຫ່ງສະຫວັນ. ພວກເຂົາເຈົ້າມີຄວາມສາມາດຫຼາຍຢ່າງເຊັ່ນ: ຄວາມສະຫຼາດແລະເສລີພາບເຊັ່ນກັນ. ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຂອງຂວັນເຫຼົ່ານັ້ນຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ສ້າງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ.

ບໍ່ຊ້າຫຼືໄວພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າຂອງຂວັນຂອງພຣະອົງຈະຖືກນຳໃຊ້ໃນທາງທີ່ຜິດຫຼືທາງທີ່ເປັນໂທດ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າ, ເຖິງແມ່ນວ່າລູກຂອງພຣະອົງ (ວິນຍານແລະມະນຸດ) ເປັນຄືກັບພຣະອົງ, ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເປັນຄືກັບພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ. ພວກເຂົາເຈົ້າອ່ອນກວ່າພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາບໍ່ສົມບູນແບບ, ໃນຂະນະທີ່ພຣະອົງສົມບູນແບບ. ເມື່ອເຖິງຈຸດໜຶ່ງລູກຂອງພຣະອົງບາງຄົນອາດຈະເຮັດຜິດພາດທີ່ໜ້າຍ້ານກົວຫຼືການກະທຳທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ. ພວກເຂົາຈະຕໍ່ຕ້ານບາງສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຫຼືບໍ່ເຮັດ.

ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢ່າງແນ່ນອນໃນສວນເອເດນ. ອາດາມແລະເອວາໄດ້ກະບົດ. ພວກເຂົາໄດ້ລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ໃຫ້ກິນໝາກໄມ້ຂອງຕົ້ນໄມ້ຕົ້ນໜຶ່ງ ສ່ວນໝາກຂອງຕົ້ນໄມ້ຕ່າງໆໃນສວນກິນໄດ້ໝົດ. ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດບາບແລະສູນເສຍຊີວິດນິຣັນດອນຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄປ. ມະນຸດທຸກຄົນທີ່ເກີດມາຫຼັງຈາກນັ້ນໄດ້ເກີດຢູ່ນອກສວນເອເດນ, ໄດ້ແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າ. ອັກຄະສາວິກໄປໄລ່ໄດ້ກ່າວຢ່າງດີວ່າ: “ດ້ວຍວ່າ, ຄຳຈ້າງຂອງຄວາມຜິດບາບກໍຄືຄວາມຕາຍ” (ຣມ 6:23).

ການກະບົດທີ່ຮ້າຍແຮງຂອງອາດາມແລະເອວາແມ່ນຜົນມາຈາກການກະບົດກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວ. ລູກທາງຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈຕໍ່ຕ້ານການຕັດສິນໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະມີຄອບຄົວມະນຸດ. ລາວໄດ້ລໍ້ລວງເອວາໃຫ້ກໍກະບົດ, ຫວັງວ່າພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍນາງແລະອາດາມ. ລາວໄດ້ມາຫາ

ເອວາໃນຮູບແບບຂອງໆ (ປຖກ3:1-7). ພຣະຄໍາພີກ່າວເຖິງວ່າມານຮ້າຍແລະມານຊາຕານ (ພນມ12: 9). ມັນປະສົບຜົນສໍາເລັດໃນການເຮັດໃຫ້ເອວາເຮັດບາບ, ແຕ່ມັນເຮັດໃຫ້ມະນຸດຖືກທໍາລາຍບໍ່ສໍາເລັດ.

ມີຄວາມຈິງບາງຢ່າງທີ່ເລິກເຊິ່ງຢູ່ທີ່ນີ້. ສິ່ງທໍາອິດຕອບຄໍາຖາມທີ່ທຸກຄົນຖາມໃນບາງຈຸດຂອງຊີວິດຄື: ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນໂລກ? ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍມີຢູ່ໃນໂລກເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າ ພຣະອົງຕ້ອງການສ້າງສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຄືກັບພຣະອົງເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າມີດ້ານທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດແນວຄິດທີ່ຈະສ້າງມະນຸດເປັນແບບທຸ່ນຍົນ ຫຼື ຄອມພິວເຕີທີ່ໄດ້ຕັ້ງໂປແກຼມໄວ້ລ່ວງໜ້າເຊິ່ງເຮັດຈາກເນື້ອໜັງແລະກະດູກ

ຈຸດສຸດທ້າຍນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ. ຄວາມຄ້າຍຄືກັນຂອງພວກເຮົາກັບພຣະອົງນັ້ນຕ້ອງເປັນຈິງ. ຖ້າບໍ່ມີ ເສລີພາບທີ່ແທ້ຈິງໃນການຕັດສິນໃຈຢ່າງແທ້ຈິງພວກເຮົາກໍຈະບໍ່ເປັນຄືກັບພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນທຸ່ນຍົນ, ແລະພວກເຮົາຖືກສ້າງຂຶ້ນໃຫ້ເປັນຄືກັບພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ມີເສລີພາບຢ່າງແທ້ຈິງ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຮັກພຣະເຈົ້າຫຼືເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໄດ້. ຖ້າຫາກການຕັດສິນໃຈຖືກກໍານົດໄວ້ລ່ວງໜ້າ, ມັນກໍບໍ່ແມ່ນການຕັດສິນໃຈແທ້ໆ. ສໍາລັບການຕັດສິນໃຈເຊັ່ນ: ຄວາມຮັກແລະການເຊື່ອຟັງຈະເປັນຈິງໄດ້ຕ້ອງມີ ທາງເລືອກທີ່ແທ້ຈິງທີ່ຈະບໍ່ຮັກຫຼືບໍ່ເຊື່ອຟັງ.

ຜົນຂອງສິ່ງທັງໝົດນີ້ແມ່ນວ່າຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເກີດຂຶ້ນເພາະວ່າມະນຸດສວຍໃຊ້ຂອງຂວັນແຫ່ງອິດສະ ຫຼະພາບອັນລ້ຳຄ່າຂອງພຣະເຈົ້າໃນທາງທີ່ຜິດແລະໃຊ້ມັນເພື່ອຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຕົນເອງ, ການແກ້ແຄ້ນ, ແລະການຂີ້ຕົວະທີ່ຄິດວ່າພວກເຂົາສາມາດຄວບຄຸມໄດ້. ການລະເມີດນີ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນສວນເອເດນ.

ແຕ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແປກໃຈເລີຍ. ພຣະອົງໄດ້ຄາດການລ່ວງໜ້າເລື່ອງຄວາມຊົ່ວແລ້ວ. ພຣະອົງຮູ້ລ່ວງໜ້າວ່າຈະມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລູກໆຂອງພຣະອົງແລະພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນການໄວ້ແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ທໍາລາຍລູກໆຂອງພຣະອົງທີ່ເປັນມະນຸດຍ້ອນການກະບົດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະອົງຈະໃຫ້ອະໄພແລະໂຖ່ພວກເຂົາແທນ. ພຣະຄໍາພີບອກຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນແລະມີແຜນການໃຫ້ອະໄພແລະຄວາມພົ້ນກ່ອນການກະບົດຈະເກີດຂຶ້ນຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ພຣະຄໍາພີບອກພວກເຮົາວ່າແຜນການຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາກ່ອນ“ວາງຮາກສ້າງໂລກ”. (ອຟຊ 1:4; ຮຣ 9: 26-10:7; 1ປຕ1:20).

ແຜນການແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນໃນທີ່ສຸດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າມາເປັນມະນຸດ. ພວກເຮົາຈະໄປໃນສ່ວນຂອງເລື່ອງນັ້ນໃນເວລາອີກບໍ່ດົນ. ແຕ່ເມື່ອດົນນານກ່ອນເຫດການທີ່ໜ້າຊົງດັງນີ້ຈະມີລາຄາທີ່ຕ້ອງຈ່າຍສໍາລັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສວນເອເດນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂັບໂລ່ອາດາມແລະເອວາແລະລູກໆຂອງພວກເຂົາອອກໄປຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ. ສວນເອເດນຖືກເອົາໄປແລ້ວ. ແທນທີ່ຈະມີຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ບັດນີ້ມະນຸດຕ້ອງລໍຖ້າຄວາມຕາຍ (ຣມ 5:12). ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ແຍກພວກເຂົາອອກຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນແຫຼ່ງແຫ່ງຊີວິດ ເປັນຄ່າໃຊ້ຈ່າຍທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງເສຍໃນທີ່ສຸດ

ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ລູກທີ່ກະບົດອອກຈາກເຮືອນຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ນັ້ນແມ່ນຜົນທີ່ດີກວ່າສິ່ງທີ່ມານຊາຕານໄດ້ຫວັງວ່າຈະເກີດຂຶ້ນຄືໃຫ້ມະນຸດຖືກທຳລາຍ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມແຜນການທີ່ຈະມີຄອບຄົວມະນຸດ, ແຕ່ການກະບົດກໍ່ມີການເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ. ພຣະເຈົ້າກໍ່ຍັງລົງໂທດມານຊາຕານພ້ອມ. ມານຊາຕານໄດ້ນຳເອົາຄວາມຕາຍມາສູ່ໂລກຂອງພຣະເຈົ້າ, ມັນໄດ້ກາຍເປັນເຈົ້າແຫ່ງອານາຈັກຂອງຄວາມຕາຍ. ດິນແດນນີ້ຈະກາຍເປັນນາລົກໃນພາຍຫຼັງ.

ບໍ່ມີແຜນການສຳຮອງ

ທ່ານອາດຈະສົງໄສໃນຈຸດນີ້ວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຢຸດແຜນການທັງໝົດຂອງພຣະອົງໃນການມີຄອບຄົວມະນຸດກໍ່ແລ້ວ, ເນື່ອງຈາກມະນຸດມີອິດສະຫຼະເຊິ່ງຈະນຳໄປສູ່ຄວາມບາບແລະຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງມະນຸດເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີຜ່ານຄວາມຮຸນແຮງ, ການຖືກປະຖິ້ມ, ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວແລະຫຼາຍໆສິ່ງທີ່ໜ້າຍ້ານອື່ນໆທີ່ມະນຸດເຮັດຕໍ່ຕົນເອງແລະຜູ້ອື່ນ. ບາງທີຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງທ່ານເອງ, ຫຼືຄວາມທຸກທີ່ທ່ານເຫັນຢູ່ອ້ອມຂ້າງທ່ານ, ອາດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າທຳລາຍທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເສຍ.

ພຣະເຈົ້າເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນແທ້ໆ. ພຣະອົງເຫັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ທ່ານເຫັນແລະສິ່ງອື່ນໆອີກຫຼວງຫຼາຍ. ພຣະອົງບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນເກີດຂຶ້ນ. ແຕ່ທ່ານເວົ້າວ່າ, **ພຣະອົງພຣະເປັນເຈົ້າ** ພຣະອົງພຽງແຕ່ຢຸດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແລະຄວາມທຸກທໍລະມານບໍ່ໄດ້ບໍ່? ມັນບໍ່ງ່າຍແບບນັ້ນ. ລອງຄິດເບິ່ງ. ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດກຳຈັດຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢູ່ໃນໂລກຂອງພວກເຮົາຖ້າຫາກພຣະອົງກຳຈັດທຸກໆຄົນທີ່ເຮັດຄວາມຊົ່ວ. ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດຍຸດຕິຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໄດ້ຖ້າວ່າພຣະອົງກຳຈັດພວກເຮົາທຸກຄົນ. ທຸກໆຄົນເຮັດບາບ (ໂຣມ 3: 10-12) ແລະເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະຄຳພີກ່າວໄວ້ວ່າ, “ຂາດຈາກພຣະຮັດສະໝີຂອງພຣະເຈົ້າ” (ໂຣມ 3:23). ສະນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າສາມາດທຳລາຍມະນຸດທັງປວງ. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ເຮັດ. ພຣະອົງຮັກມະນຸດຫຼາຍຍ້ອນສິ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນທາງເລືອກ.

ສິ່ງທັງໝົດນີ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມຈິງທີ່ໜ້າອັດສະຈັນຄື: ໃນຂະນະທີ່ພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຄືກັບພຣະອົງນັ້ນຈະນຳໄປສູ່ຜົນຫຍັງ, ຜົນທີ່ໄດ້ຮັບກໍ່ດີກວ່າການບໍ່ມີຄອບຄົວມະນຸດເລີຍ. ພຣະເຈົ້າເຫັນຄວາມບາບແລະຄວາມທຸກຍາກຢູ່ໃນໂລກຂອງພວກເຮົາແລະຮູ້ສາເຫດຂອງມັນ. ມັນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງເຈັບປວດ. ພຣະເຈົ້າມີຄວາມຮັກຫຼາຍຕໍ່ມະນຸດທີ່ເປັນລູກຂອງພຣະອົງເຊິ່ງພຣະອົງຈະບໍ່ຫັນໄປຈາກແຜນການເດີມຂອງພຣະອົງທີ່ຈະມີຄອບຄົວມະນຸດຢູ່ກັບພຣະອົງ. ບໍ່ມີແຜນການທີສອງມາສຳຮອງ ມີແຕ່ແຜນການເດີມເທົ່ານັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈະຮູ້ລ່ວງໜ້າເຖິງການກະບົດທີ່ຈະເຂົ້າມາໃນສວນເອເດນແລະຄວາມລົ້ມເຫຼວແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທັງໝົດທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ - ລວມທັງຂອງພວກເຮົາເອງ - ພຣະເຈົ້າຍັງມີຄວາມປາດຖະໜາຕໍ່ຄອບຄົວມະນຸດ.

ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສວນເອເດນເປັນພຽງແຕ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເລື່ອງ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຂັບໄລ່ອາດາມແລະເອວາອອກຈາກເຮືອນຂອງພຣະອົງ(ປຖກ 3:22-24). ພຣະອົງໄດ້ສາບແຊ່ງ (ປຖກ.3:14-15) ແລະໄລ່ມັນໜີຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ(ອຊຢ.14:12-15; ອຊກ.28:16). ຂໍ້ຄວາມນີ້ແມ່ນໜັກແໜ້ນແລະງ່າຍດາຍຄື: ການກະບົດຈະຖືກລົງໂທດ. ທ່ານອາດຄິດວ່າທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບຂໍ້ຄວາມ. ບໍ່ເປັນດັ່ງນັ້ນ. ສິ່ງຕ່າງໆຈະຮ້າຍແຮງກວ່າເກົ່າຫຼັງຈາກນີ້.

ການກະບົດ # 2

ທ່ານອາດຈະເຄີຍໄດ້ຍິນຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງໃນລະຫວ່າງທີ່ພຣະຄຳພິສອນວ່າໃນໂລກນີ້ມີຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍຍ້ອນວ່າການກະບົດຂອງອາດາມແລະເອວາຢູ່ໃນສວນເອເດນ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງພຽງແຕ່ບາງສ່ວນເທົ່ານັ້ນ. ຫຼັງຈາກເຫດການເສົ້າສະຫຼົດໃຈໃນສວນເອເດນ, ມີອີກສອງເຫດການທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດຈົມລົງໄປສູ່ຄວາມເສື່ອມຊາມແລະຄວາມວຸ້ນວາຍ.

ເຫດການທຳອິດຖືກອະທິບາຍໄວ້ໃນພຣະຄຳປະຖົມມະການ 6:1-4, ເຊິ່ງເປັນໜຶ່ງໃນເລື່ອງລາວທີ່ແປກປະຫຼາດທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພິທັງໝົດ. ເຊື່ອຂ້າພະເຈົ້າເທາະ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໜັງສືເປັນປຶ້ມເຫຼັ້ມໜຶ່ງກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ເລື່ອງລາວແມ່ນກ່ຽວກັບວິທີທີ່ລູກຝ່າຍວິນຍານບາງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢາກຮຽນແບບພຣະເຈົ້າໂດຍການໃຫ້ກຳເນີດລູກຫຼານມະນຸດຂອງຕົນເພື່ອໃຫ້ເປັນແບບພວກເຂົາແນວໃດ. ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈໃຊ້ແມ່ຍິງມະນຸດເພື່ອຈຸດປະສົງນັ້ນ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນຄູ່ແຂ່ງກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະບິດາແຫ່ງສະຫວັນຂອງພວກເຂົາ. ແທນທີ່ຈະພໍໃຈກັບແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ມະນຸດເຂົ້າມາເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພວກເຂົາ, ບາງຄົນຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການເປັນເຈົ້ານາຍເໜືອມະນຸດຂອງພວກເຂົາ. ນັ້ນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄົວ, ບໍ່ແມ່ນຂ້າທາດ.

“ຜູ້ເທວະດາທີ່ໄດ້ເຮັດບາບນັ້ນ” (2ປຕ2:4) ໄດ້ລ່ວງລະເມີດເຂດແດນລະຫວ່າງສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ. ພວກເຂົາ “ທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນຂອບເຂດແຫ່ງສິດອຳນາດຂອງຕົນ, ແຕ່ໄດ້ປະຖິ້ມບ່ອນຢູ່ອາໄສຂອງຕົນເອງ ພວກເຂົາໄດ້ຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມມືດເບື້ອງລຸ່ມ, ຖືກລ່າມໂສ້ໄວ້ຕະຫຼອດໄປສຳລັບວັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະມີການຕັດສິນລົງໂທດ.” (ຢູດາ 6). ຜົນກໍ່ຄືພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພວກເຂົາໄປສູ່ນາລົກ. (2 ປຕ 2: 4-5; ຢດ 6), ແຕ່ວ່າການກະທຳໄດ້ເກີດຂຶ້ນແລ້ວແລະມັນກໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຮ້າຍ. ເບິ່ງສິ່ງທີ່ພຣະຄຳພິບອກກ່ຽວກັບການກະບົດຄັ້ງນີ້:

ເມື່ອພຣະເຈົ້າຢາເວເຫັນວ່າມະນຸດຊົ່ວຮ້າຍຫລາຍຂຶ້ນແລະຄວາມຄິດຊົ່ວກໍ່ບັງຄັບຈິດໃຈພວກເຂົາຢູ່ທຸກເວລາ, ພຣະເຈົ້າຢາເວຈຶ່ງເສຍໃຈຫຼາຍທີ່ໄດ້ສ້າງພວກເຂົາແລະໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ພຣະອົງກິນແໜງໃຈຫຼາຍ(ປຖກ6:5-6)

ລອງຄິດເບິ່ງ, ຄວາມຕັ້ງໃຈທຸກຢ່າງໃນໃຈຂອງທຸກໆຄົນກໍ່ມີແຕ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ. ພຣະເຈົ້າ ເສຍໃຈທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງມະນຸດ; ຄວາມຄິດນັ້ນເຮັດໃຫ້ພຣະອົງໂສກເສົ້າ.

ສິ່ງນີ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທາງສິນລະທຳຢູ່ໃນມະນຸດແລະຄວາມທຸກໂສກເສົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ການ ກະບົດທີ່ແປກປະຫຼາດຄັ້ງທຳອິດເຮັດໃຫ້ມະນຸດສູນເສຍຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະເຈົ້າເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ. ການກະບົດຄັ້ງຕໍ່ໄປນີ້ໄດ້ນຳຜົນສະທ້ອນຂອງບາບໄປສູ່ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຮ້າຍແຮງໄປອີກແລະເຮັດໃຫ້ມະ ນຸດຍິ່ງຈະຖືກທຳລາຍໄວຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ສຶກເສຍໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງຕໍ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ມະນຸດທຸກຄົນໄດ້ຮັບ ຄວາມເສຍຫາຍຖາວອນ.

ພຣະຄຳພີບອກພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ເຫັນວິທີທາງອື່ນໃດນອກເໜືອຈາກການສົ່ງນ້ຳຖ້ວມເພື່ອກວາດ ລ້າງມະນຸດ (ປຖກ.6: 17). ເປັນເລື່ອງສຳຄັນທີ່ຈະສັງເກດເຫັນວ່າເລື່ອງນ້ຳຖ້ວມໃນພຣະຄຳພີບໍ່ເຄີຍບອກ ວ່າພຣະເຈົ້າໂກດແຄ້ນ. ພຽງແຕ່ບອກວ່າພຣະອົງໂສກເສົ້າເສຍໃຈຫຼາຍກ່ວາສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈໃຫ້ເສລີພາບແກ່ມະນຸດ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດເອົາມັນອອກໄປໄດ້ເພາະວ່າການເຮັດ ແບບນັ້ນຈະໝາຍຄວາມວ່າພວກເຂົາຈະບໍ່ເປັນຄືກັບພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປ. ຖ້າບໍ່ມີເສລີພາບມະນຸດຈະບໍ່ເປັນ ມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ. ທາງເລືອກດຽວແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ແລະຢຸດສິ່ງທີ່ພວກວິນຍານທີ່ກະບົດກໍ່ຂຶ້ນ.

ມີພຽງຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຖືກກ່າວວ່າເປັນຄົນຊອບທຳໃນສາຍຕາຂອງພຣະເຈົ້າຄື ໂນອາ (ປຖກ.6:9). ຢ່າງໜ້ອຍກໍ່ມີຄົນໜຶ່ງ. ພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງເພື່ອເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ພຣະອົງຈະເດີນໜ້າຕໍ່ໄປພ້ອມກັບ ແຜນການຂອງພຣະອົງທີ່ຈະມີຄອບຄົວມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າບອກໂນອາໃຫ້ສ້າງເຮືອຂະໜາດໃຫຍ່ເພື່ອໃຫ້ເພິ່ນແລະຄອບຄົວແລະສັດຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍຈະ ລອດຊີວິດຈາກນ້ຳຖ້ວມ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ມີຂໍ້ສະເໜີໃຫ້ກັບມະນຸດທີ່ກະບົດຍ້ອນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທາງສິນ ລະທຳຂອງພວກເຂົາ, ໃຫ້ວິທີທີ່ຈະຫຼີກລ້ຽງຈາກນ້ຳຖ້ວມແລະຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ດ້ວຍຄວາມເມດ ຕາ, ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ເວລາແກ່ໂນອາເຖິງ 120 ປີເພື່ອກຽມພ້ອມຮັບມືກັບໄພນ້ຳຖ້ວມ (ປຖກ.6:3) ແລະ ບອກປະຊາຊົນວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນເພື່ອພວກເຂົາຈະຫັນຫົນຈາກການກະທຳທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາແລະ ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ (2ປຕ2:5).

ໃນທີ່ສຸດ, ມະນຸດກໍ່ຈະບໍ່ຟັງ. ພວກເຂົາໄດ້ປະຕິເສດຄຳເຕືອນທີ່ດີງາມຂອງພຣະເຈົ້າ. ບັນດາລູກຂອງ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຫັນຫຼັງໃຫ້ກັບພຣະອົງອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມີອິດສະຫຼະທີ່ຈະເຮັດ. ມັນຈຶ່ງບໍ່ແປກທີ່ ຫົວໃຈຂອງພຣະເຈົ້າແຕກສະຫຼາຍ. ຢ່າງໜ້ອຍກໍ່ຍັງມີໂນອາແລະຄອບຄົວຂອງເພິ່ນ. ຫຼັງຈາກນ້ຳຖ້ວມ ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວຊຳຄຳສັ່ງເດີມທີ່ ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ອາດາມແລະເອວາວ່າ, “ຈົ່ງມີລູກເຕົ້າໃຫ້ມາກຫຼາຍ ແລະເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ” (ປຖກ.9: 1). ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ກັບຄອບຄົວຂອງໂນອາ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ ຄຳໝັ້ນສັນຍາຢ່າງເປັນທາງການກັບໂນອາທີ່ຂະຫຍາຍໄປສູ່ມະນຸດທຸກຄົນທີ່ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກເພິ່ນ

(ປຖກ.9:8-17). ສັນຍາຢ່າງເປັນທາງການແມ່ນຄຳສັນຍາຫຼືຄຳໝັ້ນ ສັນຍາ. ສັນຍານີ້ແມ່ນຝ່າຍດຽວ; ມັນແມ່ນກ່ຽວກັບຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະບໍ່ທຳລາຍມະນຸດ (ປຖກ. 9:11). ໜ້າອັດສະຈັນແທ້ໆ, ພຣະເຈົ້າຍັງຕ້ອງການຄອບຄົວມະນຸດຢູ່.

ແຕ່ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າປະຫຼາດໃຈທີ່ການລະເມີດຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າຍັງຈະດຳເນີນຕໍ່ໄປ. ການກະບົດຄັ້ງທີສາມແມ່ນຕໍ່ຈາກນ້ຳຖ້ວມ. ເລື່ອງນີ້ຈະສົ່ງຜົນກະທົບຕໍ່ບົດເລື່ອງອື່ນໆໃນພຣະຄຳພີ, ແລະສະແດງໃຫ້ເຫັນອີກເທື່ອໜຶ່ງຄືຄວາມອົດທົນແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ສາມາດຕ້ານທານໄດ້.

ການກະບົດທີ # 3

ເຊັ່ນດຽວກັບເລື່ອງລາວຂອງອາດາມແລະເອວາແລະນ້ຳຖ້ວມຂອງໂນອາ, ທ່ານອາດຈະເຄີຍໄດ້ຍິນເລື່ອງຂອງວິຫານທໍບາເບນ. ຖ້າບໍ່, ນັ້ນກໍ່ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ເພາະວ່າແມ່ນແຕ່ຄົນສ່ວນຫຼາຍທີ່ໄປຄຣິສຕະຈັກກໍ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນແທ້ໆຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ເລື່ອງລາວຂອງວິຫານທໍບາເບນມີຢູ່ໃນປະຖົມມະການ 11:1-9. ຫຼັງຈາກນ້ຳຖ້ວມພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ລູກຫຼານຂອງໂນເອມີລູກເພີ່ມທະວີຂຶ້ນແລະແຜ່ຂະຫຍາຍອອກໄປທົ່ວແຜ່ນດິນໂລກ. ເຊັ່ນດຽວກັບອາດາມແລະເອວາ, ພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເປັນເພື່ອນຮ່ວມງານຂອງພຣະເຈົ້າໃນການເບິ່ງແຍງແຜ່ນດິນໂລກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ແທນທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ບ່ອນດຽວທີ່ເອີ້ນວ່າບາເບນແລະໄດ້ສ້າງວິຫານສູງເພື່ອກຽດຊື່ສູງຂອງພວກເຂົາເອງ (ປຖກ 11:1-4).

ນັ້ນແມ່ນພາກສ່ວນທີ່ຄຸ້ນເຄີຍຂອງເລື່ອງລາວ, ແຕ່ຄວາມສຳຄັນທີ່ແທ້ຈິງຂອງມັນຖືກພົບເຫັນຢູ່ໃນສອງຂໍ້ທີ່ບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍໃນພຣະທຳເຫຼັ້ມອື່ນເຊິ່ງເປັນດັ່ງນີ້:

ເມື່ອອົງພຣະຜູ້ສູງສຸດໄດ້ໃຫ້ຊາດຕ່າງໆມີດິນແດນຂອງຕົນ ພຣະອົງໄດ້ກຳນົດບ່ອນໃຫ້ປະຊາຊົນ, ບ່ອນທີ່ເຂົາຈະອາໄສຢູ່ນັ້ນພຣະອົງໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ແຕ່ລະຊາດມີເທບພຣະເຈົ້າຂອງຕົນເອງ ແຕ່ຊົງເລືອກເຜີ້ນສຳລັບພຣະອົງເອງ, ພວກເຊື້ອສາຍຂອງຢາໂຄບ (ພບຍ 32:8-9) (ພຣະຄຳພີສະບັບຊີວິດຄົບບໍລິບູນ)

ພຣະຄຳສອງຂໍ້ນີ້ບອກພວກເຮົາວ່າຄຳຕັດສິນໜຶ່ງຢູ່ທີ່ວິຫານທໍບາເບນແມ່ນການແບ່ງແຍກມະນຸດທຸກຄົນ. ຈົນມາເຖິງຈຸດນີ້ໃນເລື່ອງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດການກັບມະນຸດທຸກຄົນຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ. ສິ່ງທີ່ໄດ້ປ່ຽນແປງນັ້ນຢູ່ທີ່ບາເບນ. ບັດນີ້ມະນຸດຈະຖືກແບ່ງແຍກກັນຕາມພາສາແລະສະຖານທີ່.

ຮ້າຍແຮງກວ່ານັ້ນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຍກຕົວຈາກມະນຸດ. ຍ້ອນວ່າການຕໍ່ຕ້ານຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງມະນຸດຕໍ່ແຜນການຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ປະຊາຊາດຕ່າງໆໃນໂລກໃຫ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດບັນດາສະມາຊິກຄອບຄົວຝ່າຍວິນຍານຂອງພຣະອົງ-ຄືບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ(ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆ). ນີ້ແມ່ນກຸ່ມທີ່ແຕກຕ່າງຈາກພວກຄົນທີ່ໄດ້ກໍ່ກະບົດກ່ອນນ້ຳຖ້ວມ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດໄລ່ມະນຸດອອກຈາກຄອບຄົວ

ຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນັ້ນແລ້ວໃນສວນເອເດນ. ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າຈະບໍ່ທຳລາຍມະນຸດຫຼັງຈາກນ້ຳຖ້ວມ (ປຖກ. 9:11), ສະນັ້ນມັນຈະບໍ່ມີນ້ຳຖ້ວມໂລກຊ້ຳອີກ. ດັ່ງນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າສາມາດເຮັດຫຍັງອີກບໍ່? ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ, “ ພຽງພໍແລ້ວ! ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງການໃຫ້ເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຈົ້າ, ເຮົາຈະມອບພວກເຈົ້າໃຫ້ກັບຜູ້ຊ່ວຍບາງຄົນຂອງເຮົາທີ່ເປັນວິນຍານ”

ຜົນຂອງການຕັດສິນນີ້ໄດ້ມີຫຼາຍຮູບແບບ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບການບອກເລົ່າໃຫ້ຮູ້ວ່າມັນໃຊ້ເວລາດົນປານໃດ, ແຕ່ພຣະຄຳພີບອກພວກເຮົາວ່າຜູ້ຊ່ວຍເປັນວິນຍານທີ່ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ປົກຄອງຢູ່ເໜືອໃນປະຊາຊາດຕ່າງໆບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ. ພວກເຂົາຊົ່ວຮ້າຍຫຼາຍ (ພສສ 82:1-5) ເຊິ່ງພຣະເຈົ້າຕ້ອງຕັດສິນພວກເຂົາເຊັ່ນກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງຈະເອົາຄວາມເປັນອະມະຕະຂອງພວກເຂົາໄປແລະຈະນຳເອົາປະຊາຊາດກັບຄືນມາຫາພຣະອົງເອງ (ພສສ 82:6-8). ຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ກັບຄອບຄົວມະນຸດຂອງພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງບໍ່ມີຄອບຄົວມະນຸດ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໂສກເສົ້າຫຼາຍ. ພຣະອົງໄດ້ຍອມແພ້ບໍ່? ບໍ່, ບໍ່ເລີຍ.

ຄວາມຮັກທີ່ເດັດດ່ຽວຂອງພຣະເຈົ້າ

ຄິດວ່າເກີດຫຍັງຂຶ້ນຫຼັງຈາກທີ່ວິຫານທໍບາເບນນັ້ນເປັນຄວາມເດືອດຮ້ອນ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຕົວຕໍ່ອັບຣາຮາມ, ເປັນຊາຍເຖົ້າຄົນໜຶ່ງຜູ້ໄດ້ແຕ່ງງານກັບແມ່ຍິງສູງອາຍຸຊື່ຊາຮາ, ເຊິ່ງມີອາຍຸເກີນກວ່າທີ່ນາງຈະສາມາດມີລູກໄດ້. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບອັບຣາຮາມ. ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາກັບຊາຍເຖົ້າແລະເມຍວ່າພວກເພິ່ນຈະມີລູກຊາຍ. ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດການອັດສະຈັນ. ລູກຊາຍຂອງພວກເພິ່ນຈະເປັນການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄອບຄົວມະນຸດໃໝ່ສຳລັບພຣະເຈົ້າຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ (ປຖກ.12:1-9;15:1-6;18:1-15).

ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງມວນມະນຸດໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສະມາຊິກວິນຍານຂອງຄອບຄົວແຫ່ງສະຫວັນຂອງພຣະອົງ. ອີກຊື່ໜຶ່ງສຳລັບຜູ້ຊ່ວຍວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່ອີກກັບຄອບຄົວໃໝ່ຂອງພຣະອົງເອງເຊິ່ງເລີ່ມຕົ້ນຈາກອັບຣາຮາມ. ອັບຣາຮາມເຊື່ອໃນພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ (ປຖກ.15:6). ເພິ່ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈຫຼືຄວາມໂປດປານຈາກພຣະເຈົ້າ. ເຊິ່ງແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເລືອກອັບຣາຮາມໃຫ້ເລີ່ມຕົ້ນໃໝ່. ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບອັບຣາຮາມໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ. ອັບຣາຮາມພຽງແຕ່ເຊື່ອສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວ.

ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຄວາມສຳພັນທີ່ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມເຊື່ອຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ຖືກສະແດງດ້ວຍສັນຍາລັກທາງຮ່າງກາຍຂອງການເຮັດພິທີຕັດ (ປຖກ17:1-14; ຣມ4:1-12). ຄອບຄົວທັງໝົດຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງເພິ່ນ(ປຖກ.17: 23). ເຄື່ອງໝາຍນີ້ໄດ້ເປັນເຄື່ອງໝາຍລູກຫຼານຂອງອັບຣາຮາມເປັນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ເປັນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ພິທີຕັດແມ່ນຈະເປັນເຄື່ອງໝາຍສຳລັບຜູ້ຍິງເຊື່ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມເຊັ່ນກັນ. ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຕ້ອງ

ໄດ້ແຕ່ງງານກັບພາຍໃນຕະກູນຂອງເຊື້ອສາຍອັບຣາຮາມເທົ່ານັ້ນ, ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບການຕັກເຕືອນເມື່ອພວກເຂົາຕັດສິນໃຈທີ່ຈະມີລູກເຕົ້າຂອງຕົນເອງ ວ່າວິທີການທີ່ຊົນເຜົ່າຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນມາແບບອັດສະຈັນເໝືອນທຳມະຊາດຈາກອັບຣາຮາມແລະຊາຣາແນວໃດ.

ສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຮັບຮູ້ວ່າຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບອັບຣາຮາມແມ່ນຂຶ້ນກັບຄວາມເຊື່ອໃນຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ - ເປັນຄວາມເຊື່ອ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຫາອັບຣາຮາມເພາະວ່າພຣະອົງຈະພົບຄົນທີ່ເກັ່ງໃນການຮັກສາກົດບັນຍັດ. ຄວາມພົ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບການກະທຳ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດກະທຳເພື່ອໃຫ້ຕົນເອງຮັບຄວາມພົ້ນໄດ້. ຖ້າວ່ານັ້ນແມ່ນວິທີທາງ, ພຣະເຈົ້າຈະຕິດໜີ້ພວກເຮົາຍ້ອນການກະທຳຂອງພວກເຮົາ. ພຣະອົງຈະຕິດໜີ້ພວກເຮົາບາງສິ່ງບາງຢ່າງເພື່ອຕອບສະໜອງຕໍ່ຜົນສຳເລັດຂອງພວກເຮົາ. ລອງຄິດເບິ່ງວ່າໄຮ້ສາລະສຳໃດ. ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ອັບຣາຮາມແລະລູກຫຼານຂອງເພິ່ນໄດ້ສະແດງຄວາມເຊື່ອໃນຄຳສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການສັ່ງເກດເບິ່ງສັນຍາລັກຂອງສັນຍາ. ມັນເປັນວິທີການສະແດງອອກມາພາຍນອກວ່າຄວາມຈິງຮັກພັກດີຂອງພວກເພິ່ນຢູ່ໃສ.

ອັກຄະສາວົກໂປໂລໄດ້ໃຊ້ອັບຣາຮາມເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມເຊື່ອຢ່າງສັດຊື່ (ຣມ 4: 1-12). ອັບຣາຮາມໄດ້ເຊື່ອແລະໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກພຣະເຈົ້າກ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະເຊື່ອຟັງກົດລະບຽບໃດໆ. ກົດລະບຽບຕ່າງໆທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດຕາມພາຍຫຼັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເພິ່ນເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ກົດລະບຽບບໍ່ໄດ້ແທນທີ່ຄວາມເຊື່ອ. ຄວາມເຊື່ອ(ການຍຶດໝັ້ນ) ແມ່ນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນ. ຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຄວາມເຊື່ອນັ້ນຄືຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ມີພຣະອື່ນໃດ ນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະເວົ້າເຖິງໃນພາຍຫຼັງ. ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມສັດຊື່ແມ່ນສອງສິ່ງທີ່ແຍກຕ່າງຫາກ. ທັງສອງພົວພັນກັນແຕ່ບໍ່ຄືກັນ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາໃຫ້ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງແກ່ອັບຣາຮາມແລະຜ່ານລູກຊາຍຄົນນັ້ນ, ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງຄອບຄົວໃໝ່ທີ່ຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນສູ່ປະເທດຊາດໃຫຍ່ປະເທດໜຶ່ງ. ນີ້ແມ່ນຄຳສັນຍາທີ່ສອງຂອງພຣະເຈົ້າຫຼັງຈາກເກີດໄພພິບັດໃນສວນເອເດນ. ຄັ້ງທຳອິດແມ່ນໃຫ້ກັບໂນອາ. ທັງສອງຖືກອອກແບບເພື່ອຮັກສາຄວາມຝັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຄອບຄົວມະນຸດ. ແຕ່ຄຳສັນຍາເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ຍອມແພ້. ແຕ່ສັນຍາຍັງກ່ຽວກັບການສະເໜີຊີວິດນິຣັນດອນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມມະນຸດຊາດ. ພຣະອົງບໍ່ສາມາດຢຸດຮັກມະນຸດໄດ້. ພຣະເຈົ້າຍັງຄົງຕ້ອງການຄອບຄົວມະນຸດ.

ພຣະເຈົ້າຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບອັບຣາຮາມ. ເພິ່ນແລະຊາຣາຈຶ່ງໄດ້ມີລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຊື່ວ່າອີຊາກ (ປຖກ.17:19-21; 21:1-7). ຊົນເຜົ່າຂອງອັບຣາຮາມຈະເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນວ່າ“ອິດສະຣາເອນ”. ນີ້ແມ່ນຊື່ທີ່ຖືກໃຊ້ຫຼາຍທີ່ສຸດໃນພຣະຄຳພີເດີມສຳລັບຄອບຄົວມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ (ປຖກ.32: 28; ພບຍ 32: 9; ອຊຍ 44: 1). ແຕ່ຈະວ່າແນວໃດກັບຄົນຈາກຊາດອື່ນໆ, ຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ(ພວກເທວະດາຊົ່ວຮ້າຍ)ຫຼັງຈາກການກໍ່ກະບົດທີ່ບາເບນ?

ພວກເຂົາຖືກເອີ້ນວ່າ“ຄົນຕ່າງຊາດ” ໃນພຣະຄຳພີ. ເປັນຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ "ບໍ່ໄດ້ມາຈາກອິດສະຣາເອນ." ແລະເຖິງວ່າຈະມີສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ທີ່ບາເບນ, ພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ລືມຄົນເຫຼົ່ານັ້ນ.

ບໍ່ພຽງແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນກັບຄົນກຸ່ມໃໝ່ (ຄົນອິດສະຣາເອນ)ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ບອກອັບຣາຮາມວ່າໃນມື້ໃດມື້ໜຶ່ງລູກຫຼານຂອງເພິ່ນຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ປະເທດອື່ນໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດ (ປຖກ. 12: 3)! ຫຼາຍປີຕໍ່ມາ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມຈະເປັນລູກຊາຍທີ່ພິເສດເຊິ່ງຈະນຳທຸກປະຊາຊາດໃນໂລກກັບມາຫາພຣະເຈົ້າ (ປຖກ 3: 16-18, 26-29). ກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະມາເກີດໃນໂລກນີ້, ຄົນຕ່າງຊາດສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການເລືອກທີ່ຈະປະຕິເສດພຣະອື່ນໆທັງໝົດ, ແລ້ວເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະຮັບເອົາເຄື່ອງໝາຍຂອງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເວລາຜ່ານໄປດົນນານຫຼາຍໃນລະຫວ່າງສະໄໝຂອງອັບຣາຮາມແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ປະຫວັດສາດຂອງຊາດອິດສະຣາແອນເອີ້ນວ່າ“ພາກສ່ວນຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ພບຍ 32:9) ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ. ພວກເຂົາເປັນຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ໜ້າເສຍດາຍທີ່ຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາມັກຈະລົ້ມເຫຼວ. ເວລາທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດແມ່ນຍັງບໍ່ທັນມາເຖິງ.

ບົດທີ 3

ພຣະເຈົ້າຖືກທໍລະຍົດໂດຍຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ

ປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອນໃນພຣະຄໍາພີເປັນເລື່ອງຍາວທີ່ວົນວຽນໄປມາຫຼາຍຄັ້ງ. ມັນເຕັມໄປດ້ວຍ ທັງໄຂຊະນະແລະຄວາມໂສກເສົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແປກໃຈເລີຍ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກັບປະຊາ ຊົນ. ພຣະອົງຈະຮູ້ຈັກກັບຜູ້ທີ່ພຣະອົງກໍາລັງຕິດຕໍ່ຢູ່ສະເໝີ.

ການໝົດຄວາມຍິນດີ

ພຣະເຈົ້າໃຫ້ອັບຣາຮາມຮູ້ວ່າອະນາຄົດຂອງລູກຫຼານຂອງເພິ່ນຈະປະສົບກັບຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກ. ພຣະເຈົ້າຊົງສັດຊື່. ພຣະອົງໄດ້ບອກອັບຣາຮາມວ່າ, “ເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າຈະເປັນຄົນຕ່າງດ້າວຢູ່ໃນຕ່າງ ດິນແດນໜຶ່ງ ພວກເຂົາຈະຕົກເປັນທາດຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນທີ່ນັ້ນ ແລະຈະຖືກກົດຂີ່ຢ່າງທາລຸນເປັນເວລາສີ່ຮ້ອຍປີ. ” (ປຖກ15: 13). ນັ້ນແມ່ນຂ່າວຮ້າຍ. ຈາກນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄວາມຫວັງບາງຢ່າງຄື: “ແຕ່ເຮົາຈະ ລົງໂທດປະເທດທີ່ປະພຶດເຊັ່ນນັ້ນຕໍ່ພວກເຂົາ. ເມື່ອອອກໜີຈາກປະເທດນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຊັບ ສົມບັດຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໄປນໍາ” (ປຖກ.15:14).

ເປັນຄືກັບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໄວ້, ໃນທີ່ສຸດລູກຫຼານຂອງອັບຣາຮາມກໍໄດ້ຍ້າຍໄປຢູ່ເອຢິບແລະຖືກກະສັດ ເອຢິບກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ. ຜູ້ທີ່ນໍາພາພວກເຂົາໄປທີ່ນັ້ນແມ່ນຢາໂຄບຜູ້ເປັນຫຼານຂອງອັບຣາຮາມ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ ປ່ຽນຊື່ຢາໂຄບເປັນອິດສະຣາເອນ. (ອພຍ 1). ພວກເຂົາຈະໄປທີ່ນັ້ນດ້ວຍການເຫັນດີຈາກພຣະເຈົ້າເພື່ອ ຫຼີກລ້ຽງຄວາມອຶດຢາກ (ປຖກ. 45:5-11). ຈຸດທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດກໍແມ່ນພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບຄືນໄປທາ ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຂົາຫຼັງຈາກໄພອິດຢາກສິ້ນສຸດລົງ. ພວກເຂົາສືບຕໍ່ອາໄສຢູ່ໃນປະ ເທດເອຢິບເປັນເວລາດົນນານເກີນໄປ.

ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ປະເທດເອຢິບຊົນຊາດອິດສະຣາເອນກໍເພີ່ມຈໍານວນຫຼາຍຂຶ້ນຈົນເຮັດໃຫ້ກະສັດມີຄວາມ ຍ້ານກົວທີ່ຈະສາມາດປົກຄອງປະເທດໄດ້ (ອພຍ.1:8-10). ເພິ່ນໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນເປັນຂ້າ ທາດແລະຂ້າເດັກນ້ອຍເກີດໃໝ່ທັງໝົດຖ້າພວກເຂົາເປັນເດັກຜູ້ຊາຍ (ອພຍ1:14-16). ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ ແຊກແຊງແລະເຮັດໃຫ້ຄົນອິດສະຣາເອນເພີ່ມຈໍານວນຫຼາຍແລະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ (ອພຍ1:8-21).

ຄົນອິດສະຣາເອນໄດ້ໃຊ້ເວລາສີ່ຮ້ອຍປີໃນປະເທດເອຢິບພາຍໃຕ້ສະພາບການທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ. ໃນທີ່ສຸດ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າແຊກແຊງແລະຮັກສາຊີວິດຂອງເດັກຊາຍຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າໂມເຊ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດແຈງສະພາບ ການຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ເດັກນ້ອຍຄົນນັ້ນໄດ້ຖືກລ້ຽງຢູ່ໃນເຮືອນຂອງກະສັດ, ຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຂອງເພິ່ນເລີຍ (ອພຍ 2:1-10). ໂມເຊໄດ້ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີສິດທິພິເສດ, ແຕ່ມື້ໜຶ່ງລາວໄດ້ກະທໍາຄວາມຜິດຮ້າຍແຮງ. ລາວໄດ້ຂ້າຊາຍ

ຄົນໜຶ່ງໃນການຕໍ່ສູ້ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການປົກປ້ອງຊາວອິດສະຣາເອນທີ່ໝົດທາງສູ້. ໂມເຊໄດ້ໜີຈາກປະເທດເອຢິບເພື່ອໜີຈາກການຖືກລົງໂທດ.

ໂມເຊໄດ້ພົບຊີວິດໃໝ່ໃນບ່ອນເຂດທະເລຊາຍທີ່ເອີ້ນວ່າມີເດຍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ພົບລາວຢູ່ພູເຂົາຊິນາຍໃນພູມໄມ້ທີ່ມີໄຟລຸກຢູ່. ການພົບກັນຄັ້ງນີ້ຈະປ່ຽນປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອນແລະປະຫວັດສາດຂອງໂລກ (ອພຍ.3:1-15). ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໂມເຊກັບໄປທີ່ເອຢິບເພື່ອປະເຊີນໜ້າກັບກະສັດ. ລາວໄດ້ຖືກສົ່ງໃຫ້ໄປຮຽກຮ້ອງໃຫ້ປ່ອຍປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະປົກປ້ອງໂມເຊແລະມອບຮິດອຳນາດໃຫ້ລາວ. (ອພຍ.3:16-22).

ເລື່ອງທີ່ເປັນເລື່ອງລາວທີ່ມີຊື່ສຽງທີ່ສຸດໃນໂລກເລື່ອງໜຶ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານບໍ່ເຄີຍອ່ານພຣະຄຳພີກໍຕາມທ່ານກໍອາດຈະເຄີຍໄດ້ຍິນແລະໄດ້ເບິ່ງໜັງກຽວກັບເລື່ອງນີ້ມາແດ່. ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໄພພິບັດຕໍ່ສູ້ປະເທດເອຢິບແລະຕໍ່ຕ້ານບັນດາເທບພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ ຫຼັງຈາກກະສັດໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະປ່ອຍຊາວອິດສະຣາເອນໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະ (ອພຍ. 7-12). ພຣະເຈົ້າໃຊ້ໂມເຊເພື່ອກົດດັນໃຫ້ປ່ອຍຊາວອິດສະຣາເອນອອກຈາກການເປັນທາດຂອງອີຢິບ. ພຣະອົງໄດ້ແຍກທະເລແດງເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາເມື່ອພວກເອຢິບຕັດສິນໃຈໄລ່ພວກເຂົາໄປໃນທະເລຊາຍເພື່ອຂ້າພວກເຂົາ (ອົບພະຍົບບົດ13:17 ເຖິງອົບພະຍົບບົດ14). ການຂ້າມທະເລແດງແມ່ນສິ່ງມະຫັດສະຈັນທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນທີ່ສຸດຂອງພຣະຄຳພີ. ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການສະແດງຮິດອຳນາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນປະທັບໃຈເທົ່ານັ້ນ. ມັນແມ່ນກ່ຽວກັບການປົກປ້ອງຮັກສາປະຊາຊົນ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ.

ກົດບັນຍັດແລະຄວາມສັດຊື່

ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ນຳປະຊາກອນຂອງພຣະອົງກັບຄືນສູ່ສະຖານທີ່ທີ່ພຣະອົງໄດ້ເວົ້າກັບໂມເຊໃນພູມໄມ້ທີ່ລຸກ ໄໝ້. ຢູ່ທີ່ນັ້ນພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ກົດບັນຍັດແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນຄື ພຣະບັນຍັດສິບປະການ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາໃໝ່ກັບພວກເຂົາ. ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຮັບຮູ້ວ່າອິດສະຣາເອນໄດ້ເປັນປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າຮຽບຮ້ອຍແລ້ວກ່ອນທີ່ຈະໄດ້ຮັບພຣະບັນຍັດສິບປະການ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງປະຊາກອນເຫຼົ່ານີ້ວ່າເປັນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງຕອນທີ່ໂມເຊໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບກະສັດຂອງປະເທດເອຢິບ (ອພຍ.3:7,10; 4:23; 5:1,6;7; 7:4). ກົດບັນຍັດ ໃໝ່ບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບການໄດ້ຮັບຖານະເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊາວອິດສະຣາເອນເປັນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ.

ພວກເຮົາຕ້ອງອະທິບາຍເລື່ອງນີ້ຕື່ມອີກ. ມັນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ. ຍິ່ງໄປກວ່າການໄດ້ຮັບຖານະຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ,ພຣະເຈົ້າຍັງໄດ້ໃຫ້ກົດບັນຍັດແກ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງເພື່ອສະແດງວ່າພວກເຂົາຕ້ອງການຢູ່ໃນຄອບຄົວ. ກົດບັນຍັດແມ່ນກ່ຽວກັບການສະແດງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເຫັນວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ທໍລະຍົດແລະໄປຕິດຕາມພຣະອື່ນໆ. ການເປັນຜູ້ເຊື່ອທີ່ສັດຊື່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພຣະເຈົ້ານຳໃຊ້ຊາວອິດສະຣາ

ເອນໃຫ້ບົວລະບັດຕໍ່ຊົນຊາດທັງປວງເຊັ່ນ“ອານາຈັກປະໂລທິດ” (ອພຍ9:5-6). ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນມາຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຈຶ່ງເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄົນກຸ່ມໜຶ່ງຄືອິດສະຣາເອນ. ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າເປັນຜູ້ເຊື່ອທີ່ສັດຊື່, ພວກເຂົາເຈົ້າກໍຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊົນຊາດທັງປວງ(ປຖກ12:3).

ມີສິ່ງອື່ນອີກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບສັນຍານີ້. ກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບການເປັນຄົນດີພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກຊາວອິດສະຣາເອນຢູ່ແລ້ວ (ພະບັນຍັດສອງ7:7-8). ພຣະອົງໄດ້ເຮັດການມະຫັດສະຈັນທີ່ເໜືອທຳມະຊາດໃຫ້ອັບຣາຮາມແລະຊາຣາຜູ້ເຖົ້າແກ່ແລ້ວມີລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນມາກໍຈະກາຍເປັນຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ. ການມີຄອບຄົວເປັນຈຸດປະສົງທັງໝົດ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງລາຍການກົດບັນຍັດຕ່າງໆເພື່ອໃຫ້ພວກເຂົາຈະມີຄຸນສົມບັດໄດ້ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຄອບຄົວ. ພວກເຂົາເປັນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງແລ້ວ. ກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກອອກແບບມາເພື່ອຊ່ວຍລູກໆຂອງພຣະອົງໃຫ້ຫຼີກເວັ້ນພຣະອື່ນໆແລະໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ມີຄວາມສຸກແລະມີຊີວິດທີ່ສະຫງົບສຸກກັບຄົນອື່ນໆ. ເຊິ່ງການເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກພວກເຂົາຫຼາຍກວ່າເກົ່າ.

ຄືກັນກັບກ່ອນໜ້ານີ້,ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ທຳລາຍອິດສະຫຼະພາບໃນການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຂົາ. ພຣະອົງພຽງແຕ່ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະອົງວ່າພຣະອົງເປັນໃຜ. ພຣະອົງໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກເຂົາຈາກຄວາມຮັກແລະພວກເຂົາຄວນຫັນໜີຈາກພຣະອື່ນໆ. ສະມາຊິກຄົນໃດຂອງຊາວອິດສະຣາເອນກໍສາມາດປະຖິ້ມຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີຍຖ້າພວກເຂົາຕ້ອງການ. ພວກເຂົາສາມາດເລືອກທີ່ຈະບໍ່ເຊື່ອກໍໄດ້.ພວກເຂົາສາມາດເລືອກໄປຂາບໄຫວ້ບູຊາພຣະອື່ນໆໄດ້. ດັ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນມີຫຼາຍຄົນໄດ້ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ.

ຈາກນັ້ນຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ອອກຈາກພູເຂົາຊີນາຍບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ກົດບັນຍັດແກ່ພວກເຂົາ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ ນຳພາພວກເຂົາເຊິ່ງມາໃນຮູບຮ່າງຂອງມະນຸດ(ເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າ)ເພື່ອໄປສູ່ແຜ່ນດິນທີ່ພຣະອົງສັນຍາວ່າຈະມອບໃຫ້ພວກເຂົາ. (ອພຍ 23:20-23; ຜປ 2:1). ຕະຫຼອດທາງທີ່ປະຊາຊົນພາກັນຈົມຢູ່ສະເໝີວ່າບໍ່ມີອາຫານແລະນ້ຳພຽງພໍ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດຫາສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮ້ອງຂໍ (ອພຍ15:22-27; 16:1-30). ພວກເຂົາຕ້ອງສູ້ເພື່ອຊີວິດຂອງພວກເຂົາຄືຕໍ່ສູ້ກັບພວກສັດຕູທີ່ແຂງແຮງໃນແຜ່ນດິນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ພົ້ນຈາກການຖືກທຳລາຍ (ພບຍ 2-3; ຢຊ 11-12; ພສສ136:10-24; ກຈກ 13:19).

ການຕົກຕໍ່າລົງເລື້ອຍໆ

ທ່ານອາດຈະຄິດວ່າຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳຊາວອິດສະຣາເອນເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນແລ້ວ,ຊາວອິດສະຣາເອນຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກອັນລົ້ນເຫຼືອຂອງພຣະເຈົ້າ. ທ່ານອາດຈະຄາດຫວັງວ່າຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມສັດຊື່ຂອງພວກເຂົາຈະເຂັ້ມແຂງຫຼາຍ. ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນເລີຍ. ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າມັນຈະ

ເປັນການດີທີ່ຈະຢູ່ກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນປະເທດຂອງພວກເຂົາແທນ. ຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ປະຕິເສດທີ່ຈະ ຂັບໄລ່ປະຊາຊົນທີ່ຂາບໄຫວ້ນະມັດສະການພຣະອື່ນໆແລະຮູບເຄົາລົບຂອງພວກເຂົາໃຫ້ອອກຈາກແຜ່ນ ດິນນັ້ນ. ປາກົດວ່າຊາວອິດສະຣາເອນໄດ້ລືມສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຂົາ. ພວກເຂົາລືມວ່າການ ກະບົດເຮັດໃຫ້ເກີດໄພພິບັດ. ຄວາມບໍ່ສັດຊື່ແລະການຂາດຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ພາໃຫ້ ເກີດເຫດການທີ່ໜ້າກຽດຊັງດັ່ງນີ້:

ຢູ່ຕໍ່ມາ ເທວະດາຂອງພຣະເຈົ້າຢາເວໄດ້ຈາກເມືອງກິນການ ໄປທີ່ເມືອງໂບກິມ. ເທວະດາຕົນນີ້ໄດ້ ກ່າວແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນວ່າ, “ເຮົາໄດ້ນຳພວກເຈົ້າອອກມາຈາກປະເທດເອຢິບ ແລະພາພວກເຈົ້າ ເຂົ້າໄປໃນດິນ ແດນ ທີ່ເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າວ່າ ‘ເຮົາຈະບໍ່ລືບລ້າງພັນທະສັນຍາທີ່ມີໄວ້ກັບພວກເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງເຮັດຄຳສັນຍາໃດໆກັບ ປະຊາຊົນທີ່ຢູ່ໃນດິນແດນນີ້. ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງທຳລາຍຖິ້ມໝົດແທ່ນບູຊາຂອງພວກເຂົາ.’ ແຕ່ພວກ ເຈົ້າບໍ່ເຮັດຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ບອກໄວ້. ພວກເຈົ້າກັບໄປເຮັດໃນສິ່ງທີ່ກົງກັນຂ້າມສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຂໍບອກ ພວກເຈົ້າດຽວນີ້ໂລດວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ຂັບໄລ່ປະຊາຊົນເຫຼົ່ານີ້ອອກໜີ ເມື່ອພວກເຈົ້າບຸກໜ້າເຂົ້າໄປໃນທີ່ ນັ້ນ. ພວກເຂົາຈະເປັນສັດຕູຂອງພວກເຈົ້າແລະການຂາບໄຫວ້ນະດາພະຂອງພວກເຂົາກໍຈະເປັນສິ່ງ ລ້ຽວງພວກເຈົ້າໃຫ້ເຮັດບາບອັນຮ້າຍແຮງ.”(ຜປ 2:1-3)

ພຣະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງຕັດສິນປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ... ອີກເທື່ອໜຶ່ງ. ພຣະອົງບອກອິດສະຣາເອນວ່າ “ເຮົາຈະປ່ອຍຖິ້ມພວກເຈົ້າໄວ້. ໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງວ່າພວກເຈົ້າເຮັດດ້ວຍຕົວເອງແນວໃດນັບແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ ຕ້ອງການເຮົາ. ” ພວກເຮົາເຄີຍເຫັນແບບນັ້ນມາກ່ອນ. ແລະດັ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນມາແລ້ວ, ປະຊາຊົນ ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ດີໂດຍບໍ່ມີພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາຢູ່ກັບພວກເຂົາ. ແລະນັບຕັ້ງແຕ່ພວກເຮົາ ກຳລັງທົບທວນເບິ່ງປະຫວັດສາດ, ການຕອບສະໜອງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຍັງຄຸ້ນເຄີຍກັນດີ. ພຣະອົງໄດ້ກັບ ມາຫາປະຊາຊົນອິດສະຣາເອນອີກແລະກັບມາອີກເພື່ອຊ່ວຍຍົກພວກເຂົາອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ. ພວກເຮົາທຸກຄົນກໍຮູ້ຈັກຄົນແບບນັ້ນ. ບາງທີທ່ານອາດເປັນໜຶ່ງໃນນັ້ນ. ທ່ານສືບຕໍ່ຊ່ວຍເຫຼືອໃຜບາງຄົນ ຍ້ອນຄວາມຮັກ,ແມ່ນແຕ່ໃນຈຸດທີ່ເບິ່ງຄືວ່າເປັນບ້າ. ແລະຖ້າທ່ານຄິດວ່າ ພຣະເຈົ້າກຳລັງເຮັດຫຍັງຢູ່, ມັນ ເບິ່ງຄືວ່າເປັນບ້າ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄອບຄົວມະນຸດເຖິງແມ່ນວ່າພຣະອົງບໍ່ເປັນທີ່ຕ້ອງການກໍຕາມ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງແມ່ນເກີນກວ່າຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາ.

ພຣະທຳພວກຜູ້ປົກຄອງທັງໝົດໃນພຣະຄຳພີແມ່ນກ່ຽວກັບວົງວຽນຂອງການກະບົດທາງວິນຍານທີ່ບໍ່ມີ ວັນສິ້ນສຸດ, ເມື່ອຄວາມທຸກທໍລະມານເກີດຂຶ້ນ, ເຂົາຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ,ແລະພຣະເຈົ້າ ກັບມາດ້ວຍຄວາມຮັກເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ. ວົງວຽນນັ້ນຄົງຢູ່ເປັນເວລາຫຼາຍຮ້ອຍປີ. ມັນໄດ້ເຖິງຈຸດທີ່ປະຊາຊົນ ພາຍໃນຊາດອິດສະຣາເອນໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຊາມູເອນຜູ້ເປັນປະໂລຫິດແລະຜູ້ທຳນວາຍແຕ່ງຕັ້ງກະສັດໃຫ້ ປົກຄອງພວກເຂົາ. ປະເທດຊາດຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍມີກະສັດມາກ່ອນ.

ບໍ່ໜ້າແປກໃຈເລີຍທີ່ການເລືອກຂອງປະຊາຊົນໃຫ້ມີກະສັດອົງໜຶ່ງຊື່ວ່າ (ໂຊນ) ເປັນໄພພິບັດທີ່ໃຫຍ່ຫຼວງ. ທ່ານຮູ້ວ່າຫຼາຍສິ່ງເປັນໄປບໍ່ດີເມື່ອກະສັດອົງໃໝ່ຂອງທ່ານຕ້ອງຖືກລາກອອກຈາກບ່ອນລີ້ຊ່ອນເພື່ອຮັບໜ້າທີ່ (1 ຊມອ. 10:22). ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກເອົາດາວິດເຂົ້າມາແທນທີ່ໂຊນ. ດາວິດເປັນຄົນທີ່ມີບາບຫຼາຍ, ແຕ່ເພິ່ນກໍ່ດີກວ່າໂຊນ. ເພິ່ນບໍ່ເຄີຍສະແດງຄວາມບໍ່ສັດຊື່ຫຼືຂາດຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ລະເມີດກົດບັນຍັດບາງຢ່າງຂອງພຣະເຈົ້າ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ກັບໃຈແລະບໍ່ເຄີຍນະມັດສະການພຣະເຈົ້າອົງອື່ນເລີຍ. ດ້ວຍເຫດຜົນດັ່ງກ່າວ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ພຣະສັນຍາກັບດາວິດທີ່ກ່າວວ່າມີແຕ່ເຊື້ອສາຍຂອງເພິ່ນເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນກະສັດທີ່ແທ້ຈິງຂອງອິດສະຣາເອນ.

ພຣະສັນຍານີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການສ້າງລາຊະວົງໃຫ້ແກ່ດາວິດ. ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະພິຈາລະນາໃຫ້ລູກຫຼານຂອງເພິ່ນເປັນກະສັດທີ່ຖືກຕ້ອງ. ເປັນຕາໜ້າເສົ້າທີ່ປະຫວັດສາດສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງອິດສະຣາເອນໃນເລື່ອງລາວຂອງພຣະຄໍາພິລວມມີຜູ້ຊາຍຫຼາຍຄົນທີ່ມີດາວິດເປັນບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນກະສັດ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງກໍາຈັດລູກຫຼານຂອງດາວິດຫຼາຍຄົນ ເພາະວ່າພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາເລືອກທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອື່ນ. ເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດຜູ້ທີ່ສືບທອດບັນລັງນັ້ນກໍ່ຄວນຈະຮັກພຣະເຈົ້າແລະມາຈາກຄອບຄົວຂອງດາວິດ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າກະສັດທຸກອົງຄວນຈະຖືຮັກສາກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າໄປກັບພວກເພິ່ນ (ພບຍ17:18; 2ກສ11:12). ເພິ່ນຕ້ອງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອຢ່າງສັດຊື່.

ໂຊໂລໂມນລູກຊາຍຂອງດາວິດແມ່ນກະສັດທີ່ຮັ່ງມີແລະມີອໍານາດທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອນ. ໜ້າ ເສົ້າທີ່ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມສັດຊື່ຂອງລາວໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ຽນໄປ. ລາວໄດ້ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາພຣະອື່ນແລະມີການແຕ່ງງານແບບການເມືອງທີ່ໄດ້ນໍາເອົາການນະມັດສະການພຣະອື່ນໆເຂົ້າມາໃນປະເທດອິດສະຣາເອນ (1ກສ 11:1-8). ໂຊໂລໂມນເລີ່ມຕົ້ນວົງວຽນຂອງການປະນີປະນອມທາງວິນຍານແລະການກະບົດທີ່ເຮັດໃຫ້ປະເທດອິດສະຣາເອນຖືກທໍາລາຍ.

ການທໍາລະຍົດຄັ້ງສຸດທ້າຍ

ຫຼັງຈາກການຕາຍຂອງກະສັດໂຊໂລໂມນ, ສິບເຜົ່າໃນສິບສອງເຜົ່າຂອງອິດສະຣາເອນໄດ້ກະບົດຕໍ່ລູກຊາຍຂອງລາວ, ຜູ້ເປັນກະສັດຄົນໃໝ່ (1 ກສ 11: 41-12: 24). ຊົນຊາດອິດສະຣາເອນຖືກແບ່ງອອກເປັນສອງສ່ວນຕາມຊົນເຜົ່າແລະດິນແດນ. ຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າດຽວນີ້ແມ່ນເຮືອນແຕກແຍກກັນ. ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ໜ້າເສົ້າໃຈທີ່ກະສັດຫຼາຍອົງໃນຊ່ວງເວລານີ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງອິດສະຣາເອນບໍ່ເຄີຍເຫັນແມ່ນບື້ມສໍາເນົາກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ກສ 22: 8-13).

ທາງພາກເໜືອຂອງປະເທດທີ່ແຕກແຍກນັ້ນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໄປຕິດຕາມພຣະອື່ນໆຢ່າງໄວວາແລະໄດ້ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ ພຣະເຫຼົ່ານັ້ນ (1 ກສ 12: 25-33). ແທນທີ່ຈະສະແດງຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມຈົງຮັກພັກດີຕໍ່

ພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ມອບແຜ່ນດິນໃຫ້ພວກເຂົາແລະໄດ້ນຳພວກເຂົາຢ່າງມະຫັດສະຈັນໄປສູ່ການດຳລົງຊີວິດຢູ່, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ທໍລະຍົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງບັນດາຜູ້ທຳນວາຍໃຫ້ເດີນທາງ ໄປທົ່ວປະເທດເຕືອນປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ຂາບໄຫວ້ບູຊາພຣະອື່ນໆວ່າເປັນການກະບົດທາງຝ່າຍວິນຍານ. ພວກ ເພິ່ນບອກປະຊາຊົນວ່າພວກເຂົາເຮັດຄືກັບ “ຍິງໂສເພນີ”. ບັນດາຜູ້ທຳນວາຍໄດ້ຮຽກການນະມັດສະການ ພຣະອື່ນໆວ່າການຫຼິ້ນຊູ້ທາງຝ່າຍວິນຍານ. ມັນແມ່ນການປຽບທຽບທີ່ຈະແຈ້ງດີ. ທາງພາກໃຕ້ຂອງປະເທດ ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນການກະບົດທາງຝ່າຍວິນຍານຢ່າງຊ້າໆ. ແຕ່ບາບທີ່ຄ່ອຍໆໄປເທື່ອລະໜ້ອຍກໍຍັງເປັນບາບຢູ່.

ການປະຖິ້ມພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເປັນເລື່ອງດີເລີຍ. ດັ່ງທີ່ພຣະຄຳພີກ່າວໄວ້ວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບໂທດກຳ ຍ້ອນບາບນັ້ນ. ຢ່າເຂົ້າໃຈຜິດໃນເລື່ອງນີ້” (ຈບຊ 32: 23). ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃນຊ່ວງເວລາອື່ນໆ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໃຊ້ສິດເສລີພາບຂອງພວກເຂົາແລະໄດ້ຈ່າຍຄ່າຜົນທີ່ບໍ່ດີ. ໃນ ປີ 722 ກຄສ. ທາງພາກເໜືອຂອງປະເທດໄດ້ຖືກສັດຕູບຸກໂຈມຕີໂດຍຜູ້ຄົນທີ່ເອີ້ນວ່າຊາວອັດຊີເຣຍ.

ຊາວອັດຊີເຣຍມີຊື່ສຽງວ່າເປັນຄົນທີ່ໂຫດຮ້າຍຫຼາຍ. ພວກເຂົາໄດ້ກະແຈກກະຈາຍສິບເຜົ່າໄປທົ່ວໂລກ, ໄດ້ທຳລາຍຄອບຄົວແລະບຸນເອົາທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເປັນເຈົ້າຂອງ. ສອງຊົນເຜົ່າທີ່ຍັງເຫຼືອຢູ່ໃນເຂດພາກໃຕ້ ຂອງປະເທດນີ້ຖືກຊາວບາບີໂລນຍົດເອົາໄດ້ປະມານໜຶ່ງຮ້ອຍປີຕໍ່ມາ (586 ກຄສ.). ຊາວອິດສະຣາເອນ ຫຼາຍພັນຄົນຖືກບັງຄັບໃຫ້ຍ້າຍໄປຢູ່ບາບີໂລນ.

ຖ້າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈບໍ່ຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງອີກຕໍ່ໄປກໍເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈໄດ້ເລີຍ. ຍ້ອນພວກເຂົາ ໄດ້ກະບົດຫຼາຍເທື່ອເປັນເວລາຫຼາຍພັນປີນັບຕັ້ງແຕ່ສະໄໝຂອງອັບຣາຮາມ. ການສະຫຼຸບວ່າອິດສະຣາເອນ ໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສົມຄວນໄດ້ຮັບເບິ່ງຄືວ່າຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ແຕ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າປະຕິບັດກັບມະ ນຸດ.

ແທນທີ່ຈະຍົກເລີກແຜນການຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຕັດສິນໃຈວ່າພຣະອົງຍັງຕ້ອງການຄອບຄົວມະນຸດ ຢູ່. ແຕ່ການໃຫ້ປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງແລະມະນຸດຄົນອື່ນໆກັບຄືນສູ່ຄອບຄົວຂອງພຣະອົງນັ້ນຕ້ອງມີການ ປ່ຽນແປງວິທີການຕ່າງໆ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດສັນຍາຕ່າງໆກັບຄົນຂອງພຣະອົງ. ແຕ່ມະນຸດກໍເປັນພຽງແຕ່ ມະນຸດເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາລົ້ມເຫຼວ...ພວກເຂົາລົ້ມເຫຼວຫຼາຍຄັ້ງແລະລົ້ມເຫຼວເລື້ອຍໆ. ມະນຸດສ່ວນທີ່ເຫຼືອ ນັ້ນໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ກັບບັນດາຜູ້ຊ່ວຍຝ່າຍວິນຍານຄືບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າເຊິ່ງເປັນເທວະດາຊົ່ວ ຮ້າຍ (ພບຍ 32:8), ແຕ່ວິນຍານເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ກະບົດແລະກາຍເປັນສັດຕູຂອງຜູ້ສ້າງພວກເຂົາ ຜູ້ເປັນພຣະ ເຈົ້າແຫ່ງອິດສະຣາເອນ. ສິ່ງຕ່າງໆມີຄວາມສະຫຼັບຊັບຊ້ອນ.

ພຣະເຈົ້າມີວິທີແກ້ໄຂສອງສ່ວນຕໍ່ສິ່ງທັງໝົດນີ້. ເມື່ອລູກຫຼານຄົນສຸດທ້າຍໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ ກຳລັງຖືກເລະເທດໃຫ້ໄປຢູ່ບາບີໂລນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ກະຕຸ້ນຜູ້ທຳນວາຍສອງຄົນ (ເຢເຣມີຢາແລະເອເຊ ກຽນ) ໃຫ້ບອກຊາວອິດສະຣາເອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຖືກລືມໝົດສິ້ນ. ພຣະເຈົ້າຈະເຮັດ “ພຣະສັນຍາໃໝ່”

ກັບລູກຂອງພຣະອົງ. ພຣະສັນຍານີ້ຈະລວມເຖິງການສະເດັດມາຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງຕໍ່ສະມາ
ຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ (ຢຣມ31:31-34; ອຊກ. 36:22-28). ມີວິທີການໃໝ່ເຂົ້າມາ.

ແຕ່ວິທີການໃໝ່ນີ້ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຫ້ກຽດພຣະສັນຍາທີ່ເກົ່າກວ່າໂດຍບໍ່ຕ້ອງທຳລາຍຫຼື
ປ່ຽນແປງໄດ້ແນວໃດ. ຊາວອິດສະຣາເອນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍປະຕິເສດພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ນະມັດສະການ
ພຣະອື່ນໆ. ພວກເຂົາສະແດງຄວາມດູໝິ່ນພຣະເຈົ້າໂດຍລະເມີດກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້
ພຣະເຈົ້າໂສກເສົ້າຫຼາຍ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ກຽດຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ແຕ່ວ່າລູກໆຂອງພຣະອົງຫຼາຍ
ຄົນໄດ້ຖືກຊັກຊວນໄປນະມັດສະການບັນດາພຣະເຈົ້າຂອງປະເທດອື່ນໆ.

ນັ້ນແມ່ນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄວາມຕາຍ. ຈິ່ງສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນສວນເອເດນນັ້ນ. ເນື່ອງຈາກການກະບົດ
ດັ່ງກ່າວຂອງອາດາມແລະເອວາທີ່ເຮັດໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຈະຕ້ອງຕາຍ. ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຊີວິດນິຣັນດອນ
ນອກຈາກວ່າພວກເຂົາຈະຫັນໄປຫາພຣະເຈົ້າອົງທຸ່ງແທ້ແລະເຊື່ອໃນຄວາມຮັກແລະຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງ
ພຣະອົງ. ຊາວອິດສະຣາເອນຫຼາຍຄົນໄດ້ລືມສິ່ງທັງໝົດນັ້ນ. ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດພຽງແຕ່ເລືອກເອົາແລະ
ເລືອກພຣະອື່ນໆໄດ້ເມື່ອໃດກໍ່ຕາມທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຢາກໄດ້ມັນ. ມັນບໍ່ແມ່ນອາຫານບູບເພີ່ທາງຝ່າຍວິນ
ຍານ. ພວກເຂົາຕ້ອງເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າທຸ່ງແທ້ແລະເຊື່ອຕໍ່ໄປ.

ສະຖານະການດັ່ງກ່າວແມ່ນເປັນບັນຫາທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກວ່າອີກກ່ຽວກັບບັນດາກະສັດຂອງອິດສະຣາເອນ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາກັບດາວິດວ່າລູກຊາຍຂອງເພິ່ນຈະສືບທອດບັນລັງຂອງເພິ່ນ, ແຕ່ພວກເຂົາຫຼາຍຄົນໄດ້
ຫັນໜີຈາກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເສີຍເມີຍຕໍ່ການຂາດຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມບໍ່ສັດຊື່ນີ້. ພຣະອົງບໍ່
ສາມາດຍົກເລີກຄຳສັນຍາຂອງ ພຣະອົງໄດ້. ນັ້ນກໍ່ຄືກັບການຍອມຮັບວ່າແຜນການທັງໝົດແມ່ນຄວາມຄິດ
ທີ່ບໍ່ດີແລະພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຮູ້ທຸກຢ່າງບໍ່ສາມາດມີຄວາມຄິດທີ່ບໍ່ດີ.

ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະຮັກສາຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງແນວໃດຕໍ່ປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ປະຕິເສດແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ແຍກ
ອອກຈາກພຣະອົງ? ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງມີຫົວໃຈໃໝ່. ພວກເຂົາຕ້ອງການ ການຊົງສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະ
ເຈົ້າເພື່ອນຳພາພວກເຂົາ. ສິ່ງທີ່ຈຳເປັນແມ່ນເຊື່ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມແລະຂອງດາວິດ, ຜູ້ທີ່ສາມາດເປັນ
ກະສັດທີ່ສູງສຸດແລະເປັນຕົວແທນທີ່ສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ເປັນເຊື່ອສາຍນັ້ນຍັງຈຳເປັນຕ້ອງທຳ
ລາຍຄຳສາບແຊ່ງແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງມວນມະນຸດອີກດ້ວຍ. ແຕ່ມະນຸດຈະເອົາຊະນະຄວາມຕາຍໄດ້
ແນວໃດ? ເພິ່ນຈະຕ້ອງເປັນພຣະເຈົ້າເຊັ່ນກັນ. ສິ່ງນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ?

ບໍ່ມີບັນຫາ. . . .

ບົດທີສີ່

ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວມະນຸດຂອງພຣະອົງ

ຄຣິສຕຽນຮູ້ທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພວກເຂົາຮູ້ວ່າພຣະອົງໄດ້ເກີດມາຢ່າງອັດສະຈັນໂດຍນາງມາຣີ, ຜູ້ທີ່ເປັນຍິງສາວບໍລິສຸດ (ມທ 1:18-25). ຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄຣິສຕຽນສ່ວນຫຼາຍກໍຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບຮູບພາບຂອງແອນໂອຍພຣະເຢຊູເຈົ້ານອນໃນຮາງຫຍ້າ, ໂດຍສະເພາະໃນການປະດັບປະດາວັນຄຣິສມາດ. ບົດເພງຄຣິສມາດເກົ່າໆຫຼາຍເພງໄດ້ບອກວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳທຳນວາຍໃນພຣະຄຳພີເດີມກ່ຽວກັບພຣະເມຊີອາສຳເລັດເປັນຈິງໄດ້ແນວໃດ.

ສຳລັບພຣະເຢຊູເຈົ້າມີຫຼາຍຢ່າງກວ່າໄມ້ກາງແຂນ

ຈຸດເນັ້ນໜັກທັງໝົດແມ່ນມັກຈະເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າເກີດໃນໂລກເພື່ອຈະຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນສະເໝີ. ພຣະອົງແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ອະໄພພວກເຮົາເພາະບາບຂອງພວກເຮົາແລະດ້ວຍວິທີນັ້ນ, ພວກເຮົາສາມາດກັບເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ (ຍຣ 3:16). ໃນເວລາທີ່ຄຣິສຕຽນສ່ວນຫຼາຍຄິດເຖິງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ພວກເຂົາມີໄມ້ກາງແຂນຢູ່ໃນໃຈ. ເຊິ່ງພາດສິ່ງທີ່ສຳຄັນບາງຢ່າງໄປ.

ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເກີດເປັນມະນຸດທີ່ຊື່ວ່າເຢຊູນັ້ນໄດ້ສູນເສຍໄປເມື່ອພວກເຮົາສຸມໃສ່ພຽງແຕ່ໄມ້ກາງແຂນເທົ່ານັ້ນ. ຄຣິສຕຽນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ຮູ້ວ່າມັນ **ຈຳເປັນ**ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະຕ້ອງມາເປັນມະນຸດດ້ວຍເຫດຜົນຫຼາຍຢ່າງ. ເຫດຜົນໜຶ່ງກໍຄືການເຮັດໃຫ້ບັນດາພຣະສັນຍາທັງໝົດໃນພຣະຄຳພີເດີມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດກັບມະນຸດນັ້ນສຳເລັດ. ເຫດຜົນອີກຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນການແກ້ໄຂຜົນທີ່ບໍ່ດີຂອງບັນດາວິນຍານທີ່ໄດ້ກະບົດຊຶ່ງພວກເຮົາໄດ້ກ່າວເຖິງກ່ອນໜ້ານີ້.

ແຜນການທີ່ວ່າ ມີໜຶ່ງມະນຸດຍັງສາມາດຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າໄດ້ຕະຫຼອດໄປນັ້ນແມ່ນຍັງດຳເນີນຕໍ່ໄປເພາະພຣະເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະທຳລາຍມະນຸດທຸກຄົນແລ້ວຢຸດແຜນການຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຍັງຄົງກັບມາຫາມະນຸດ ໂດຍສະເໜີການໃຫ້ອະໄພແລະຄວາມສຳພັນກັບພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອໃນພຣະອົງ. ມະນຸດສາມາດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຂົາເຊື່ອໂດຍການຢູ່ຮ່ວມກັບພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນໆ. ແຕ່ ລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຕິເສດພຣະອົງຕະຫຼອດເວລາ. ທຸກໆຄັ້ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າ“ເຈົ້າຍັງສາມາດຢູ່ກັບເຮົາຖ້າເຈົ້າເຊື່ອແລະສະແດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ເຮົາ” ບັນຫາກໍ່ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ພຣະຄຳພີໃຊ້ການປຽບທຽບຂອງການລ້ຽງແກະທີ່ບໍ່ມີຜູ້ລ້ຽງເພື່ອອະທິບາຍເຖິງການປະພຶດນີ້ (ອຊຢ 53:6; ມທ 9:36). ແກະມັກຈະຫຼົງທາງໂດຍບໍ່ມີຜູ້ເບິ່ງແຍງແລະຄົນກໍ່ຄືກັນ.

ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໃນຕອນທ້າຍຂອງບົດທີ່ຜ່ານມາ, ລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫົວໃຈໃໝ່ແລະການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍພວກເຂົາໃຫ້ຈົງຮັກພັກດີ. ພວກເຂົາຕ້ອງການວິທີການທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນຈາກການພິ່ງພາຕົນເອງແລະພົ້ນຈາກອະນາຄົດທີ່ບໍ່ມີຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ຮັກພວກເຂົາ. ພຣະອົງຮັກເຂົາແລະຢາກໃຫ້ເຂົາມີຊີວິດຕະຫຼອດໄປ. ຕ້ອງມີວິທີການສໍາລັບພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໃຫ້ກຽດແກ່ຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງພຣະອົງ, ເພື່ອປະຕິເສດຄຳສາບແຊ່ແຫ່ງຄວາມຕາຍແລະເພື່ອຊ່ວຍປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງສືບຕໍ່ຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາ.

ການແກ້ໄຂຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພວກເຮົາຄາດບໍ່ເຖິງເລີຍ. ຄືພຣະອົງມາເກີດເປັນມະນຸດ. ພຣະອົງຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນຈຸດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າເຂົ້າສູ່ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າໃນເລື່ອງລາວນີ້. ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ກາຍມາເປັນມະນຸດ (ຢຮ1:1,14-15; ກລຊ1:15-20; 2:6-9). ພຣະອົງແມ່ນທາງອອກສໍາລັບບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ທຸກໆຢ່າງທີ່ຕ້ອງການແກ້ໄຂ.

ໂດຍການຕາຍເພື່ອມະນຸດທຸກຄົນເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງສາມາດລົບລ້າງຄຳສາບແຊ່ແຫ່ງຄວາມຕາຍຕໍ່ມະນຸດທຸກຄົນ. ນັ້ນ ໝາຍເຖິງຄວາມຕາຍຂອງພຣະອົງກໍຕ້ອງຕາມມາດ້ວຍການເປັນຄົນມາອີກ, ເປັນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຮັດສໍາເລັດ. **ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນທາງອອກສໍາລັບການກະບົດແລະຜົນສະທ້ອນທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນສວນເອເດນ.**

ຈື່ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າກັບອັບຣາຮາມບໍ? ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຊກແຊງຢ່າງມະຫັດສະຈັນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ອັບຣາຮາມແລະຊາຮາມີລູກຊາຍ. ນັ້ນແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ. ພຣະເຈົ້າບອກອັບຣາຮາມວ່າລູກຫຼານຄົນໜຶ່ງໃນບັນດາເຊື້ອສາຍຂອງເພິ່ນຈະເປັນພອນໃຫ້ຊົນຊາດທັງຫຼາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະຖິ້ມຢູ່ທີ່ວິຫານທໍບາເບນ. ແຕ່ມະນຸດທໍາມະດາຄົນໜຶ່ງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ມີແຕ່ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເປັນເຊື້ອສາຍທີ່ສັດຊື່ຂອງອັບຣາຮາມຜູ້ທີ່ຈະເຮັດຕາມຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ຈະອວຍພອນຊົນຊາດທັງປວງທີ່ຢູ່ນອກຊົນຊາດອິດສະຣາເອນ. **ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ** (ມທ 1:1; ລກ 3:34). ພຣະອົງເປັນບຸດທີ່ຖືກສັນຍາໄວ້ວ່າຈະຊ່ວຍບົດປ່ອຍຜູ້ຄົນໃນບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຖືກຕັດຂາດ, ພຣະອົງຈະຊ່ວຍຄົນຕ່າງຊາດໃຫ້ຫຼຸດພົ້ນຈາກການຢູ່ໃຕ້ອໍານາດຂອງພຣະອື່ນໆເພື່ອວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ (ຄລຕ3:16-18; 26-29). **ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນທາງອອກສໍາລັບການເຮັດໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບອັບຣາຮາມສໍາເລັດ.**

ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງເປັນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດອີກດ້ວຍ, ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງຢູ່ໃນຕະກູນທີ່ເໝາະສົມທີ່ຈະເປັນກະສັດ (ມທ 1:1; ລກ1:32; ຣມ1:3). **ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນທາງອອກສໍາລັບການເຮັດໃຫ້ພຣະສັນຍາກັບດາວິດສໍາເລັດ.** ພຣະອົງມີບັນພະບຸລຸດທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະພຣະອົງມີຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງ

ສົມບູນ.ພຣະອົງບໍ່ເຄີຍບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າເລີຍພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດບາບໃດໆເລີຍ (2ກອທ 5:21; ຮຣ4:15; 1ປຕ 2:22). ຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະອົງບໍ່ເຄີຍເຮັດຜິດບາບກໍ່ໝາຍຄວາມວ່າພຣະອົງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ສົມບູນ ແບບທີ່ຈະເຮັດຕາມກົດບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ເຮັດໃນພຣະສັນຍາທີ່ພູເຂົາຊິນາຍ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນ ຕົວແທນສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ (2 ກອທ 4:4; ກລຊ1:15). ພຣະອົງເປັນຕົວຢ່າງຂອງຮູບແບບລັກສະ ນະຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນແນວໃດ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ (2 ກອທ 3:18; ກລຊ 3:10). ພວກເຮົາຈະສົນທະນາກັນໃນພາຍຫຼັງ, ນັ້ນກໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນຄວາມໝາຍ ຂອງການເປັນສາວິກອີກດ້ວຍ (1 ປຕ 2:21).

ການທີ່ພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນມະນຸດເປັນຄວາມຄິດທີ່ຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ. ພຣະເຈົ້າສາມາດມາເປັນມະນຸດ ໄດ້ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນຫຼາຍກວ່າຄົນທຳມະດາຄົນໜຶ່ງ. ພຣະເຈົ້າແມ່ນສາມບຸກຄົນທີ່ເປັນເໝືອນກັນໃນ ພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງ. ພຣະຄຳພີຈິ່ງໃຊ້ຄຳວ່າ "ພຣະບິດາເຈົ້າ", "ພຣະບຸດເຈົ້າ", ແລະ "ພຣະວິນ ຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ" ເພື່ອຈຳແນກຄວາມເປັນບຸກຄົນສາມພຣະພາກເຫຼົ່ານີ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຣິສຕຽນເອີ້ນພຣະ ເຈົ້າອົງດຽວເປັນສາມພຣະພາກ "ພຣະເຈົ້າພຣະບຸດ" ໄດ້ມາເກີດເປັນມະນຸດຄືພຣະເຢຊູເຈົ້າ (ຍຣ1:1,14- 15). ນັກສາດສະໜາສາດເອີ້ນວ່າການມາບັງເກີດຊຶ່ງເປັນຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະເຈົ້າສະເດັດມາ "ໃນ ເນື້ອໜັງ" ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນມະນຸດຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໄດ້ໄວ້ວາງໃຈເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະ ສັນຍາສຳເລັດ. ມະນຸດທຳມະດາບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້.

ທ່ານອາດຈະຈື່ໄດ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າພຣະເຈົ້າຮູ້ "ກ່ອນການວາງຮາກຖານສ້າງໂລກ" ວ່າພຣະອົງຈະສົ່ງພຣະບຸດເຈົ້າມາ,ຄືພຣະເຢຊູເຈົ້າໃນຖານະມະນຸດ, ເພື່ອນຳມະນຸດກັບມາສູ່ຄອບຄົວຂອງ ພຣະອົງ (ອຟຊ1:1-14; 1ປຕ1:1). 20). ສິ່ງທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈແມ່ນພຣະບຸດໄດ້ເຕັມໃຈທີ່ຈະມາເປັນ ມະນຸດ,ຖືກທໍລະມານ,ແລະຍອມຕາຍເພື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະມີຄອບຄົວມະນຸດ. ນີ້ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະ ສັນຍາໃໝ່ທີ່ອະທິບາຍການສົນທະນານີ້:

ໃນເວລາທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ສະເດັດເຂົ້າມາໃນໂລກ ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ,“ເຄື່ອງບຸຊາກັບເຄື່ອງຖວາຍພຣະອົງບໍ່ ປະສົງແຕ່ພຣະອົງຊົງໄດ້ຈັດຕຽມຮ່າງກາຍໄວ້ສຳລັບຂ້ານ້ອຍ.... ຂ້າແຕ່ພຣະເຈົ້າຂ້ານ້ອຍໄດ້ມາເພື່ອຈະເຮັດ ຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງຕາມທີ່ມີເລື່ອງຂອງຂ້ານ້ອຍຂຽນໄວ້ໃນໜັງສືມ້ວນນັ້ນ.” (ຮຣ 10:5,7).

ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ເປັນພຣະບຸດເຕັມໃຈທີ່ຈະໄດ້ເກີດມາເປັນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນພຣະ ສັນຍາກັບມະນຸດທີ່ບໍ່ເກີດຜົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດທີ່ເກີດຈາກບຸດທັງຫຼາຍທີ່ກະບົດຂອງ ພຣະເຈົ້າກໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂອີກດ້ວຍ. ການກະບົດເຫຼົ່ານັ້ນກໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພຣະເຈົ້າລົງມາ ເປັນມະນຸດຄືກັນ, ເພາະວ່າການທີ່ພຣະເຈົ້າເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວມະນຸດຂອງພຣະອົງໄດ້ກະກຽມສິ່ງຕ່າງໆ ເພື່ອໃຫ້ພຣະວິນຍານສາມາດມາສູ່ມະນຸດ.

ການແກ້ໄຂຫຼາຍກວ່າການຕົກຕໍ່າ

ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເປັນມະນຸດໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ,ພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດຕາຍໄດ້. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນ ເພາະວ່າຄວາມຕາຍສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍຄົນທີ່ກໍາລັງຈະຕາຍແລະເປັນຄົນມາສູ່ຊີວິດອີກ. ທ່ານບໍ່ສາມາດຟື້ນຄືນຊີວິດໄດ້ໂດຍບໍ່ມີການເສຍຊີວິດກ່ອນ. ເນື່ອງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງຈຶ່ງມີອໍານາດທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເປັນຄົນມາອີກ (ຢຮ 10:17-18). ເນື່ອງຈາກການຕາຍຂອງພຣະເຢຊູເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຈົ້າຮູ້ແຕ່ກ່ອນການວາງຮາກຖານຂອງໂລກວ່າພຣະອົງເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ (ກຈກ 2:23-24, 32; 3:15; 10:40; ຄລຕ1:1).

ຍ້ອນການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍນັ້ນ ການທີ່ພວກເຮົາທ່າງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກເຊື່ອມໂຍງເຂົ້າມາໃກ້ແລ້ວ. ຄວາມຕາຍຖືກເອົາຊະນະ. ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນຜົນສະທ້ອນຂອງການກະບົດໃນສວນເອເດນ. ບັນຫາຂອງອາດາມແລະເວວາທີ່ເກີດຈາກການຟັງຄໍາລໍ້ລວງຂອງວິນຍານທີ່ກະບົດມາໃນຮູບຮ່າງຂອງໆ(ມານຊາຕານ)ກໍ່ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂແລ້ວ. ທຸກໆຄົນທີ່ເຊື່ອວ່າການຕາຍແລະການເປັນຄົນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ການອະໄພບາບແລະຊີວິດນິຣັນດອນຈະຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າຕະຫຼອດໄປ (ຣມ 4:16-25; 8:10-11; 10:9-10; 1 ກຣທ 6:14).

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ, ພຣະອົງຕ້ອງກັບຄືນສູ່ອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານທີ່ເອີ້ນວ່າສະຫວັນ. ພຣະເຢຊູກັບຄືນສູ່ສະຫວັນແລະໄດ້ຮັບສິດອໍານາດໃນຖານະເປັນກະສັດທີ່ນັ່ງເທິງບັນລັງຢູ່ຂ້າງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ (ມຣກ 16:19; ຢຮ 20:17; ກລຊ 3:1; ຮຮ12:2). ນີ້ແມ່ນເຫດການທີ່ຕ້ອງເກີດຂຶ້ນກ່ອນທີ່ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າຈະຖືກສົ່ງລົງມາ. ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ ຈະສະຖິດຢູ່ໃນບັນດາຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ (ກຈກ2: 33; ຣມ 8: 9-11). ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຈາກໄປເພື່ອໃຫ້ພຣະວິນຍານສະເດັດມາ (ຢຮ 14:25-26; 15:26; 16:7; ລກ 24:49).

ການສະເດັດມາຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນການເຮັດໃຫ້ພຣະສັນຍາໃໝ່ທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໂດຍເຢເຣມີຢາແລະເອເຊກຽນສໍາເລັດ (ຢມຢ 31:31-34; ອຊກ 36:22-28). ເປັນພຣະວິນຍານຜູ້ທີ່ຈະໃຫ້ຮິດອໍານາດສໍາລັບການເອົາຊະນະບາບ (ກລຄ 5:16-17), ວຽກງານຂອງພຣະວິນຍານຈະ“ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ”ງານຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. (ຢຮ 14:12). ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ວ່າຄວາມຕາຍແລະການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະອົງແມ່ນສິ່ງທີ່ຈໍາເປັນສໍາລັບພຣະສັນຍາໃໝ່ທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນເຊິ່ງໃນອາຫານແລງຄາບສຸດທ້າຍພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກສາວົກວ່າເລືອດຂອງພຣະອົງແມ່ນ“ເລືອດແຫ່ງພຣະສັນຍາ” ທີ່ໄດ້ຫຼັ່ງໄຫຼອອກສໍາລັບພວກເຂົາທັງຫຼາຍ (ມທ 26:28; ມຣກ 14:24; ລກ22:20). ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າກັບຄືນສູ່ສະຫວັນແລະພຣະວິນຍານກໍ່ໄດ້ສະເດັດມາເທິງແຜ່ນດິນໂລກ, ມະນຸດບໍ່ໄດ້ໝົດທຶນທາງໃນການຕໍ່ສູ້ກັບບາບແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍອີກຕໍ່ໄປ.

ສະຫຼຸບກໍ່ຄືວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງແກ້ໄຂການກະບົດທີ່ຕໍ່ເນື່ອງກັນແລະຜົນຂອງມັນ, ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ມີຄອບຄົວມະນຸດ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງນັ້ນໂດຍການມາເປັນມະນຸດແລະເຮັດໃຫ້ເງື່ອນໄຂທັງໝົດຂອງບັນດາພຣະສັນຍານັ້ນສໍາເລັດໂດຍພຣະອົງເອງ.

ຄິດກ່ຽວກັບຄໍາຖາມເດີມຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນປຶ້ມຫົວນີ້ວ່າ: ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຫຍັງ? ພຣະອົງຕ້ອງການທ່ານ ! ແລະພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດທີ່ບໍ່ຄືໃຜຂອງພຣະອົງມາແຜ່ນດິນໂລກນັ້ນຄືພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາຄວາມຕາຍແລະບາບ. ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດທີ່ບໍ່ຄືໃຜຂອງພຣະອົງເພື່ອໃຫ້ພຣະສັນຍາຂອງພຣະອົງກັບມະນຸດສໍາເລັດ, ສະນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງສາມາດນໍາທ່ານກັບບ້ານໄດ້ຕະຫຼອດໄປ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບຄອບຄົວມະນຸດ. ບໍ່ມີວິທີທາງອື່ນແລ້ວ. ມີຫຼາຍໆເຫດຜົນທີ່ວ່າຍ້ອນຫຍັງຂ່າວດີນີ້ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການກະທໍາຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມຮັກແລະຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ການເຊື່ອຟັງກົດບັນຍັດຈະໃຊ້ບໍ່ໄດ້. ມັນເປັນເລື່ອງບ້າໄປແລ້ວທີ່ຈະຄິດວ່າການປະພຶດທີ່ບໍ່ສົມບູນແບບຂອງພວກເຮົາອາດຈະພຽງພໍແລ້ວ. ຊີວິດ, ຄວາມຕາຍແລະການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະບໍ່ຈໍາເປັນຖ້າພວກເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນດ້ວຍຕົນເອງ.

ຊາຕານແລະພວກສະໝຸນຂອງມັນ

ມີຄວາມແປກໃຈອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກໃຫ້ທ່ານພາດໄປ. ທ່ານອາດຈະເຄີຍສົງໄສກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ໄດ້ສົງໄສຫຼາຍຄັ້ງ. ຖ້າຄວາມຕາຍແລະການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ທໍາລາຍຜົນທີ່ບໍ່ດີຂອງສິ່ງທີ່ຊາຕານໄດ້ເຮັດ... ຖ້າຄວາມຕາຍແລະການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູສະກັດກັ້ນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ເຕັມໄປທົ່ວໂລກ... ຖ້າການຕາຍຂອງພຣະເຢຊູແລະການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍທໍາລາຍອໍານາດຂອງພວກວິນຍານກະບົດທີ່ປົກຄອງຢູ່ເໜືອປະຊາຊາດຕ່າງໆ... ແລ້ວ *ເປັນຫຍັງຊາຕານແລະພວກສະໝຸນຊົ່ວຮ້າຍ ອື່ນໆຈຶ່ງຂ້າພຣະເຢຊູເຈົ້າ?* ມັນເບິ່ງຄືວ່າໂງ່ງ່າວຫຼາຍ.

ລອງຄິດເບິ່ງ, ກຸນແຈສູ່ທຸກສິ່ງໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນການຕາຍຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຕ້ອງມີຄວາມຕາຍເພື່ອຈະມີການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍທີ່ເອົາຊະນະຄວາມຕາຍໄດ້. ພຣະເຢຊູບໍ່ສາມາດກັບໄປຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າພຣະບິດາໄດ້ຖ້າພາລະກິດຂອງພຣະອົງບໍ່ສໍາເລັດ. ຖ້າພຣະອົງບໍ່ກັບໄປພຣະວິນຍານກໍ່ບໍ່ສາມາດກັບມາຮັບມືກັບຄວາມເສື່ອມຊາມທາງສິນລະທໍາໃນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ຖ້າຊາຕານແລະວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍອື່ນໆໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າມີຊີວິດຢູ່, ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະບໍ່ປະສົບຜົນສໍາເລັດ. ພວກວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍໂງ່ບໍ່?

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຫຼາຍຢ່າງກ່ຽວກັບຫົວຂໍ້ນີ້. ມັນເປັນຫົວຂໍ້ທີ່ໜ້າສົນໃຈຫຼາຍ. ພຣະຄໍາພີໃໝ່ຕອບຄໍາຖາມນີ້. ອັກຄະສາວິກໂປໂລກ່າວວ່າ:

ປັນຍາທີ່ເຮົາປະກາດນັ້ນ ແມ່ນຄວາມເລິກລັບແຫ່ງປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ຖືກເຊື່ອງໄວ້ຈາກມະນຸດກ່ອນສ້າງໂລກ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າຊົງກຳນົດໄວ້ແລ້ວ ເພື່ອເປັນສະຫງ່າຮາສີແກ່ພວກເຮົາ. ບໍ່ມີຜູ້ປົກຄອງຄົນໃດໃນໂລກນີ້ ໄດ້ຮູ້ຈັກປັນຍານີ້, ຖ້າເຂົາຮູ້ຈັກ ເຂົາຄົງບໍ່ເອົາອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ຊົງສະຫງ່າຮາສີຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ.

(1 ກອທ 2:7-8)

“ຜູ້ປົກຄອງ” ແມ່ນຄໍາທີ່ໂປໂລເອີ້ນສະມາຊິກທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງໂລກແຫ່ງວິນຍານ (ອຟຊ 3:10; 6:12; ກລຊ1:16). ຈຸດນີ້ແມ່ນງ່າຍໆຄື: **ຊາຕານ, ຜີມານຮ້າຍແລະວິນຍານທີ່ກະບົດອື່ນໆບໍ່ຮູ້ວ່າແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຫຍັງ?** ພວກມັນຮູ້ແນ່ນອນວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າແມ່ນໃຜເມື່ອພຣະອົງເລີ່ມການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ. ພວກມັນເອີ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ“ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ” ແລະ“ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ” (ມທ 4:1-11; 8:29; ມຣກ1:12-13, 21-24; 3:11; ລກ 4:1-13 ,31-37; 8:28). ພຣະຄໍາພີເດີມໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຕ້ອງການຢາກໃຫ້ຄອບຄົວທີ່ເປັນມະນຸດປົກຄອງກັບພຣະອົງຄືກັນກັບແຜນການເດີມທີ່ພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນສວນເອເດນ. ຊາຕານແລະພວກວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍທີ່ກະບົດຄວນເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຢູ່ທີ່ນີ້ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການນັ້ນສໍາ ເລັດ. ແຕ່ພວກມັນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້ແນວໃດ. ພວກມັນຄິດວ່າວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດທີ່ຈະສະກັດກັ້ນຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງແມ່ນການຂ້າພຣະອົງຕາຍເສຍ. ແຕ່ນັ້ນແມ່ນກຸນແຈສໍາຄັນທີ່ຈະເປີດປະຕູເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສໍາເລັດ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ການກະທໍາຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ວິນຍານທີ່ກະບົດເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເລັດແລະທໍາລາຍອໍານາດຂອງວິນຍານທີ່ກະບົດ.

ມັນເປັນເລື່ອງງ່າຍທີ່ຈະຫົວຂວັນທີ່ພຣະເຈົ້າສະຫຼາດກວ່າພວກຜີມານຮ້າຍຊຶ່ງເປັນສັດຕູຂອງພຣະອົງຫຼາຍສໍາໃດ. ແຕ່ຢາລືມຄວາມຄິດທີ່ວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບມະນຸດບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຊາຕານແລະພວກຜີມານຊົ່ວຮ້າຍເບິ່ງຄືວ່າໂງ່. ພຣະອົງໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບມະນຸດເພາະພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ທ່ານຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງມີເຫດຜົນອື່ນອີກ. ທ່ານແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດສິ່ງທັງໝົດນີ້.

ແຕ່ຍັງມີອີກຫຼາຍເລື່ອງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ. ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດສ່ວນຂອງພຣະອົງໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ບັດນີ້ພວກເຮົາຕ້ອງເບິ່ງບົດບາດຂອງພຣະວິນຍານຢ່າງໃກ້ຊິດດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ລຽບງ່າຍແຕ່ສໍາຄັນຫຼາຍ. ມັນພົວພັນໂດຍກົງກັບບົດບາດຂອງພວກເຮົາໃນການຊ່ວຍພຣະເຈົ້າຮັບຜູ້ຄົນໃຫ້ກັບມາສູ່ຄອບຄົວຂອງພຣະອົງໃຫ້ຫຼາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້.

ບົດທີຫ້າ

ພຣະເຈົ້າຕິດຕາມຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ

ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນໃນບົດທີ່ຜ່ານມາ, ການສະເດັດມາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າແມ່ນການເຮັດໃຫ້ພຣະສັນຍາໃໝ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ໂດຍຜ່ານເຢເຣມີຍາແລະເອເຊກຽນສຳເລັດ (ຢມຍ 31:31-34; ອຊກ 36:22-28). ງານຂອງພຣະວິນຍານໃນຜູ້ເຊື່ອແຕ່ລະຄົນແມ່ນເຮັດໃຫ້ມີໄຊຊະນະເໝືອຄວາມເສື່ອມຊາມທາງສິນລະທຳຂອງພວກເຮົາ. ຄິດວ່າມັນເປັນການຕົບໜ້າຕໍ່ພວກວິນຍານທີ່ກະບົດ. ແຕ່ມັນກໍ່ເປັນການໂຈມຕີໂດຍກົງອີກກັບກຸ່ມວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍທີ່ກະບົດອີກກຸ່ມໜຶ່ງ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າທີ່ສະເດັດມາແມ່ນປະກາດສົງຄາມຕໍ່ສູ້ກັບພວກບຸດທີ່ກະບົດຂອງພຣະເຈົ້າ(ພວກເທວະດາຊົ່ວຮ້າຍ), ຄືຕໍ່ສູ້ກັບພວກທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໝາຍໃຫ້ບົກຄອງປະເທດຕ່າງໆຢູ່ໃນການກະບົດທີ່ວິຫານທໍບາເບນ (ພບຍ 32:8) ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າວິນຍານເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ກະບົດຈາກການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະກາຍເປັນວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍ. ພວກມັນເລີ່ມຂົ່ມເຫັງປະຊາຊົນໃນທຸກໆປະເທດທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງພວກມັນ. (ເພງສັນລະເສີນ 82).

ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງທັງໝົດນັ້ນ. ພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາອ່ານພຣະຄຳພີໃໝ່ທີ່ໄດ້ຖືກຂຽນຂຶ້ນຫຼັງຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ. (ຈາກພຣະທຳກິດຈະການຈົນເຖິງຕອນສຸດທ້າຍຂອງພຣະທຳ ພຣະນິມິດ).

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງຕອນສຸດທ້າຍ

ເມື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດກັບສູ່ສະຫວັນ, ສິ່ງນີ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການສະເດັດມາແລະຮິດອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານໃນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ (ຢຮ14:26; 15:26; 16:7; ລກ 24:49). ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ, ພຣະອົງຍັງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກເປັນເວລາ 40 ວັນ, ແລະໃນຊ່ວງເວລານີ້ພຣະອົງໄດ້ບອກຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງວ່າພຣະວິນຍານຈະມາໃນໄວ້ງນີ້:

ໃນເວລາທີ່ພວກເຜີ້ນມາເຕົ້າໂຮມກັນ ພຣະອົງໄດ້ສັ່ງພວກເຜີ້ນດັ່ງນີ້: “ຢ່າອອກໄປຈາກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແຕ່ໃຫ້ຄອບຮັບຂອງປະທານໃຫ້ ທີ່ພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາໄດ້ສັນຍາໄວ້ ຕາມທີ່ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວ. ໂຢຮັນໄດ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າຮັບບັບຕິສະມາດ້ວຍນໍ້າ, ແຕ່ໃນບໍ່ເທົ່າໃດວັນຕໍ່ໄປນີ້ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ.”...ແຕ່ເຈົ້າທັງຫລາຍຈະໄດ້ຮັບພຣະຣາຊທານຮິດເດດ ເມື່ອພຣະວິນຍານ

ບໍ່ນິສຸດເຈົ້າ ຈະສະເດັດມາເທິງພວກເຈົ້າ ແລະພວກເຈົ້າຈະເປັນພະຍານໃຫ້ແກ່ເຮົາ ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ຕະຫລອດທົ່ວແຂວງຢູດາຍ ກັບແຂວງຊາມາເຣຍ ແລະຈົນເຖິງທີ່ສຸດປາຍແຜ່ນດິນໂລກ.” (ກາຈກ1:4-5, 8)

ຖ້າທ່ານຍັງຄົງອ່ານພຣະທໍາກິດຈະການມັນບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ເວລາດົນໃນການອ່ານສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໝາຍເຖິງ ເມື່ອ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈາກໄປ (ກາຈກ1:9-11) ພຣະວິນຍານຈະສະເດັດລົງມາແລະເຂົ້າມາໃນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຮູບ ແບບຂອງລົມເຊິ່ງຜູ້ທີ່ເຊື່ອສາມາດໄດ້ຍິນແລະແປວໄຟທີ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອສາມາດເຫັນ. ນີ້ແມ່ນເຫດການໃໝ່ທາງ ວິນຍານ, ສະນັ້ນພຣະເຈົ້າໄດ້ຍືນຍັນດ້ວຍສັນຍາລັກທາງຮ່າງກາຍ.

ເມື່ອເຖິງວັນເຜີນເຕຄໍສະເຕບັນດາຜິ່ນຮູບຜູ້ທີ່ເຊື່ອທັງໝົດໃນທີ່ນັ້ນກໍມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ບ່ອນດຽວ. ໃນທັນ ໃດນັ້ນກໍເກີດມີສຽງໜຶ່ງດັງມາຈາກຝາ ເໝືອນສຽງລົມພະຍຸແຮງກ້າດັງກ້ອງສະໜັ່ນທົ່ວເຮືອນທີ່ພວກເຜີນນັ້ງຢູ່ ນັ້ນ. ມີລິ້ນເປັນຮູບເໝືອນແປວໄຟໄດ້ປາກົດໃຫ້ພວກເຜີນເຫັນແລະລິ້ນນັ້ນໄດ້ແຕກກະຈາຍອອກໄປຢູ່ເທິງ ພວກເຜີນທຸກຄົນຜູ້ລະລິ້ນ. ທຸກຄົນໃນທີ່ນັ້ນຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດເຈົ້າແລະເລີ່ມປາກພາສາ ຕ່າງໆຕາມທີ່ພຣະວິນຍານຊົງໄຜດໃຫ້ພວກເຜີນເວົ້າ. (ກາຈກ 2:1-4)

ສ່ວນທີ່ເຫຼືອຂອງເລື່ອງບອກພວກເຮົາວ່າພຣະວິນຍານບໍ່ນິສຸດເຈົ້າຊ່ວຍໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູສາມາດ ເວົ້າໃນຫຼາຍພາສາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ. ພວກເພິ່ນກໍາລັງສົນທະນາກັບຊາວຢິວທີ່ກໍາລັງມາຢ້ຽມຢາມຈາກທົ່ວ ໂລກ. ພວກເພິ່ນກໍາລັງບອກພວກເຂົາກ່ຽວກັບການຕາຍຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະການເປັນຄົນມາອີກ. "ຊາວຢິວ" ແມ່ນຊື່ທີ່ຖືກມອບໃຫ້ຊາວອິດສະຣາເອນໃນຕ່າງແດນ, ເຊິ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ໄປອາໄສຢູ່ໃນຫຼາຍ ປະເທດ. ເລື່ອງລາວຂອງການເນລະເທດພວກເຂົາເຈົ້າແມ່ນຢູ່ໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ຊາວຢິວທີ່ມາຢ້ຽມຢາມ ພາກັນໄດ້ຍິນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າປະກາດກັບພວກເຂົາດ້ວຍພາສາຂອງພວກເຂົາເອງ, ພວກເຂົາແມ່ນ ເຊື່ອສາຍຂອງຊາວອິດສະຣາເອນໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ພວກເຂົາໄດ້ມານະຄອນເຢຣູຊາເລັມເພື່ອສະຫຼອງ ວັນສໍາຄັນທາງສາດສະໜາຂອງຊາວຢິວ.

ຊາວຢິວໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຮູ້ວ່າຄົນເຫຼົ່ານີ້ເປັນຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະຄິດວ່າພວກເພິ່ນເມົາ ເຫຼົ່າ. ແຕ່ວ່າມັນເປັນໄປບໍ່ໄດ້ທີ່ເຫຼົ່າສາມາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເຫຼົ່ານີ້ເວົ້າໃນພາສາຕ່າງໆໄດ້. ແຕ່ຫຼັງຈາກນັ້ນ ອັກຄະສາວິກເປໂຕໄດ້ອະທິບາຍຢ່າງຈະແຈ້ງໃຫ້ພວກເຂົາຟັງ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຫຼາຍກວ່ານັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຕໍ່ ພວກເຂົາຢ່າງແຮງວ່າ:

“ຊາວຢິວທັງຫຼາຍພ້ອມກັບທຸກໆຄົນ ທີ່ມາຝັກອາໄສຢູ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມເອີຍ ຈຶ່ງເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ ແລະ ໂຜດຝັງຂ້າພະເຈົ້າກ່າວໃຫ້ດີ. ຄົນເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ເມົາເຫຼົ່າດັ່ງທີ່ພວກທ່ານຄິດ ເພາະຍັງເປັນເວລາເກົ່າໂມງເຊົ້າ. ແຕ່ ເຫດ ການທີ່ພວກທ່ານໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນນີ້ ແມ່ນເປັນໄປຕາມທີ່ຜູ້ທ່ານວາຍໂຢເອນໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ, ‘ພຣະເຈົ້າ ຊົງກ່າວວ່າ, ໃນຍຸກສຸດທ້າຍນັ້ນເຮົາຈະຖອກເທພຣະວິນຍານຂອງເຮົາລົງໃສ່ມະນຸດທັງປວງ. ລູກຊາຍແລະລູກ ຍິງຂອງພວກເຈົ້າຈະທ່ານວາຍຊາຍໜຸ່ມຂອງພວກເຈົ້າຈະເຫັນນິມິດ ແລະພວກຊາຍເຖົ້າຂອງພວກເຈົ້າຈະຜັນ

ເຫັນ.ຝ່າຍເຮົາໃນຄາວນັ້ນເຮົາຈະປະທານພຣະວິນຍານຂອງເຮົາໃຫ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຊາຍຍິງຂອງເຮົາແລະພວກເຂົາ
ຈະທຳ ນວາຍ. ເຮົາຈະບັນດານໃຫ້ມີການອັດສະຈັນໃນທ້ອງຟ້າເບື້ອງເທິງແລະໝາຍສຳຄັນໃນໂລກເບື້ອງລຸ່ມ
ຈະມີເລືອດ ມີໄຟ ແລະມີອາຍຄວັນ....ແລ້ວກໍຈະເປັນດັ່ງນີ້ຄືບຸກຄົນໃດ ທີ່ຮ້ອງອອກພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້
ເປັນເຈົ້າ ກໍຈະໄດ້ລອດພົ້ນ.” “ຊາວອິດສະຣາເອນທັງຫລາຍເອີຍ, ຈົ່ງຝັງຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄທນາຊາ
ເຮັດ ເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ພວກທ່ານຮູ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວ ດ້ວຍການອັດສະຈັນ, ດ້ວຍການ
ອິດທິຣິດ ແລະດ້ວຍໝາຍສຳຄັນຕ່າງໆ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທຳດ້ວຍພຣະອົງ, ພວກທ່ານກໍຮູ້ເລື່ອງນີ້ຢູ່ແລ້ວ.
ດ້ວຍວ່າ, ເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທຳມະກາງພວກທ່ານ. ໂດຍສອດຄ່ອງກັບແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ພຣະ
ອົງໄດ້ກຳນົດຄາດໝາຍໄວ້ລ່ວງໜ້າກ່ອນແລ້ວວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຳຕ້ອງຖືກມອບໃຫ້ພວກທ່ານ ແລະພວກ
ທ່ານໄດ້ມອບໃຫ້ບັນດາຄົນນອກສາດສະໜາ ຄົງພຣະອົງໄວ້ທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະປະທານຊີວິດເສຍ. ແຕ່ພຣະ
ເຈົ້າໄດ້ບັນດານໃຫ້ພຣະອົງເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ ໂດຍບົດປ່ອຍພຣະອົງອອກຈາກຄວາມເຈັບປວດຂອງອຳນາດ
ແຫ່ງຄວາມຕາຍ ເພາະຄວາມຕາຍບໍ່ສາມາດກັກຈ່ອງພຣະອົງໄວ້ໄດ້....ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢືກພຣະເຢຊູເຈົ້າຂຶ້ນສູ່
ເບື້ອງຂວາພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ ແລະເພິ່ນໄດ້ຮັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າຈາກພຣະບິດາເຈົ້າຕາມພຣະສັນຍາ
ໄວ້, ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຊົງຖອກພຣະວິນຍານນັ້ນລົງມາ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນແລ້ວນັ້ນ”

(ກຈກ 2:14-19, 21-24,33)

ເປໂຕບອກວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຫັນດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງແລະໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູຂອງພວກເຂົາເອງ, ສິ່ງ
ມະຫັດສະຈັນທີ່ເກີດຂຶ້ນໂດຍການສະເດັດມາຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນບອກພວກເຂົາ
ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງເພື່ອບອກພວກເຂົາກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ຽວກັບພຣະເຢ
ຊູເຈົ້າແລະຄວາມໝາຍຂອງມັນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກ. ພຣະອົງໄດ້ມາແລ້ວ ພຣະອົງໄດ້ຖືກຂ້າ
ຕາຍ ພຣະອົງໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວແລະດຽວນີ້ພວກເຂົາຄວນຈະເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຜົນຂອງ
ຂ່າວສານທີ່ໜັກແໜ້ນຂອງເປໂຕແມ່ນໜ້າປະຫຼາດໃຈຫຼາຍ. ມີຄົນສາມພັນຄົນ“ໄດ້ຮ້ອງພຣະນາມຂອງອົງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ເພື່ອຂໍການໃຫ້ອະໄພແລະໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນ (ກຈກ 2:41).

ຖ້າທ່ານໄດ້ຍິນເລື່ອງນີ້ຢູ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ, ນີ້ມັກຈະເປັນເວລາທີ່ນັກເທດຈະເລີ່ມເວົ້າກ່ຽວກັບໄມ້ກາງແຂນ.
ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ເນື່ອງຈາກໄມ້ກາງແຂນແລະການເປັນຄົນມາໄດ້ນຳໄປສູ່ຊ່ວງເວລານີ້. ແຕ່ມີອີກບາງສິ່ງບາງ
ຢ່າງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນແລະພວກເຮົາພາດບາງຢ່າງທີ່ສຳຄັນຂອງເລື່ອງ.

ການແຊກຊົມຢ່າງມະຫັດສະຈັນ

ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າເຫດການໃນກິດຈະການບົດທີ 2 ນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະວິນຍານ. ການ
ມາຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະສັນຍາໃໝ່. ຈື່ໄວ້ວ່າພຣະສັນຍາໃໝ່ແມ່ນ
ຄຳໝັ້ນສັນຍາໃໝ່ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ແກ່ມະນຸດ. ຄຣິສຕຽນຫຼາຍຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່ານີ້ຍັງໝາຍເຖິງ
ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນສົງຄາມຝ່າຍຈິດວິນຍານເພື່ອຮຽກເອົາຄົນມາ ບໍ່ພຽງແຕ່ຊາວຢິວທີ່ໄດ້ປະຕິເສດ

ພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ແຕ່ຍັງເປັນຄົນຕ່າງຊາດນຳອີກດ້ວຍ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຢາກພື້ນຟູປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງ ເອງຈາກທຸກໆຊາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະຖິ້ມຕອນຢູ່ທີ່ວິຫານຫໍບາເບນ. ພຣະເຈົ້າກຳລັງຕິດຕາມຄອບຄົວມະນຸດ ຂອງພຣະອົງ, ແລະມັນບໍ່ສຳຄັນວ່າລູກໆຂອງພຣະອົງຢູ່ໃສ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາກັບມາແລະ ຈະພົບພວກເຂົາເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາຈະອາໄສຢູ່ໃນປະເທດທີ່ໄກທີ່ສຸດໃນໂລກກໍຕາມ.

ເລື່ອງທີ່ພວກເຮົາກຳໄດ້ອ່ານໃນກິດຈະການບົດທີ 2 ບອກພວກເຮົາວ່າພຣະວິນຍານໄດ້ມາພ້ອມດ້ວຍ ລົມແລະໄຟ (ກຈກ 2:2-3). ໄຟແລະ“ຄວັນໄຟ” ແມ່ນສິ່ງທີ່ພົບເຫັນໄດ້ທົ່ວໄປໃນນິມິດຂອງການຊົງສະ ຖິດຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະສັນຍາເດີມ (ອພຍ 13:21-22; ອຊກ 1:4,13,27). ບາງຄັ້ງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາໃນ “ລົມພາຍຸ” (ອຊຢ 6: 4, 6; ອຊກ 1:4; ໂຢບ 38: ; 40: 6). ຊາວຢິວຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວສານຂອງເປໂຕ ແລະ ເຫັນການສະເດັດມາຂອງພຣະວິນຍານດ້ວຍຕາຂອງພວກເຂົາເອງກໍໄດ້ຮູ້ວ່າວັນແຫ່ງຄວາມລອດ ພື້ນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.

ຄິດເບິ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນເຫດການນີ້. ຊາວຢິວສາມພັນຄົນໄດ້ອາໄສຢູ່ນອກປະເທດອິດສະຣາ ເອນ, ຄືໃນປະເທດອື່ນໆທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ໄປຢູ່. ຕອນນີ້ເຂົາເຈົ້າໄດ້ມາທີ່ນະ ຄອນເຢຣູຊາເລັມໃນວັນສຳຄັນທາງສາສະໜາ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນການສະເດັດມາຂອງພຣະວິນຍານແລະ ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກເລືອກ. ພວກເຂົາໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ. ພວກເຂົາ ຕັດສິນໃຈເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພວກເຂົາກາຍເປັນຄຣິສຕຽນ. ພວກເຂົາເລີ່ມເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ສອນ. ທ່ານຄິດວ່າຊາວຢິວໄດ້ເຮັດຫຍັງຕໍ່ໄປ?

ພວກເຂົາໄດ້ກັບເມືອບ້ານ.

ເປັນຫຍັງສິ່ງນັ້ນຈຶ່ງສຳຄັນ? ເພາະວ່າດຽວນີ້ບັນດາປະຊາຊົນໃນປະເທດຕ່າງໆທີ່ຖືກປະຖິ້ມໄດ້ມີຜູ້ ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າສາມພັນຄົນທີ່ກຳລັງບອກວ່າພຣະເຈົ້າເຮັດຫຍັງໃນພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເປັນຜູ້ ຕິດຕາມຄົນໃໝ່ທີ່ສັດຊື່ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ອາໄສຢູ່ໃນດິນແດນທີ່ເປັນສັດຕູພາຍໃຕ້ສິດອຳນາດຂອງວິນ ຍານຊົ່ວຮ້າຍ, ຜີມານທີ່ກະບົດ. ພວກເຂົາເປັນວິທີການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນເພີ່ມຂະຫຍາຍຂອງ ຄອບຄົວມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາເປັນຄົນທຳ ອິດທີ່ອອກໄປກັບຂ່າວດີນີ້. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງການ ໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດຫຍັງ? ຄືສິ່ງດຽວກັນກັບທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກພວກສາວິກໃຫ້ເຮັດ. ພວກເຮົາເອີ້ນມັນ ວ່າພຣະມະຫາບັນຊາ. ຄຣິສຕຽນຮູ້ຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານີ້ເປັນຢ່າງດີ:

ເຫດສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງອອກໄປ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ພວກເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນ ພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຈົ້າ ສັ່ງສອນພວກເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາທຸກໆສິ່ງທີ່ ເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫຼະ ເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍທຸກໆວັນຈົນສິ້ນໂລກນີ້.” (ມທ 28:19-20)

ແຕ່ອີກເທື່ອໜຶ່ງ,ພວກເຮົາມັກຈະພາດບາງລາຍລະອຽດ. ນັ້ນເປັນພຽງແຕ່ສ່ວນໜຶ່ງຂອງພຣະມະຫາບັນ
ຊາ. ສ່ວນ ໜຶ່ງແມ່ນຂາດໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂ້າມໄປຫາຂໍ້ທີ 18. ຫຼາຍຄົນບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຂໍ້ 18 ເມື່ອພວກ
ເຂົາເວົ້າກ່ຽວກັບພັນທະກົດຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະປະກາດຂ່າວປະເສີດແກ່ຜູ້ຄົນ. ນີ້ແມ່ນຄຳກ່າວທີ່ສົມບູນ
ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ມີບາງສິ່ງທີ່ສຳຄັນໃນໂຕໜັງສືສີເຂັ້ມຄື:

ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ ແລ້ວຊົງກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ, “ອຳນາດທັງໝົດໃນສະຫວັນ ແລະທີ່
ແຜ່ນດິນໂລກ ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ ເຫດສະນັ້ນພວກເຈົ້າຈຶ່ງອອກໄປ ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ
ໃຫ້ພວກເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຈົ້າ ສັ່ງສອນ
ພວກເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາທຸກໆສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫຼະ ເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍທຸກໆວັນຈົນ
ສິ້ນໂລກນີ້.” (ມທ 28:18-20)

ທ່ານເຫັນແລ້ວບໍ່? ພຣະເຢຊູເຈົ້າມີສິດອຳນາດທັງໝົດໃນສະຫວັນແລະທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ. ສິດອຳນາດໃນ
ສະຫວັນແມ່ນເຂົ້າໃຈງ່າຍ. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະເຢຊູຕາຍແລະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ. ພຣະອົງໄດ້
ເຂົ້າໄປໃນສະຫວັນແລະໄດ້ຮັບສິດອຳນາດຈາກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ (ກລຊ3: 1; ຮຣ12:2). ແຕ່ພາກສ່ວນ
“ທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ” ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ສິ່ງນີ້ພາດງ່າຍ. ການກັບຄືນສູ່ສະຫວັນຂອງພຣະອົງແມ່ນຈຸດ
ສິ້ນສຸດຂອງສິດອຳນາດຂອງຜູ້ທີ່ມີອຳນາດຢູ່ເທິງໂລກ. ໃຜແມ່ນຜູ້ທີ່ມີສິດອຳນາດນີ້? ມັນແມ່ນບຸດທັງຫຼາຍ
ຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະບົດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ປົກຄອງເໜືອບັນດາປະຊາຊາດເມື່ອຕອນທີ່ພຣະເຈົ້າ
ປະຕິເສດພວກເຂົາຢູ່ທີ່ວິຫານທໍບາເບນ (ພບຍ4: 19, 29:26).

ເຈົ້າບໍ່ມີສິດອຳນາດຢູ່ທີ່ນີ້

ຜົນຂອງການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລະການກັບຄືນສູ່ສະຫວັນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າ
ອຳນາດຂອງບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະບົດໄດ້ຖືກຍົກເລີກແລ້ວ. ພວກເຂົາບໍ່ມີສິດອຳນາດປົກຄອງ
ເໜືອປະຊາຊົນໃນປະເທດເຫຼົ່ານັ້ນອີກຕໍ່ໄປ. ຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ສຳລັບຄົນຍິວເທົ່ານັ້ນ, ເຖິງ
ແມ່ນວ່າຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໄວ້ນັ້ນແມ່ນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມແລະດາວິດ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າແມ່ນຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກ
ສຳລັບທຸກໆຄົນໃນທຸກທິນທຸກແຫ່ງ.ພຣະເຢຊູເປັນເຈົ້ານາຍທີ່ຖືກຕ້ອງຊອບທຳຂອງທຸກໆຊາດ. ການເປັນ
ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ການກັບຄືນໄປສູ່ສະຫວັນຂອງພຣະອົງ,ແລະການສະເດັດມາ
ຂອງພຣະວິນຍານແມ່ນການສິ້ນສຸດສຳລັບອຳນາດຂອງພວກວິນຍານທີ່ກະບົດ. ພວກເຂົາໄດ້ສູນເສຍສິດທີ່
ທີ່ຖືກຕ້ອງໃນການປົກຄອງປະເທດຕ່າງໆ, ແຕ່ພວກເຂົາຍັງມີອຳນາດຢູ່.

ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພຣະຄຳພີໃໝ່ເຊື່ອມໂຍງການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະການກັບຄືນ
ສູ່ຫວັນພ້ອມກັບຄວາມພ່າຍແພ້ຂອງອຳນາດວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍທັງຫຼາຍ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າ "ໄດ້ບັນດານໃຫ້
ພຣະເຢຊູເຈົ້າຄືນມາຈາກຕາຍ" (ກລຊ 2:12) ບາບຂອງພວກເຮົາບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ

(ກລຊ2: 13-14), ແຕ່ "ພຣະອົງໄດ້ຊົງປົດວິນຍານຄອບຄອງແລະອຳນາດວິນຍານຊົ່ວທັງຫຼາຍເສຍ ແລະໄດ້ຊົງປະຈານພວກເຂົາຢ່າງເປີດເຜີຍ ໂດຍນຳພວກເຂົາເປັນຊະເລີຍໃນຂະບວນແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງ ພຣະອົງ" (ກລຊ 2:15). ຈື່ໄວ້ວ່າ"ວິນຍານຄອບຄອງແລະອຳນາດວິນຍານຊົ່ວທັງຫຼາຍ" ແມ່ນຄຳສັບທີ່ ໂປໂລໂລໃຊ້ກ່ຽວກັບບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະບົດເຊິ່ງກາຍມາເປັນເທບພຣະເຈົ້າທີ່ຊົ່ວຮ້າຍຂອງບັນດາ ປະຊາຊາດທີ່ບາເບນ (ຣມ 8: 38, 1 ກອທ 15:24; ອຟຊ 1:21; 2:2; 3:10; 6:12; ກລຊ1:13).

ຄຳວ່າ"ວິນຍານຄອບຄອງແລະອຳນາດວິນຍານຊົ່ວທັງຫຼາຍ" ແມ່ນຄຳທີ່ອັກຄະສາວົກໂປໂລມັກໃຊ້ເພື່ອ ອະທິບາຍເຖິງວິນຍານຊົ່ວທີ່ພ່າຍແພ້. ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ, ພຣະເຢຊູໄດ້ສະ ເດັດໄປ"ເຂົ້າໃນສະຫວັນແລະຊົງສະຖິດຢູ່ເບື້ອງຂວາພຣະທັດຂອງພຣະເຈົ້າ ໂດຍມີຜູງເທວະດາແລະບັນ ດາຜູ້ມີອຳນາດ ແລະຮິດເດດຖືກຊົງມອບໄວ້ ໃຫ້ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພຣະອົງແລ້ວ." (1 ປຕ3:22). ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ບັນດານໃຫ້ພຣະເຢຊູເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລະໄດ້ມອບສິດອຳນາດທັງໝົດໃຫ້ພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ "ສູງກວ່າ" ບັນດາວິນຍານທີ່ຄອບຄອງ, ຜູ້ມີອຳນາດ, ຜູ້ມີຮິດເດດ, ຜູ້ມີອານຸພາບ ແລະເໜືອກວ່ານາມຊື່ທັງປວງທີ່ເຂົາເອີ້ນຂຶ້ນ ບໍ່ແມ່ນໃນສະໄໝນີ້ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ວ່າໃນສະໄໝທີ່ຈະມາເຖິງ ດ້ວຍ. (ອຟຊ1:20-21). ແລ້ວກໍຈະເປັນຍຸກສຸດທ້າຍຄືເມື່ອພຣະຄຣິດຈະຊົງມີໄຊເໜືອວິນຍານທຸກດວງທີ່ ບົກຄອງໂລກ ເໜືອສິດອຳນາດແລະອານຸພາບທັງສິ້ນແລະຈະມອບອານາຈັກຖວາຍແກ່ພຣະບິດາເຈົ້າ (1 ກອທ 15:24).

ໂປໂລໂລໄດ້ເຫັນວ່າການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລະການສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ແມ່ນຈຸດຈົບຂອງສິດອຳນາດສຳລັບບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະບົດ ທີ່ໄດ້ຮັບສິດອຳນາດບົກຄອງເໜືອ ປະຊາຊາດ. ມັນບໍ່ແປກທີ່ເພິ່ນຍັງໄດ້ເຊື່ອມຕໍ່ຄວາມຄິດນັ້ນກັບຄວາມລອດພົ້ນຂອງຄົນຕ່າງຊາດອີກດ້ວຍ. ພຣະເຢຊູຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍແລະພຣະວິນຍານ, ຈະປົດປ່ອຍຄົນຕ່າງຊາດອອກຈາກວິນ ຍານຊົ່ວເຊິ່ງກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງແລະທຳຮ້າຍພວກເຂົາ (ພສສ. 82:2-5).

ຈົ່ງຈື່ໄວ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະກົດຕົວຕໍ່ອັບຣາຮາມໃນທັນທີຫຼັງຈາກການແບ່ງແຍກເປັນປະຊາຊາດຕ່າງໆຢູ່ ທີ່ວິຫານທໍບາເບນ. ພຣະອົງບອກອັບຣາຮາມວ່າໃນມື້ໜຶ່ງໂດຍຜ່ານເພິ່ນແລະລູກຫຼານຂອງເພິ່ນປະຊາຊາດ ທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ຈະໄດ້ຮັບພອນ. ໂປໂລຜູ້ສົ່ງຂ່າວໄປໃຫ້ຄົນຕ່າງຊາດຮູ້ຄຳໝັ້ນສັນຍານັ້ນດີ. ເພິ່ນໄດ້ຂຽນວ່າ ພຣະເຢຊູເຈົ້າ "ໄດ້ຍືນຍັນພຣະສັນຍາ" ທີ່ໄດ້ໃຫ້ກັບອັບຣາຮາມແລະລູກຫຼານຂອງເພິ່ນ "ເພື່ອໃຫ້ຄົນຕ່າງ ຊາດໄດ້ສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ເພາະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ" (ຣມ 15:8-9).

ໂປໂລຍັງເວົ້າບໍ່ທັນຈົບກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ເພິ່ນມັກກ່າວເຖິງພຣະສັນຍາເດີມເພື່ອສະແດງວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ ເຄີຍຍອມແພ້ຕໍ່ຄົນຕ່າງຊາດ. ພຣະອົງຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດເວ ລາ. ໂປໂລຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໄດ້ຖືກເອີ້ນວ່າ "ຮາກຂອງເຢຊູ" ໃນພຣະສັນຍາເດີມ. ເຢຊູເປັນພໍ່ຂອງກະ

ສັດດາວິດ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າເຊື້ອສາຍຂອງເຢຊູ “ຈະລຸກຂຶ້ນເພື່ອປົກຄອງຄົນຕ່າງຊາດ; ຄົນຕ່າງຊາດ ຈະມີຄວາມຫວັງໃນພຣະອົງ” (ອຊຍ 11:10) ໂປໂລຮູ້ວ່າໃນວັນໜຶ່ງບັນດາປະຊາຊາດທີ່ຖືກປະຖິ້ມຈະ ນະມັດສະການພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ (ພສສ.117:1).

ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນສົງຄາມຝ່າຍວິນຍານ. ມັນເລີ່ມຕົ້ນເມື່ອພຣະວິນຍານສະເດັດມາແລະ 3,000 ຄົນໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ (ກຈກ 2). ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ກັບໄປບ້ານຂອງພວກເຂົາໃນ ຫຼາຍປະເທດ. ຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບຸກເຂົ້າໄປໃນບັນດາປະເທດຕ່າງໆທີ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ອຳນາດ ຂອງວິນຍານຊົ່ວ. ພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວເຖິງຄົນໃໝ່ທີ່ກາຍມາເປັນຜູ້ເຊື່ອວ່າເປັນການເຕີບໃຫຍ່ຂອງ “ອານາຈັກ” ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອຜູ້ຄົນຫັນປ່ຽນຈາກການເປັນຄົນຂອງວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆກາຍເປັນ ສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າກໍເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ພວກຜີມານຮ້າຍຈະບໍ່ຍອມ ໃຫ້ໃຜມີຊີວິດນິຣັນດອນ. ໃນຂະນະທີ່ຜູ້ຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າອານາຈັກຂອງພວກຜີມານຮ້າຍກໍ່ນ້ອຍລົງ. ແຕ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ.

ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າມີຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວໃນທາງຝ່າຍວິນຍານ. ມັນບໍ່ແມ່ນທາງກາຍແລະບໍ່ສາມາດເບິ່ງເຫັນ ດ້ວຍຕາເປົ່າໄດ້. ແຕ່ວ່າມັນຍັງບໍ່ທັນຢູ່ທີ່ນີ້ຢ່າງສົມບູນເທື່ອ. ບໍ່ມີເວລາໃດທີ່ພຣະເຈົ້າຢຸດເຊົາການຊອກຫາ ລູກໆທີ່ພຣະອົງຮັກແລະຕ້ອງການກັບເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ມີທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນແລະຮີດອຳນາດ ຂອງພຣະອົງມີຢູ່ທົ່ວທຸກແຫ່ງ, ໃນທຸກສະຖານະການ. ພຣະອົງມີກຳລັງແລະສິດອຳນາດໃຫ້ແກ່ລູກຂອງພຣະ ອົງເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄອບຄົວຂອງພຣະອົງເຕີບໃຫຍ່. ມີໜຶ່ງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າຈະສຳເລັດສົມບູນ. ແຕ່ວ່າ ຕອນນີ້ມັນຍັງບໍ່ທັນສຳເລັດເທື່ອ. ພຣະອົງກຳລັງຊອກຫາມະນຸດໃຫ້ກັບຄືນມາຮ່ວມໃນຄອບຄົວຂອງພຣະ ອົງຫຼາຍຂຶ້ນ. ໃນທີ່ສຸດທຸກສິ່ງຈະສຳເລັດຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນການໄວ້.

ບົດທີຫົກ

ພຣະເຈົ້າຢູ່ກັບຄອບຄົວຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈົບບົດທີ່ຜ່ານມາດ້ວຍຈຸດທີ່ສໍາຄັນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກ, ພຣະອົງມີຊີວິດອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ຫຼັງຈາກທີ່ຕາຍ. ທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນແລະເຊື່ອວ່າພຣະອົງໄດ້ເປັນຄືນມາຈາກຕາຍເປັນທຶນທາງດຽວໄປເຖິງພຣະເຈົ້າກໍ່ຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະເຈົ້າ. ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຮົາເຊື່ອ, ພວກເຮົາກໍ່ເປັນສະມາຊິກຂອງອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ **ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ** (ກລຊ 1: 13), ແຕ່ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ **ຍັງບໍ່ທັນ** ໄດ້ມາໃນຮູບແບບທີ່ສົມບູນເທື່ອ.

ເຊັ່ນດຽວກັບການເອົາຊະນະແລະການທໍາລາຍຊາຕານແລະພວກວິນຍານຊົ່ວທີ່ກະບົດ. ສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ກໍາລັງເກີດຂຶ້ນແລ້ວ, ແຕ່ມັນກໍ່ **ຍັງບໍ່ທັນສິ້ນສຸດ**. ຊາຕານໄດ້ສູນເສຍຄວາມເປັນເຈົ້າຂອງມະນຸດໄປ. ຊາຕານໄດ້ສູນເສຍອໍານາດແຫ່ງຄວາມຕາຍເໜືອພົນລະເມືອງທຸກຄົນໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອເປັນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍການວາງໃຈໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ໄຊຊະນະຄວາມຕາຍເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຊີວິດອີກ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະກັບພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ຣມ 6:8-9; ຣມ 8:11; 1ກອທ.6: 14; 15:42-49). ແຕ່ຊາຕານທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ“ຜູ້ທີ່ມີອິດອໍານາດປົກຄອງຢູ່ໃນຍ່ານອາກາດ ຄືວິນຍານຊຶ່ງຄອບງໍາຢູ່ໃນທ່າມກາງຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າ” (ອຟຊ 2:2) ມັນຍັງມີຊີວິດຢູ່ແລະຍັງເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້.

ໃນທໍານອງດຽວກັນພວກວິນຍານຊົ່ວຫຼືຜີມານຮ້າຍໄດ້ສູນເສຍສິດອໍານາດຂອງມັນໄປ. ແຕ່ພວກມັນບໍ່ໄດ້ຍອມຈໍານົນ. ພວກມັນຕໍ່ຕ້ານແລະຍັງຕໍ່ສູ້ສົງຄາມທີ່ພວກມັນຮູ້ວ່າພວກມັນຈະຟ່າຍແພ້. ທຸກຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນແຜນການແຫ່ງຄວາມພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານທາງພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະຖືກ“ຊ່ວຍກູ້ເອົາ...ອອກມາຈາກອໍານາດຂອງຄວາມມືດ ແລະໄດ້ນໍາພາພວກເຮົາເຂົ້າໄປຕັ້ງໄວ້ໃນອານາຈັກແຫ່ງພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ,” (ກລຊ 1:13). ເມື່ອອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນອານາຈັກແຫ່ງຄວາມມືດກໍ່ນ້ອຍລົງ.

ມັນງ່າຍທີ່ຈະຮູ້ສຶກບໍ່ມີກໍາລັງເມື່ອພວກເຮົາພົບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແລະຄວາມທຸກທໍລະມານທີ່ຢູ່ອ້ອມຕົວເຮົາຢູ່ໃນໂລກນີ້. ພວກເຮົາຈໍາເປັນຕ້ອງເບິ່ງໄປທີ່ອານະຄິດໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າກ່າວວ່າຜົນສຸດທ້າຍຈະເປັນແນວໃດແທນ. ບາງຄັ້ງມັນຍາກທີ່ຈະຈື່ໄດ້ວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າ “ໄດ້ສະຫຼະພຣະອົງເອງ ແທນການບາບຂອງພວກເຮົາຕາມນໍ້າພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.” (ຄລຕ1: 4).

ພຣະຄໍາພີບໍ່ໄດ້ບອກວ່າແນວຄິດນີ້ບໍ່ຖືກຕ້ອງ. ແຕ່ໄດ້ເປີດເຜີຍກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ “ສັບພະສິ່ງທີ່ຊົງສ້າງແລ້ວ ມີຄວາມພຽນ“ຄອຍຖ້າ”ປາຖະໜາໃຫ້ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດ... ໃນມື້ໜຶ່ງ ສັບພະສິ່ງທີ່ຊົງ

ສ້າງນັ້ນ ຈະຖືກປົດປ່ອຍໃຫ້ເປັນອິດສະຫຼະຈາກອຳນາດຂອງຄວາມເສື່ອມສູນ ແລະຈະໄດ້ມີສ່ວນໃນ
ອິດສະຫຼະພາບອັນຮຸ່ງເຮືອງແຫ່ງບັນດາລູກຂອງພຣະເຈົ້າ.” (ຣມ 8:18-21).

ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ດີເລີດຂອງເລື່ອງ

ໃນສ່ວນທີ່ຍັງເຫຼືອຂອງເລື່ອງນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການສຸມໃສ່ຕອນຈົບທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈ. ທຸກໆເລື່ອງລາວ
ທີ່ດີເລີດມີຕອນຈົບທີ່ທຸກຄົນຈື່ໄດ້. ເລື່ອງຂອງພຣະຄຳພີແມ່ນຄືກັນກັບເລື່ອງທີ່ດີເລີດ. ຖ້າທ່ານຄິດວ່າຕອນ
ຈົບເປັນຄືວ່າມະນຸດຈະກາຍເປັນວິນຍານແລະເລື່ອນລອຍໄປມາຄືກັບກ້ອນເມກ, ນັ້ນບໍ່ຖືກຕ້ອງ.

ພວກເຮົາມັກຈະຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບສັນຍາວ່າຈະໄດ້ຮັບໃນຕອນທ້າຍຂອງເລື່ອງ
ໃນພຣະຄຳພີ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ພວກເຮົາຈະມີຊີວິດນິຣັນດອນ, ບໍ່ແມ່ນຄວາມຕາຍນິຣັນດອນ ນັ້ນເປັນເລື່ອງ
ທີ່ໜ້າຕື່ນເຕັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ແນ່ໃຈວ່າ“ຊີວິດນິຣັນດອນ” ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ. ມັນເປັນພຽງແຕ່ຄຳອະທິບາຍ
ກ່ຽວກັບຊີວິດນີ້ວ່າຈະຍາວນານເທົ່າໃດແລະບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍກ່ຽວກັບຄຸນນະພາບຂອງຊີວິດນີ້ວ່າຈະດີແນວ
ໃດ.

ພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າຊີວິດນີ້ຈະດີສຳໃດເມື່ອພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຈຸດຈົບຂອງຊີວິດຄືກັບຊີວິດໃນສວນ
ເອເດນແຫ່ງໃໝ່ທີ່ວ່າແຜ່ນດິນໂລກ. ໃນພຣະທຳພຣະນິມິດເຊິ່ງເປັນປຶ້ມເຫຼັ້ມສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີໄດ້ສະ
ຫຼຸບເລື່ອງຂອງ ພຣະຄຳພີພ້ອມກັບສິ່ງຕ່າງໆຄືກັບຢູ່ໃນສວນເອເດນ. (ພນມ. 21-22). ພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່
ນັ້ນ. ສະຫວັນແລະໂລກເຊື່ອມຕໍ່ກັນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ດົນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ທີ່ຈິງແລ້ວສວນເອ
ເດນນີ້ດີກ່ວາສວນເອເດນຕອນທີ່ອາດາມແລະເອວາຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍແລະມະນຸດທີ່ກະບົດໄດ້ເຮັດ
ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອທຳລາຍສິ່ງທີ່ດີທັງໝົດ, ແຕ່ພວກມັນກໍ່ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ. ບໍ່ມີ
ການກະບົດທີ່ລໍຖ້າການທຳລາຍໂລກໃໝ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພາະສະນັ້ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສ້າງຈຶ່ງສົມດຸນຢ່າງ
ສົມບູນແບບຄືກັບທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຂຶ້ນເທື່ອທຳອິດ. ບໍ່ມີພະຍາດຫຼືຄວາມຕາຍຢູ່ບ່ອນໃດເລີຍ. ພືດ, ສັດ
ແລະຄົນບໍ່ມີວັນຕາຍ. ບໍ່ມີການຂ້າ, ບຸ້ນຈີ່ຫຼືໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງຍາດຊິງກັນ, ພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍປະສົບກັບສະ
ຖານທີ່ແບບນີ້ເລີຍ.

ການພິຈາລະນາວ່າ “ສວນເອເດນ” ເປັນແນວໃດນັ້ນຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຕອນຈົບຂອງພຣະຄຳພີ
ໄດ້ດີຂຶ້ນ. ສິ່ງທີ່ພຣະທຳໂຣມ 8:18-21 ໄດ້ກ່າວໄວ້ຊ່ວຍແກ້ໄຂແນວຄິດຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈຈຸດປະ
ສົງຫຼັກຂອງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ: “ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດ...ອິດສະຫຼະພາບອັນຮຸ່ງເຮືອງ
ແຫ່ງບັນດາລູກຂອງພຣະເຈົ້າ” ແມ່ນແລ້ວ, ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເນລະມິດສ້າງນັ້ນຮ້ອງໄຫ້ຄວນຄາງທີ່ຈະ
ສ້າງຂຶ້ນໃໝ່, ແຕ່ການປົດປ່ອຍຂອງສິ່ງທັງປວງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສ້າງນັ້ນກຳລັງລໍຖ້າຈົນກ່ວາຄອບຄົວມະນຸດ
ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຮັບການນຳກັບມາສູ່ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຄົນທີ່ເຊື່ອພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ກາຍເປັນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຈາກນັ້ນຈະຢູ່ນຳພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງແຜນການແລະເຮັດທຸກຢ່າງ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ. ພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນສະອາດແລະຕຽມພ້ອມທີ່ຈະຢູ່ກັບພຣະອົງຕະຫຼອດໄປ. ຂັ້ນຕອນແລະແຜນການນີ້ແມ່ນເລື່ອງລາວຕົນຕໍ່ຂອງພຣະຄຳພີ. ບ່ອນທີ່ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າອາດຈະຖືກເອີ້ນວ່າສະຫວັນ, ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບການບອກວ່າສະຖານທີ່ນີ້ຕັ້ງຢູ່ໃສ. ແຕ່ມັນຈະໜ້າອັດສະຈັນແລະສວຍງາມ. ພຣະທຳພຣະນິມິດເວົ້າເຖິງສວນເອເດນໃໝ່ດັ່ງນີ້:

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນສະຫວັນໃໝ່ແລະແຜ່ນດິນໂລກໃໝ່ ເພາະວ່າສະຫວັນເດີມແລະແຜ່ນດິນໂລກເດີມນັ້ນກໍໄດ້ລ່ວງໄປແລ້ວແລະທະເລກໍບໍ່ມີເໝືອນກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ເຫັນນະຄອນສັກສິດຄົນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ໃໝ່ກຳລັງລົງມາຈາກສະຫວັນແລະຈາກພຣະເຈົ້າ, ນະຄອນນີ້ໄດ້ຈັດຕຽມຜ່ອມແລ້ວເໝືອນເຈົ້າສາວແຕ່ງຕົວໄວ້ເພື່ອພົບເຈົ້າບ່າວຂອງຕົນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງດັງອອກມາຈາກພຣະຣາຊບັນລັງ ແລະກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງແມ່! ທີ່ສະຖິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຢູ່ກັບມະນຸດແລ້ວ ພຣະອົງຈະສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ ແລະພວກເຂົາກໍຈະເປັນໄຜ່ພົນຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າເອງຈະສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຂົາ ແລະຈະຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພວກເຂົາ”

ສະຖານະນິຣັນດອນ

“ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າປາກົດ...ອິດສະຫຼະພາບອັນຮຸ່ງເຮືອງແຫ່ງບັນດາລູກຂອງພຣະເຈົ້າ” ເປັນວິທີທີ່ຈະບອກວ່າມີໜຶ່ງພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການປ່ຽນແລະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ດັ່ງທີ່ອັກຄະສາວົກໂຢຮັນກ່າວວ່າ, “ພວກທີ່ຮັກເອີຍ, ບັດນີ້ເຮົາທັງຫລາຍເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າແລ້ວ ແລະຍັງບໍ່ໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ຮູ້ຄັກວ່າ ຕໍ່ໄປພວກເຮົາຈະເປັນຢ່າງໃດ ແຕ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາປາກົດນັ້ນ ເຮົາທັງຫຼາຍຈະເປັນເໝືອນພຣະອົງ ເພາະວ່າພວກເຮົາຈະເຫັນພຣະອົງ ຢ່າງທີ່ພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່” (1 ໂຢຮັນ 3:2). ຄວາມຄິດດຽວກັນນີ້ສະແດງອອກໃນຮູບແບບອື່ນເຊັ່ນ:

ດ້ວຍວ່າ, ຄົນທັງຫຼາຍທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງສັງເກດຮູ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວນັ້ນ ພຣະອົງກໍໄດ້ຊົງກຳນົດໄວ້ກ່ອນ ເພື່ອໃຫ້ເປັນຕາມແບບລັກສະນະແຫ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ເພື່ອພຣະບຸດນັ້ນຈະໄດ້ເປັນບຸດກົກໃນທ່າມກາງພວກນ້ອງຫຼາຍຄົນ(ຣມ 8:29)

ແຕ່ບ້ານເມືອງຂອງເຮົາທັງຫຼາຍນັ້ນຢູ່ໃນສະຫວັນແລະຄອງຄອຍພຣະຜູ້ໂຜດຊ່ວຍໃຫ້ພື້ນ ຊຶ່ງຈະສະເດັດມາຈາກສະຫວັນຄືອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ. ພຣະອົງຈະປ່ຽນແປງຮ່າງກາຍອັນຕຳຕ້ອຍແລະຕາຍເປັນຂອງພວກເຮົາໃຫ້ເປັນເໝືອນພຣະກາຍອັນຊົງສະຫງ່າຣາສີຂອງພຣະອົງ ດ້ວຍຣິດທານຸພາບທີ່ສາມາດປາບສັບພະທຸກສິ່ງທັງປວງ ໃຫ້ລົງຢູ່ໃຕ້ການບັງຄັບຂອງພຣະອົງ(ຟລປ 3: 20-21)

ຈຸດໝາຍປາຍທາງຂອງພວກເຮົາແມ່ນການກັບຄືນມາເປັນຕົວແທນທີ່ສົມບູນແບບຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນຕົວແທນທີ່ດີເລີດຂອງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແລະພວກເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄືກັບພຣະເຢ

ຊູເຈົ້າ. ນັ້ນແມ່ນກຳລັງດຳ ເນີນຢູ່: “ແຕ່ເຮົາທັງຫຼາຍບໍ່ມີຜ້າປົກໜ້າແລ້ວ ຕົວພວກເຮົາຈຶ່ງສະຫ້ອນແສງແຫ່ງ ພຣະສະຫງ່າຣາສີຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະພຣະສະຫງ່າຣາສີທີ່ມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນ ພຣະວິນຍານນັ້ນກໍຊົງເຮັດໃຫ້ເຮົາທັງຫຼາຍປ່ຽນມີລັກສະນະເໝືອນພຣະອົງ ໂດຍມີສະຫງ່າຣາສີເປັນລຳ ດັບຂຶ້ນໄປ” (2ກອທ 3:18). ພຣະຄຳພີຈົບເລື່ອງລາວຂອງເຮົາດ້ວຍການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລະການ ປ່ຽນແປງ. ພວກເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ມີຊີວິດນິຣັນດອນແລະໄດ້ຮັບຮ່າງກາຍທີ່ມີສະຫງ່າຣາສີ ຄືກັບທີ່ພຣະເຢຊູ ເຈົ້າມີຫຼັງຈາກການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍຂອງພຣະອົງ. ໂປໂລກ່າວເຖິງຮ່າງກາຍນີ້ວ່າເປັນ “ຮ່າງກາຍແຫ່ງສະຫວັນ” (1 ກອທ 15:35-58).

ຂໍ້ຄວາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກທີ່ສຸດກ່ຽວກັບຈຸດໝາຍປາຍທາງແລະການມີສະຫງ່າຣາສີສຸດທ້າຍຂອງພວກເຮົາ ແມ່ນບໍ່ຊັດເຈນ. ມັນແມ່ນເລື່ອງລາວຢູ່ໃນພຣະທຳເຮັບເຮີເຊິ່ງພຣະເຢຊູເຈົ້າແນະນຳພວກເຮົາໃຫ້ກັບພຣະ ເຈົ້າແລະພຣະເຈົ້າກັບພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າພຣະບິດາແລະ“ທີ່ຊຸມນຸມ” ເຊິ່ງເປັນ ຄອບຄົວວິນຍານທີ່ສັດຊື່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຍອມຮັບຢ່າງກ້າຫານວ່າພຣະອົງບໍ່ມີຄວາມອາຍທີ່ຈະມີ ພວກເຮົາເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງໃນຄອບຄົວ. (ຮຣ 2:11) ຈາກນັ້ນພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວຕໍ່ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ ແລະຄອບຄົວວິນຍານທີ່ສັດຊື່ວ່າ “ເຮົາຈະປະກາດພຣະນາມຂອງພຣະອົງແກ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາເຮົາ ຈະຮ້ອງເພງສັນລະເສີນພຣະອົງໃນທຳມກາງຊຸມຊົນ... ຂ້ານ້ອຍຢູ່ທີ່ນີ້ພ້ອມກັບບຸດທັງຫຼາຍທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງ ມອບໃຫ້ຂ້ານ້ອຍ” (ຮຣ 2:12-13).

ນີ້ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງສຸດທ້າຍຂອງທ່ານ, ການມາເປັນສະມາຊິກຖາວອນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍ, ທ່ານກໍຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນ. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ສັບພະສິ່ງທີ່ຖືກສ້າງຂຶ້ນທັງໝົດລ້ວນແຕ່ປາຖະໜາ.

ເພື່ອນຮ່ວມງານນິຣັນດອນ

ທ່ານເຄີຍມີການສົນທະນາກ່ຽວກັບຊີວິດໃນການສ້າງໃໝ່ (ສະຫວັນ) ຈະເປັນແນວໃດບໍ່? ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຍິນຫຼາຍຄົນອະທິບາຍວ່າມັນເປັນການຮັບໃຊ້ດ້ານການນະມັດສະການທີ່ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ. ຫຼືຊ່ວງເວລາທີ່ບໍ່ມີ ວັນສິ້ນສຸດທີ່ຈະຖາມ ຄຳຖາມຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຫຼືການຊຸມນຸມພົບປະກັນຂອງຄຣິສຕະຈັກ ຢ່າງເປັນພິເສດ (ອັນສຸດທ້າຍນີ້ເປັນຕາຍິ່ານແດ່ເພາະຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນທີ່ມັກເກັບຕົວ)

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາສາມາດຄາດເດົາສິ່ງຕ່າງໆໄດ້ໂດຍຈົນຕະນາການວ່າຊີວິດໃນສວນເອເດນທີ່ສົມບູນ ແບບຈະເປັນແນວໃດ, ພວກເຮົາຄວນຈື່ໄວ້ວ່າພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ເວົ້າເຖິງຫຼາຍປານໃດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ສິ່ງທີ່ ພຣະຄຳພີເວົ້າແມ່ນບໍ່ຄືກັບການຄາດເດົາເຫຼົ່ານີ້ທີ່ລະບຸໄວ້ຂ້າງເທິງ. “ຜູ້ທີ່ມີໄຊຊະນະເຫຼົ່ານັ້ນ”, ທີ່ມີຄວາມ ອົດທົນໃນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເພິ່ນໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ຈະໄດ້ຮັບ “ສິດອຳນາດປົກຄອງບັນດາປະຊາຊາດ”

(ພນມ 2:26). ພຣະເຢຊູຈະໃຫ້ພວກເພິ່ນ“ນຶ່ງກັບເຮົາເທິງບັນລັງຂອງເຮົາ” (ພນມ 3: 21). ມື້ທີ່ພວກເຮົາຈະ“ຕັດສິນບັນດາເທວະດາ” (1 ກອທ 6: 3).

ປະໂຫຍກເຫຼົ່ານີ້ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນຈະຊ່ວຍໄດ້ຖ້າພວກເຮົາຄິດເຖິງຜູ້ທີ່ປົກຄອງປະເທດຕ່າງໆໃນປະຈຸບັນ. ຄໍາຕອບແມ່ນຜົມານຮ້າຍທີ່ກະບົດ (ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະບົດ). ຈີ້ໄດ້ທີ່ວິຫານທໍາບາເບນພວກເຂົາໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ປົກຄອງບັນດາປະເທດຕ່າງໆ. ປະເທດຕ່າງໆ, ໃນປະຈຸບັນນີ້, ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍຢ່າງເຕັມສ່ວນໂດຍພຣະເຈົ້າຈາກວິນຍານຊົ່ວເຫຼົ່ານີ້. ການຂະຫຍາຍອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າເປັນຂະບວນການທີ່ຊ້າໆຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ ມັນແມ່ນຂະບວນການທີ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນແລ້ວ, ແຕ່ວ່າມັນຍັງບໍ່ທັນສົມບູນເທື່ອ. ເມື່ອຂະບວນການດັ່ງກ່າວສໍາເລັດ, ມັນຈະເປັນເວລາສິ້ນຍຸກ. ໃນເວລານັ້ນ, ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະ "ຕັດສິນບັນດາເທວະດາ". ພວກເຮົາຈະດໍາເນີນການພິພາກສາກ່ຽວກັບພວກກະບົດ, ວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍໂດຍການແທນຕໍາແໜ່ງພວກມັນ. ພວກເຮົາຈະປົກຄອງປະເທດຕ່າງໆພ້ອມພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ເປັນກະສັດແລະພີ່ນ້ອງຂອງພວກເຮົາ.

ທຸກຄັ້ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກ່ຽວກັບແນວຄິດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຄໍາຖາມແນ່ນອນວ່າ: ພວກເຮົາຈະມີວຽກຫຍັງ? ຜູ້ທີ່ເຊື່ອບາງຄົນຈະມີສິດອໍານາດຫຼາຍກວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອອື່ນໆບໍ່? ຂ້ອຍຈະເປັນນາຍຂອງຜູ້ເຊື່ອຄົນອື່ນບໍ່? ພວກເຮົາທຸກຄົນສາມາດເປັນຜູ້ປົກຄອງໄດ້ແນວໃດ? ຄວາມດີຂອງພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຕໍາແໜ່ງສູງກວ່າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຄົນອື່ນໆບໍ່?

ນີ້ແມ່ນຄໍາຖາມທີ່ພວກເຮົາອາດຈະມີ, ແຕ່ພວກເຮົາແມ່ນ**ຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກທີ່ບໍ່ສົມບູນແບບແລະຊົ່ວຮ້າຍ**. ແນວຄິດຂອງພວກເຮົາແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບໂລກທີ່ບໍ່ສົມບູນແບບແລະເສຍຫາຍເຊິ່ງພວກເຮົາອາໄສຢູ່. ມັນແມ່ນສະຖານທີ່ດຽວທີ່ພວກເຮົາຮູ້ຈັກ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄໍາຖາມປະເພດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມາຈາກການຄິດທີ່ຜິດ. ພຣະຄໍາພີບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງຊີວິດນິຣັນດອນຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຈົ້າໃນຖານະເປັນເຈົ້ານາຍແລະຄວາມສໍາພັນແບບລູກນ້ອງ. ມັນແມ່ນຄວາມສໍາພັນຂອງພໍ່ກັບລູກ. ພວກເຮົາແມ່ນລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າແລະພວກເຮົາເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພຣະອົງຄຽງຄູ່ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຮົາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນມະນຸດຫຼືວິນຍານ, ພວກເຮົາກໍເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າຮ່ວມກັນໃນແບບທີ່ພວກເຮົາຕັ້ງໃຈຈະເຮັດ. ແລະພີ່ນ້ອງທີ່ພວກເຮົາຈ້ອງເບິ່ງຫຼາຍທີ່ສຸດແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນໄດ້ຮັບການສ້າງໃຫ້ເປັນຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນຕົວແທນສູງສຸດຂອງພຣະບິດາເຈົ້າຂອງພວກເຮົາ.

ຈຸດເດັ່ນກໍຄືການປົກຄອງຂອງພວກເຮົາໃນສວນເອເດນໃໝ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບວ່າໃຜເປັນເຈົ້ານາຍ. ມັນກ່ຽວກັບການເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນຄອບຄົວ. ເມື່ອສະມາຊິກຄອບຄົວທັງໝົດເປັນຄົນທີ່ມີກຽດແລະສົມບູນແບບ, ຄວາມຕ້ອງການສໍາລັບຜູ້ຈັດການແລະລໍາດັບຊັ້ນກໍຈະຫາຍໄປ.

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈສິ່ງໃດໆເຊັ່ນນີ້ໄດ້. ພວກເຮົາອາໄສຢູ່ໃນໂລກທີ່ເສື່ອມໂຊມ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງ
ການໃຫ້ທຸກປະສົບຊີວິດໃນແບບທີ່ພຣະອົງຕັ້ງໃຈໄວ້. ແລະມື້ໜຶ່ງພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບ. ດັ່ງທີ່ພຣະຄຳພີ
ກ່າວວ່າ:

“ສິ່ງທີ່ຕາບໍ່ເຫັນ ຫຼືບໍ່ໄດ້ຍິນ
ແລະສິ່ງທີ່ມະນຸດຄິດບໍ່ອອກ
ແມ່ນສິ່ງນັ້ນແຫຼະ ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຈັດຕັ້ງໄວ້
ໃຫ້ແກ່ຄົນທັງຫລາຍທີ່ຮັກພຣະອົງ.” (1 ກອທ 2:9)

ພາກທີ II: ຂ່າວປະເສີດ

ບົດສະຫຼຸບແລະການເບິ່ງຕົວຢ່າງ

ຕອນນີ້ທ່ານຮູ້ວ່າພຣະຄຳພີແມ່ນຫຍັງແທ້. ມັນເປັນເລື່ອງລາວທີ່ມະຫັດສະຈັນ.

ທ່ານອາດຈະສົງໄສວ່າພວກເຮົາໄປຈາກທີ່ນີ້ແລ້ວໄປໃສ. ມີບາງແນວຄິດທີ່ສຳຄັນທີ່ຈະຄິດກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ໃນຕອນຕົ້ນຂອງເລື່ອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນເລື່ອງນີ້ກ່ຽວກັບອັບຣາຮາມ:

ອັກຄະສາວິກໂປໂລໄດ້ໃຊ້ອັບຣາຮາມເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄວາມເຊື່ອທີ່ສັດຊື່ (ໂຣມ 4: 1-12). ອັບຣາຮາມໄດ້ເຊື່ອແລະໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກພຣະເຈົ້າກ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະເຊື່ອຟັງກົດລະບຽບໃດໆ. ກົດລະບຽບທີ່ເພິ່ນປະຕິບັດຕາມພາຍຫຼັງສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເພິ່ນເຊື່ອພຣະເຈົ້າ. ກົດລະບຽບບໍ່ໄດ້ທົດແທນຄວາມເຊື່ອ. ຄວາມເຊື່ອ (ຄວາມສັດທາ) ແມ່ນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນ. ຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ຄວາມເຊື່ອນັ້ນກັບພຣະເຈົ້າແລະບໍ່ເຊື່ອໃນພຣະອື່ນໆແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະເວົ້າເຖິງໃນພາຍຫຼັງ. ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມສັດຊື່ແມ່ນສອງສິ່ງທີ່ແຍກຕ່າງຫາກ. ພວກມັນພົວພັນກັນແຕ່ບໍ່ຄືກັນ. ຄວາມຈິງຄືກັນກ່ຽວກັບຄວາມລອດພົ້ນແລະການເປັນສາວິກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພວກມັນແມ່ນສິ່ງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ, ແຕ່ບໍ່ຄືກັນ.

ໃນວັນນັ້ນແມ່ນແຜນທີ່ເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົາໃນສ່ວນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຈະເວົ້າ. ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ“ຄວາມເຊື່ອທີ່ສັດຊື່” ຈະເປັນແນວທາງຂອງພວກເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະທິບາຍ:

“ຄວາມເຊື່ອ”

ໃນພາກຕໍ່ໄປ, ພວກເຮົາຈະເວົ້າກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດ. ພວກເຮົາຈະເວົ້າເຖິງຂ່າວປະເສີດວ່າມັນແມ່ນຫຍັງແລະບໍ່ແມ່ນຫຍັງ. ພວກເຮົາຈະຮຽນຮູ້ວ່າມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ. ພວກເຮົາຈະພິຈາລະນາຄວາມໝາຍຂອງຂ່າວປະເສີດຕາມພຣະຄຳພີ. ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນເພາະການເຊື່ອຂ່າວປະເສີດແມ່ນວິທີທີ່ເຮົາຈະເຂົ້າເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ເປັນວິທີທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນ. ຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນໂດຍຄວາມເຊື່ອ. ມັນແມ່ນວິທີທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄວາມລອດພົ້ນ. ເປັນເສັ້ນທາງທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຂຶ້ນມາເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າຮ່ວມກັບຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ທັງໝົດນີ້ເນັ້ນໜັກໃສ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດ.

“ຄວາມສັດຊື່”

ໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງປຶ້ມນີ້, ພວກເຮົາຈະຮຽນກ່ຽວກັບການເປັນສາວົກ. “ສາວົກ” ແມ່ນຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ“ຜູ້ຕິດຕາມ.” ການເປັນສາວົກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ໝາຍເຖິງການຕິດຕາມພຣະອົງແລະຮຽນແບບພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ“ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຫັນເຮົາກໍໄດ້ເຫັນພຣະບິດາເຈົ້າ” (ຍຣ 14: 7, 9). ພຣະເຢຊູເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດໃນແນວທາງທີ່ສະແດງວ່າພຣະອົງຮັກພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູສັດຊື່ຕໍ່ພຣະບິດາເຈົ້າແລະແຜນການຂອງພຣະບິດາເຈົ້າ. ການເປັນສາວົກແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາຮັກພຣະເຢຊູແລະຮັກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາ. ມັນບໍ່ກ່ຽວກັບການໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພຣະເຈົ້າ. ມັນແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຮົາຂອບໃຈພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ເຮັດສຳເລັດແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນ. ມັນບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບການປ່ຽນແທນຫຼືເພີ່ມສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກະທຳເພື່ອຄວາມລອດພົ້ນຂອງເຮົາ. ເປັນວິທີທີ່ພວກເຮົາສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພວກເຮົາເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດເພື່ອຄວາມລອດຂອງພວກເຮົາ (ຢກບ 2:14-26).

ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາກ່ອນໜ້ານີ້ແລ້ວ, ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມສັດຊື່ແມ່ນສອງຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັນ, ແຕ່ແຍກກັນຕ່າງຫາກ. ທັງສອງບໍ່ແມ່ນສອງຄຳທີ່ມີຄວາມໝາຍດຽວກັນ. ຄວາມລອດພົ້ນແລະການເປັນສາວົກຂອງພຣະເຢຊູກໍເຊັ່ນກັນ. ສອງຢ່າງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັນ, ແຕ່ມັນບໍ່ຄືກັນ. ພວກເຮົາເຊື່ອຂ່າວປະເສີດເພື່ອຄວາມລອດຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາສະແດງສັດຊື່ຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນຂອງພວກເຮົາໂດຍການເປັນສາວົກຂອງພຣະອົງ.

ພາກທີ II: ຂ່າວປະເສີດ

ບົດທີເຈັດ

ຂ່າວປະເສີດແມ່ນຫຍັງ?

ມັນອາດຈະເປັນເລື່ອງແປກທີ່ຈະຖາມຄຳຖາມນີ້ໃນປື້ມ. ພວກເຮົາໄດ້ໃຊ້ເວລາໃນການເບິ່ງເລື່ອງລາວຂອງພຣະຄຳ ພິດົນພໍລິມຄວນແລ້ວ. ເບິ່ງຢູ່ໃນເລື່ອງລາວຂອງວິທີການທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການພວກເຮົາຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາກໍສາມາດເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ໂດຍການເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນພົບວ່າຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍທີ່ເວົ້າວ່າພວກເຂົາເຈົ້າເປັນຄຣິສຕຽນແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈຂ່າວປະເສີດແທ້ໆ. ບາງຄົນບໍ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ວ່າມັນແມ່ນຫຍັງ. ຄົນອື່ນທີ່ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ມັກຈະຕໍ່ສູ້ກັບການຍອມຮັບຢ່າງແທ້ຈິງວ່າມັນງ່າຍດາຍພຽງໃດ. ພວກເຂົາຕໍ່ສູ້ກັບການເຊື່ອຢ່າງແທ້ຈິງວ່າຂ່າວດີແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຊີວິດນິຣັນດອນ.

ບາງທ່ານອາດຈະສົງໄສວ່າຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງເວົ້າເຖິງຫຍັງ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ, ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອະທິບາຍສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍເຖິງນັ້ນ ທ່ານຈະຄິດວ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອ. ຫຼືຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຄົນທີ່ເຊື່ອແບບນີ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການໃຫ້ຄຳນິຍາມຂອງຂ່າວປະເສີດ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈະຖາມບາງຄຳຖາມທີ່ສຳຄັນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງອີກດ້ວຍ. ພວກເຮົາຍັງຕ້ອງເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຂ່າວປະເສີດບໍ່ແມ່ນແນວໃດ. ເມື່ອພວກເຮົາໄປເຖິງພາກສ່ວນນັ້ນ, ທ່ານຈະເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ.

ຂ່າວປະເສີດແມ່ນຫຍັງ?

ມັນງ່າຍທີ່ຈະກຳນົດຄຳວ່າ “ຂ່າວປະເສີດ” ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ. ຄຳໃນພຣະຄຳພິໝາຍຄວາມວ່າ “ຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ”. ນີ້ແມ່ນມາຈາກພາສາກຣີກ. ພາສາກຣີກແມ່ນພາສາທີ່ໃຊ້ຂຽນພຣະຄຳພິໄໝ່.

ມັນເປັນການດີທີ່ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຄຳສັບນີ້ແມ່ນກ່ຽວກັບຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນ. ແຕ່ທີ່ຈິງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງກ່ຽວກັບເນື້ອໃນຂອງຂ່າວສານນັ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ກຳນົດຄຳວ່າ “ຂ່າວປະເສີດ” ມີຄວາມໝາຍແນວໃດ, ແຕ່ວ່າມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂ່າວປະເສີດເປັນແທ້ໆ.

ສະນັ້ນ, ໃຫ້ພວກເຮົາມາລົມກັນວ່າຂ່າວປະເສີດແມ່ນຫຍັງ. ຂໍສະເໜີຄວາມລອດພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນ ຫຍັງ? ລາຍລະອຽດຂອງຂ່າວປະເສີດມີຫຍັງແດ່? ແລະເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງເປັນຂ່າວປະເສີດ? ຄໍານີ້ປາກົດ ເກືອບ 100 ເທື່ອໃນພຣະຄໍາພີໃໝ່. ເນື່ອງຈາກວ່າມັນຖືກນໍາໃຊ້ຫຼາຍ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈມັນ.

ອັກຄະສາວິກໂປໂລອາດເວົ້າເຖິງຂ່າວປະເສີດຫຼາຍກວ່າຜູ້ຂຽນໃນພຣະຄໍາພີໃໝ່ຄົນອື່ນໆ. ເພິ່ນໃຊ້ຄໍາ ວ່າ“ຂ່າວປະເສີດ” ສໍາລັບຂໍ້ຄວາມທີ່ເພິ່ນປະກາດກ່ຽວກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ:

ບັດນີ້ພົ້ນອົງທັງຫຼາຍເອີຍ, ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າຄໍານຶງເຖິງຂ່າວປະເສີດທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດແກ່ພວກເຈົ້າ ຊຶ່ງພວກ ເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາໄວ້ແລະຕັ້ງຢູ່ໃນຂ່າວປະເສີດນັ້ນ. ແລະຊຶ່ງເປັນເຫດທີ່ກໍາລັງເຮັດໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ພົ້ນ ຖ້າ ພວກເຈົ້າຍັງຍິດຖືຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາໄດ້ປະກາດເປັນຂ່າວປະເສີດໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້ານັ້ນ ຄືວ່າ, ພຣະຄຣິດຊີງສິ້ນ ພຣະຊົນແທນ ຄວາມຜິດບາບຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ຕາມທີ່ມີຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍາພີ, ແລະພຣະອົງໄດ້ຖືກຝັງໄວ້ ແລະໃນວັນຖ້ວນສາມໄດ້ຖືກຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາສຸຊີວິດຕາມທີ່ມີຄໍາຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄໍາພີ

(1 ກອທ 15:1-4)

ໂປໂລໃຫ້ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຂ່າວສານຂອງເພິ່ນໃນຂໍ້ເຫຼົ່ານີ້:

ເຮົາຄືໂປໂລ ຜູ້ຮັບໃຊ້ຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ທີ່ພຣະອົງຊົງເອິ້ນໃຫ້ເປັນອັກຄະສາວິກ ແລະໄດ້ຊົງຄັດ ອອກຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ.... ເລື່ອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ຄືພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າຂອງພວກ ເຮົາທັງຫຼາຍ ຜູ້ຊົງບັງເກີດໃນເຊື້ອວົງຂອງດາວິດຝ່າຍເນື້ອກາຍແຕ່ຝ່າຍພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດນັ້ນ ໄດ້ ຊົງປະກາດດ້ວຍຣິດທານຸພາບ ຄືໂດຍການທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນຂຶ້ນມາຈາກຕາຍວ່າ ເປັນພຣະ ບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍທາງພຣະອົງນີ້ແຫຼະ ເຮົາໄດ້ຮັບພຣະຄຸນແລະໜ້າທີ່ເປັນອັກຄະສາວິກເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະ ນາມຂອງພຣະອົງໃຫ້ໄປປະກາດທ່າມກາງຊົນຊາດຕ່າງໆໃຫ້ເຂົາເຊື່ອຝັງ. (ຣມ 1:1-5)

ເນື້ອໃນຂອງຂ່າວປະເສີດຈະແຈ້ງຂຶ້ນໃນຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້. ນີ້ແມ່ນອົງປະກອບ:

- ພຣະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງມາ. . .
- ຜູ້ທີ່ເກີດໃນເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດ. . .
- ພຣະເຢຊູຄຣິດໃນຖານະທີ່ເປັນມະນຸດ. . .
- ຜູ້ທີ່ໄດ້ຕາຍແທນບາບຂອງພວກເຮົາ. . .
- ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກຝັງ. . .
- ແລະຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ. . .

ບັນດາລາຍການເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນເນື້ອໃນຂອງຂ່າວປະເສີດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອະທິບາຍອີກເທື່ອໜຶ່ງໃນຂະນະທີ່ທ່ານ ຄິດເຖິງເລື່ອງລາວຂອງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກ່າວມາກ່ອນໜ້ານີ້ຄື:

ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນມະນຸດ. ພຣະອົງໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານແລະສິ້ນພຣະຊົນຢູ່ເທິງໄມ້
ກາງແຂນເພື່ອວ່າບາບຂອງພວກເຮົາຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາພົ້ນຈາກຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.
ພຣະອົງໄດ້ເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດເອົາຊະນະຄວາມຕາຍແລະຢູ່ກັບພຣະ
ບິດາຂອງພຣະອົງ, ເປັນພຣະບິດາຂອງພວກເຮົາ, ເປັນພຣະເຈົ້າທ່ຽງແທ້ແຕ່ອົງດຽວ, ແລະຕະຫຼອດໄປ.

ຖ້ານີ້ແມ່ນຂ່າວປະເສີດ, ເປັນຫຍັງມັນຈຶ່ງປະເສີດ? ມີຫຼາຍເຫດຜົນ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີເພາະວ່າຄວາມພົ້ນ
ຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບການເຮັດດີຂອງພວກເຮົາເອງ. ບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວກັບການເຮັດບຸນດ້ວຍລາຍການ
ຂອງຜົນງານທີ່ດີ. ລາຍລະອຽດຂອງຂ່າວປະເສີດບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ, ຫຼືອາດຈະເຮັດ, ຫຼືຈຳ
ເປັນຕ້ອງເຮັດ. ມັນແມ່ນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຄົນອື່ນໄດ້ເຮັດເພື່ອທ່ານແລ້ວ. ນັ້ນແມ່ນຂ່າວດີສຳລັບພວກເຮົາທຸກ
ຄົນ, ເພາະວ່າບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາທີ່ສົມບູນແບບ. ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈຕະຫຼອດເວລາ.
ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາດີພໍທີ່ຈະຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ບໍ່ມີໃຜໃນພວກເຮົາທີ່ຈະໄດ້ຮັບນາມຊື່ຂອງ
ພຣະອົງ. **ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍອມຮັບຈາກພຣະເຈົ້າ.** ລາຍລະອຽດຂອງຂ່າວປະເສີດບອກພວກເຮົາ
ວ່າມັນສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດ.

ສັງເກດເຫັນວ່າໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງວຽກຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນໃນການບອກເລົ່າຂ່າວປະເສີດແກ່ຜູ້ຄົນວ່າ“ການ
ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມເຊື່ອ.” ເພິ່ນຢາກໃຫ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ຍິນຂ່າວສານຂອງເພິ່ນ “ຍຶດໝັ້ນ” ກັບສິ່ງທີ່ເພິ່ນເວົ້າ. ທ່ານ
“ເຊື່ອຟັງ” ຂ່າວປະເສີດແນວໃດ? ທ່ານຕ້ອງຮັບບັບຕິສະມາບໍ? ທ່ານຕ້ອງຖວາຍເງິນບໍ? ທ່ານຕ້ອງເປັນ
ຄົນທີ່ດີບໍ? ທ່ານຕ້ອງໃຈດີຕະຫຼອດເວລາບໍ? ທ່ານຕ້ອງເຮັດບຸນບໍ? ສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນລ້ວນແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ດີ, ແຕ່
ວ່າ**ບໍ່ແມ່ນ**. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການ “**ຄວາມເຊື່ອ**.” ທ່ານເຊື່ອຟັງຂ່າວປະເສີດໂດຍພຽງແຕ່**ເຊື່ອ**.

ທ່ານຍັງໄດ້ສັງເກດເຫັນບໍວ່າໂປໂລບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ "ຄວາມເຂົ້າໃຈ"? ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆ
ເຊັ່ນວ່າພຣະເຈົ້າກາຍມາເປັນມະນຸດໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູເປັນຄົນມາ
ຈາກຕາຍອີກ. ມັນບໍ່ເປັນຫຍັງຖ້າພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ
ມັນທັງໝົດ. ພວກເຮົາບໍ່ຈຳ ເປັນຕ້ອງເຮັດການສອບເສັງເອົາຄະແນນກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດແລະເພື່ອເສັງ
ຜ່ານ. ພຣະອົງຕ້ອງການ**ຄວາມເຊື່ອ**. ການທຳຄວາມເຂົ້າໃຈສິ່ງຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ວ່າເປັນຍ້ອນຫຍັງຈຶ່ງສາມາດ
ເກີດຂຶ້ນພາຍຫຼັງ.

ເນື້ອໃນຫຼັກຂອງຂ່າວປະເສີດແມ່ນພຣະເຈົ້າຊົງສະເໜີໃຫ້ອະໄພທ່ານສຳລັບສິ່ງທີ່ບໍ່ດີທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຫຼືສິ່ງ
ທີ່ດີທັງໝົດ ທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດ. ພຣະເຈົ້າກຳລັງສະເໜີທີ່ຈະມອບບ່ອນຢູ່ອັນຖາວອນໃຫ້ແກ່ທ່ານໃນຄອບຄົວ
ຂອງພຣະອົງ. ຂໍສະ ເໜີຂອງພຣະອົງສະແດງເຖິງຄວາມຮັກແລະຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ. ບາງຄັ້ງພ
ຣະຄຳພີໃຊ້ຄຳວ່າ "ພຣະຄຸນ" ແທນຄຳວ່າ "ຄວາມຮັກ" ແລະ "ຄວາມເມດຕາ" ເພາະວ່າບໍ່ມີພະລັງອຳ
ນາດຫຼືວິນຍານໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພຣະເຈົ້າ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດຂໍສະເໜີນີ້. ພຣະອົງສະເໜີ

ຄວາມລອດພົ້ນໃຫ້ແກ່ທ່ານຍ້ອນວ່າພຣະອົງຕ້ອງການທ່ານເຂົ້າມາຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ, ສິ່ງທັງໝົດທີ່ພຣະອົງຂໍກໍ່ໃຫ້ທ່ານເຊື່ອ.

ນັ້ນແມ່ນຂ່າວປະເສີດກ່ຽວກັບແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຍ້ອນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການຂ່າວປະເສີດ?

ທ່ານອາດຄິດວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບຄໍາຖາມນີ້ແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າແບບອ້ອມໆ, ແຕ່ຍ້ອນປະສົບການຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບຄຣິສຕຽນຫຼາຍໆຄົນຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າໂດຍກົງຫຼາຍກວ່ານີ້.

ຍ້ອນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການຂ່າວປະເສີດ? ເພາະຖ້າບໍ່ມີຂ່າວປະເສີດພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະມີຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະເຈົ້າ. ໂອກາດມີສູນເປີເຊັນ. ພວກເຮົາແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າເພາະຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາ. ການເຊື່ອຂ່າວປະເສີດແມ່ນວິທີແກ້.

ພຣະຄໍາພີໄດ້ເວົ້າເຖິງບັນຫາຂອງພວກເຮົາໃນຫຼາຍທາງ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າພຣະອົງມາທີ່ນີ້ເພື່ອ “ຊອກຫາ ແລະ ໂຜດເອົາຄົນທີ່ຫຼົງເສຍໄປແລ້ວນັ້ນໃຫ້ລອດພົ້ນ” (ລກ19:10). ພວກເຮົາເກີດມາໃນສະຖານະການທີ່ພວກເຮົາ “ຕາຍໃນການລ່ວງລະເມີດແລະບາບ” (ອຟຊ 2:1,5) ແລະ “ບໍ່ຊອບທໍາ” (ຣມ 5:6). ພວກເຮົາໄດ້ “ແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າ” (ອຟຊ 4:18) ແລະ “ເປັນສັດຕູ” ຕໍ່ພຣະອົງ (ກລຊ1:21), ເພາະວ່າພວກເຮົາເປັນ “ສັດຕູ” ຂອງພຣະອົງ (ຣມ5: 10). ພວກເຮົາກໍາລັງຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ບໍ່ດີ.

ເລື່ອງໃນພຣະຄໍາພີທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເບິ່ງອະທິບາຍວ່າເປັນຫຍັງພວກເຮົາຢູ່ໃນສະຖານະການທີ່ບໍ່ດີນີ້. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເກີດມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາເກີດມາໃນຄອບຄົວອື່ນ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການພວກເຮົາຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ຖ້າບໍ່ມີຄຸນລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ, ພວກເຮົາກໍ່ໃຊ້ປັນຍາແລະເສລີພາບຂອງພວກເຮົາເພື່ອໃຫ້ໄດ້ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ. ແຕ່ຫຼາຍໆຄັ້ງພວກເຮົາໄດ້ທໍາຮ້າຍຄົນອື່ນເມື່ອພວກເຮົາເຮັດແບບນັ້ນ. ພວກເຮົາດໍາລົງຊີວິດໃນຮູບແບບຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຈັບປວດຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ເມື່ອພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນແບບ, ພວກເຮົາຈະຝ່າຝືນກົດບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອພວກເຮົາລະເມີດ, ສໍ້ໂກງ, ແລະທໍາຮ້າຍຄົນອື່ນ, ພວກເຮົາກໍ່ເຮັດບາບ. ພວກເຮົາເປັນຄົນບາບໂດຍທໍາມະຊາດ. ພວກເຮົາມີທໍາມະຊາດທີ່ເຫັນແກ່ຕົວແລະກະບົດ. “ດ້ວຍວ່າ, ທຸກຄົນໄດ້ເຮັດຜິດບາບແລະຂາດຈາກພຣະຮັດສະໜີຂອງພຣະເຈົ້າ” (ຣມ 3:23)

ມັນງ່າຍທີ່ຈະອ່ານເລື່ອງນັ້ນແລະມີຄວາມເສົ້າໃຈຫຼືໃຈຮ້າຍ. ແຕ່ຂ່າວດີຂອງເລື່ອງນີ້ກໍ່ຄືຢ່າງໃດກໍ່ຕາມພຣະເຈົ້າຮູ້ທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແລະຮັກພວກເຮົາ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ຂ່າວປະເສີດແຕກຕ່າງກັບຄໍາສອນຂອງສາດສະໜາອື່ນໆກ່ຽວກັບຄວາມລອດພົ້ນ. ສາດສະໜາອື່ນໆທຸກໆສາດສະໜາບໍ່

ວ່າຈະເວົ້າວ່າບາບບໍ່ແມ່ນບັນຫາຫຼືເວົ້າວ່າທາງອອກແມ່ນການເຮັດຄວາມດີຂອງຄົນເຮົາ. ທ່ານຕ້ອງເຮັດພິທີກຳທີ່ຖືກຕ້ອງເລື້ອຍໆ, ທ່ອງບົດສວດມົນພາວະນາທີ່ຖືກຕ້ອງ, ຮັກສາທຸກໆວັນສຳຄັນທາງສາດສະໜາ, ແລະເຮັດທຸກຢ່າງໃຫ້ດີ.

ມີແຕ່ຂ່າວປະເສີດເທົ່ານັ້ນທີ່ຊື່ສັດຕໍ່ສະພາບການຂອງມະນຸດ. ມີແຕ່ຂ່າວປະເສີດໃນພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີເທົ່ານັ້ນທີ່ສອນວ່າຄົນເຮົາບໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຊ່ວຍຕົນເອງໄດ້. ສາດສະໜາອື່ນໆຕົວະທ່ານ. ພວກເຂົາບອກທ່ານວ່າທ່ານສາມາດແກ້ໄຂບັນຫາຂອງການຖືກແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ຫຼືພວກເຂົາອາດຈະສອນວ່າທ່ານບໍ່ມີບັນຫາ. ຂ່າວປະເສີດແມ່ນຄຳສອນດຽວທີ່ບອກທ່ານວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຈັດກຽມວິທີແກ້ໄຂບັນຫາໃຫ້ແລະຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍໄດ້ເຮັດ. ຂ່າວປະເສີດແມ່ນມີຄວາມສັດຊື່ແທ້ໆ. ມັນບອກຄວາມຈິງແກ່ທ່ານເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະເຈັບປວດ. ນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກ. ການຂີ້ຕົວະກ່ຽວກັບສະຖານະການຂອງທ່ານບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກ.

ມີວິທີອື່ນທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມລອດພົ້ນບໍ່?

ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໍຕອບຄຳຖາມນີ້, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຕອບຄຳຖາມອີກເທື່ອໜຶ່ງດ້ວຍວິທີອື່ນ

ພຣະເຈົ້າມອບການໃຫ້ອະໄພ, ຄວາມລອດພົ້ນແລະຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະອົງ ໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ. ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ຫາໄດ້ຫຼືສົມຄວນໄດ້ຮັບ. ເພາະມັນບໍ່ສາມາດຫາໄດ້. ສິ່ງທີ່ຕ້ອງການແມ່ນຄວາມເຊື່ອເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ໝາຍເຖິງການໄວ້ວາງໃຈໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນໝາຍຄວາມວ່າການເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບສະຖານະການຂອງເຮົາ.

ແຕ່ການເຊື່ອຂ່າວປະເສີດກໍໝາຍຄວາມວ່າບໍ່ເຊື່ອຄຳສອນຫຼືຄວາມຄິດອື່ນໆກ່ຽວກັບຄວາມລອດພົ້ນ. ພຣະຄຳພີບອກວ່າບໍ່ມີທາງອື່ນໃດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພແລະຊີວິດນິຣັນດອນ. ລອງຄິດເບິ່ງ, ເປັນຫຍັງພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຈຶ່ງສົ່ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຄືພຣະເຢຊູເຈົ້າໃຫ້ມາຕາຍເທິງໄມ້ກາງແຂນເຊັ່ນນີ້ຖ້າຫາກວ່າມີວິທີທາງອື່ນທີ່ທ່ານຈະເຂົ້າໃນສະຫວັນ? ພຣະບຸດຕ້ອງໄດ້ກາຍເປັນມະນຸດແລະຄວາມຕາຍຕ້ອງໄດ້ຜ່ານແພ້. ນີ້ແມ່ນວິທີທາງດຽວ. ການເຊື່ອໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນທຶນທາງແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນພຽງທາງດຽວເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີໃຜອອກເໜືອຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ສາມາດຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ (ກຈກ 4:12). ພຣະເຢຊູເອງຊົງກ່າວໂດຍກົງວ່າ“ເຮົານີ້ແຫຼະເປັນທາງນັ້ນ ເປັນຄວາມຈິງແລະເປັນຊີວິດ ບໍ່ມີຜູ້ໃດມາເຖິງພຣະບິດາເຈົ້າໄດ້ນອກຈາກມາທາງເຮົາ”(ຢຮ14:6).

ນັ້ນແມ່ນຄຳສັ່ງທີ່ຈະແຈ້ງທີ່ສຸດ. ບໍ່ມີໃຜມາເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ນອກຈາກໂດຍຜ່ານສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດ. ທ່ານຢ່າເພີ່ມຂ່າວປະເສີດໃສ່ຄວາມເຊື່ອອື່ນໆກ່ຽວກັບວິນຍານ. ມັນເປັນສະເພາະເຈາະຈົງ. ການເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດໝາຍເຖິງການຫັນໜີຈາກຄວາມເຊື່ອອື່ນໆ. ນັ້ນແມ່ນພາກ

ສ່ວນໜຶ່ງຂອງສິ່ງທີ່ພຣະຄຳພີເອີ້ນວ່າການກັບໃຈໃໝ່. ຍັງມີສິ່ງອື່ນໆ, ແຕ່ພວກເຮົາຈະເວົ້າເຖິງສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ຢູ່ໃນພາກຕໍ່ໄປຂອງປຶ້ມນີ້.

ຂ່າວປະເສີດບໍ່ແມ່ນຫຍັງ

ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າຂ່າວປະເສີດແມ່ນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາ. ການໃຫ້ອະໄພ, ຊີວິດນິຣັນດອນແລະຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນຂອງຂວັນທີ່ມອບໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາ.

ຄຳສອນອື່ນໆເຮັດໃຫ້ສິ່ງນີ້ບໍ່ຈະແຈ້ງ. ພວກເຂົາສະເໜີແນວຄວາມຄິດກ່ຽວກັບວິທີປັບປຸງແກ້ໄຂຕົວເອງ ຫຼືເຮັດແນວໃດໃຫ້ຈິດວິນຍານດີຂຶ້ນ. ແຕ່ພຣະຄຳພີບອກພວກເຮົາວ່າແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າແຕກຕ່າງ ຈາກສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນ. ຂ່າວປະເສີດບໍ່ມີຫຍັງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການໃຫ້ຄວາມຮູ້ທີ່ແຈ່ມແຈ້ງຫຼືການຊອກຫາຄຳຕອບ ພາຍໃນຕົວທ່ານເອງ. ຂ່າວປະເສີດບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບການຄົ້ນຫາແນວຄິດທີ່ແຕກຕ່າງຈາກບຸບເພັທາງວິນຍານ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມແລະກິດຈະກຳທາງປັນຍາຫຼືທາງຈິດໃຈເທົ່ານັ້ນ. ມັນບໍ່ແມ່ນຂ່າວປະເສີດ.

ແຕ່ແນວຄິດອື່ນໆເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບວິທີການດຳເນີນຊີວິດແມ່ນງ່າຍທີ່ຈະກຳນົດແລະປະຕິເສດ. ມັນແຕກຕ່າງຈາກຂ່າວປະເສີດຫຼາຍ. ມັນມີອຸປະສັກທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກວ່ານັ້ນອີກທີ່ເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄົນບໍ່ເຊື່ອໃນແຜນການ ງ່າຍໆຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດພົ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າຜູ້ຄົນຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ, ແມ່ນແຕ່ໃນຄຣິສຕະຈັກ, ຕ້ອງພະຍາຍາມທີ່ຈະເຊື່ອວາງໃຈໃນຂ່າວປະເສີດ. ເຫດຜົນແມ່ນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາຖືກກັບດັກຂອງການປະຕິບັດ. ພວກເຂົາອາດຈະສາມາດອະທິບາຍຂ່າວປະເສີດໄດ້, ແຕ່ຄວາມຄິດທີ່ວ່າການເຊື່ອໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຮັດແມ່ນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນສຳລັບຊີວິດນິຣັນດອນ ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ພຽງພໍ. ພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງຕື່ມອີກ. ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ, ພວກເຂົາຈະສົມຄວນໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພແລະຊີວິດນິຣັນດອນໄດ້ແນວໃດ?

ຖ້າທ່ານເຂົ້າໃຈເລື່ອງລາວຂອງພຣະຄຳພີແລະຂ່າວປະເສີດ, ທ່ານຄວນຈະເຂົ້າໃຈທັນທີວ່າພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າສະເໜີໃຫ້. ແລະນັ້ນມັນເປັນເລື່ອງຍາກສຳລັບຫຼາຍຄົນທີ່ຈະຍອມຮັບວ່າມັນພຽງພໍ. ພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ດີໆຈາກພຣະເຈົ້າເມື່ອພວກເຂົາເຮັດດີ, ບໍ່ແມ່ນໃນກໍລະນີ ໄຜດທານໃຫ້. ມັນຮູ້ສຶກຜິດທີ່ໄດ້ຮັບສິ່ງດີໆໂດຍບໍ່ໄດ້ເຮັດວຽກຫຍັງ.

ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດເປັນອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຄິດໃນທາງທີ່ຜິດ. ມັນສາມາດເຮັດໃຫ້ຄວາມສາມາດຂອງເຮົາທີ່ຈະເຫັນຂ່າວປະເສີດເປັນຂອງຂວັນທີ່ບໍ່ມີເງື່ອນໄຂແທ້ໆເປັນອຳມະພາດໄປເລີຍ. ບາງຄົນຮູ້ສຶກຜິດເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຂອງຂວັນທີ່ດີແລະສະນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຄິດເຖິງສິ່ງດີໆໃນອະດີດທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກ

ເຂົາມີຄຸນງາມຄວາມດີ. ຖ້າພວກເຂົາຈື່ຫຍັງບໍ່ໄດ້, ພວກເຂົາຕັດສິນໃຈວ່າພວກເຂົາຕ້ອງໄດ້ເຮັດບາງສິ່ງ ບາງຢ່າງທີ່ດີໃນຕອນນີ້ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຂອງຂວັນຈາກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວພວກເຂົາກໍຈະຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາສົມ ຄວນໄດ້ຮັບຂອງຂວັນຈາກພຣະອົງ.

ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປາກົດໃນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າການຄິດແບບນີ້ສົ່ງຜົນຕໍ່ການຍຶດຖືການເຮັດຄຸນງາມຄວາມດີຂອງເຮົາແນວໃດ ແທນທີ່ຈະຍອມຮັບເອົາຂອງຂວັນທີ່ດີຈາກພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ນັ້ນອາດຟັງຄືວ່າຮຸນແຮງ, ແຕ່ກະລຸນາຄິດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້. ການເຮັດວຽກໜັກເພື່ອເຮັດໃຫ້ບາງຄົນຄິດ ວ່າທ່ານມີຄຸນຄ່າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ທ່ານສຸມໃສ່ຕົວເອງ. ທ່ານບໍ່ສາມາດສຸມໃສ່ຄົນອື່ນໄດ້ເມື່ອເປົ້າໝາຍແມ່ນເພື່ອ ເຮັດໃຫ້ຕົວທ່ານເອງໃຫ້ໄດ້ຮັບການພິຈາລະນາວ່າທ່ານມີຄຸນຄ່າຫຼືສົມຄວນໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົາ. ພວກເຮົາຕ້ອງການຮູ້ສຶກດີກັບຕົວເອງ ຕົວຢ່າງພວກເຮົາສົມຄວນໄດ້ຮັບສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຖ້າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຮັບ ສິ່ງທີ່ເປັນຂອງເຮົາ. ພວກເຮົາຍັງຕ້ອງການໃຫ້ຄົນອື່ນຄິດແບບນັ້ນກັບເຮົາດ້ວຍ. ພວກເຮົາຕ້ອງການໃຫ້ຜູ້ ອື່ນມອບສິ່ງດີໆໃຫ້ເຮົາເພາະທ່ານທີ່ເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຕໍ່ພວກເຮົາແບບນັ້ນ.

ຂ່າວປະເສີດບອກພວກເຮົາວ່ານີ້ແມ່ນເປັນຄວາມຄິດທີ່ຜິດ. ມັນເປີດເຜີຍວ່າພວກເຮົາກຳລັງສຸມໃສ່ຕົວ ເອງ. ແຕ່ຂ່າວປະເສີດຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາຖ່ອມໃຈແລະເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບຂອງຂວັນ ຈາກພຣະເຈົ້າ. ມັນຍືນຍັນວ່າຈະເນັ້ນໜັກໄປທີ່ພຣະເຈົ້າແລະພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ວ່າມັນເປັນ ການສິດສອນທີ່ຍາກສຳລັບຫຼາຍໆຄົນ. ມັນບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃດໆ.

ຂ່າວປະເສີດບອກວ່າບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້, ແຕ່ມັນສອນກ່ຽວກັບວ່າທ່ານແມ່ນໃຜ. ທ່ານເປັນ ມະນຸດ. ທ່ານເປັນທີ່ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ວາງແຜນການຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານ. ສິ່ງ ເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງ ການເຮັດຄວາມດີຂອງທ່ານ. ນັ້ນແມ່ນຂ່າວປະເສີດຈາກພຣະເຈົ້າ.

ເນື່ອງຈາກພວກເຮົາເປັນຄົນບາບທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກທີ່ເສື່ອມໂຊມ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຄິດວ່າບໍ່ມີໃຜຈະຮັກເຮົາ ຖ້າພວກເຮົາຮູ້ຈັກພວກເຮົາຢ່າງແທ້ຈິງ. ສະນັ້ນ, ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຈົນຕະນາການໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກ ພວກເຮົາເພາະວ່າພຣະອົງຮູ້ທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບພວກເຮົາ. ພຣະອົງຮູ້ທຸກຄວາມຄິດ, ທຸກໆຄຳເວົ້າ, ຄວາມ ປາຖະໜາແລະການກະທຳທຸກຢ່າງ. ພວກເຮົາຮູ້ສຶກຜິດຕໍ່ທຸກໆສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຂອງເຮົາແລະນັ້ນກໍເຮັດໃຫ້ຄວາມ ຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົາໃນຂ່າວປະເສີດເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະຍອມຮັບ. ມັນບໍ່ມີສົມເຫດສົມຜົນສຳລັບ ພວກເຮົາ.

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາພະຍາຍາມທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບຂອງຂວັນຈາກພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ເສຍຄ່າ, ພວກເຮົາກໍຍັງຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າຖ້າພວກເຮົາເຊື່ອ. ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງເພື່ອໃຫ້ເຮົາໄດ້ ເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກະທົບກັບສັນຕິສຸກແລະຄວາມສຸກຂອງຈິດວິນຍານຂອງພວກ

ເຮົາໃນຖານະລູກຂອງພຣະເຈົ້າ. ວິທີການຄິດແບບນີ້ໄດ້ປຸງຄວາມຮັກແລະພຣະຄຸນຂອງຂ່າວປະເສີດໃຫ້ກາຍເປັນຮູບແບບການດຳເນີນຊີວິດທີ່ເນັ້ນການເຮັດຄຸນງາມຄວາມດີເປັນຫຼັກ. ພວກເຮົາເລີ່ມສົງໄສວ່າພຣະເຈົ້າຍັງຮັກເຮົາຄືກັບທີ່ພວກເຮົາຄິດວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດເມື່ອພວກເຮົາເລີ່ມເຊື່ອຂ່າວປະເສີດຄັ້ງທຳອິດ. ພວກເຮົາເບິ່ງທີ່ບາບຕ່າງໄປຂອງພວກເຮົາເປັນເຫດຜົນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮັກພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ. ພວກເຮົາເຊື່ອໝັ້ນວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເປັນແບບທີ່ພຣະເຈົ້າຄາດຫວັງໄວ້. ພວກເຮົາຄິດວ່າບາງທີພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ "ເຊື່ອພຽງພໍ" ຫຼືບາງທີພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ເຊື່ອແທ້ໆໃນຕອນທຳອິດ.

ຄວາມຈິງທີ່ໜ້າເລົ່າແມ່ນຜູ້ທີ່ເຊື່ອແທ້ຫຼາຍຄົນດຳລົງຊີວິດທີ່ທໍລະມານແລະມີຊີວິດທີ່ຟ່າຍແພ້, ເພາະວ່າຄວາມຜິດຂອງພວກເຂົາໄດ້ບິດເບືອນແນວຄິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າຕໍ່ຂ່າວປະເສີດ. ເມື່ອພວກເຂົາອ່ານພຣະຄຳພີພວກເຂົາເຫັນແຕ່ບາບແລະຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ. ທຸກໆຄຳສອນຂອງພຣະຄຳພີເບິ່ງຄືວ່າຈະກ່າວຫາພວກເຂົາອີກເທື່ອໜຶ່ງກ່ຽວກັບບາບຂອງພວກເຂົາ. ຄວາມຮັກທີ່ອັດສະຈັນແລະການໃຫ້ອະໄພຂອງຂ່າວປະເສີດເສຍໄປແລະຖືກລືມໄປ.

ຄວາມລອດພື້ນບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບການກະທຳ. ມັນບໍ່ເຄີຍເປັນ, ມັນຈະບໍ່ເປັນ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໃຫ້ຕົນເອງຢູ່ລະດັບທີ່ຖືກຕ້ອງຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າໄດ້. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໃຫ້ຕົນເອງບໍລິສຸດ ເພື່ອພວກເຮົາຈະສາມາດຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ. ພວກເຮົາຂາດຄຸນລັກສະນະທີ່ດີເລີດຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຄືກັບພຣະອົງໃນບາງວິທີທາງ. ພຣະອົງໄດ້ສ້າງພວກເຮົາໃຫ້ເປັນຕົວແທນຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາບໍ່ສົມບູນແບບສະເໝີໄປ ແລະພຣະເຈົ້າກໍຮູ້. ນັ້ນແມ່ນເຫດຜົນທີ່ທາງອອກຂອງພຣະອົງແມ່ນພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນທ່ານ.

ມັນເປັນເລື່ອງໄຮ້ເຫດຜົນທີ່ຈະຄິດວ່າພວກເຮົາສາມາດຫາວິທີການຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະເປັນຄົນທີ່ສົມບູນແບບໄດ້. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຮຽນຮູ້ສິ່ງໃໝ່ກ່ຽວກັບທ່ານ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກວ່າທ່ານເປັນແບບໃດຢູ່ແລ້ວ. ພຣະອົງຍັງຮັກທ່ານຄືກັນກັບທີ່ທ່ານເປັນຢູ່ດຽວນີ້. ໂຣມ 5:8 ກ່າວໄວ້ດີທີ່ສຸດ: " ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສຳແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຮົາຫຼາຍເທົ່າໃດ ຄື **ຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ນັ້ນ** ພຣະອົງໄດ້ຊົງຍອມຕາຍແທນເຮົາທັງຫຼາຍ" ທ່ານເຂົ້າໃຈບໍ່? ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ນັ້ນ. ທ່ານບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດຫຍັງເລີຍເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຮັກທ່ານ. ຖ້າທ່ານພິຈາລະນາເລື່ອງນີ້, ທ່ານຈະເຫັນວ່ານັ້ນແມ່ນ **ຂ່າວດີແທ້ໆ**. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຜິດຫວັງກັບທ່ານ, ເພາະວ່າພຣະອົງບໍ່ເຄີຍມີຄວາມຄາດຫວັງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບການປະພຶດຂອງທ່ານ. ພຣະເຈົ້າຮັກທ່ານມາຕະຫຼອດ "ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຊົງຮັກໂລກຫຼາຍທີ່ສຸດ ຈົນໄດ້ປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງ ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະບຸດນັ້ນຈະບໍ່ຈົບຫາຍ ແຕ່ມີຊີວິດອັນຕະຫຼອດໄປເປັນນິດ" (ຍຣ 3:16)

ພວກເຮົາສາມາດສະຫຼຸບສິ່ງນີ້ໄດ້ໃນສອງຄວາມຄິດ. ການເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດເອງໄດ້. ມັນສາມາດໄດ້ຮັບພຽງແຕ່ໂດຍຄວາມເຊື່ອ(ຄວາມເຊື່ອ)ເທົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ເພາະວ່າພຣະອົງມີຄວາມກະລຸນາແລະຄວາມຮັກ. ບໍ່ມີເຫດຜົນອື່ນອີກ.

ພາກທີ III: ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ

ບົດທີ່ແປດ:

ສາວົກແມ່ນຫຍັງ?

ຂ່າວປະເສີດມີຈຸດປະສົງເພື່ອປ່ຽນແປງຄົນ. ໃຜກໍ່ຕາມທີ່ເຊື່ອຂ່າວປະເສີດ“ກໍ່ເປັນຄົນທີ່ຖືກຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ແລ້ວ ຖານະເກົ່າເຫຼົ່ານັ້ນກໍ່ລ່ວງໄປແລ້ວ ເບິ່ງແມ່! ກາຍເປັນສິ່ງໃໝ່ທັງນັ້ນ. ” (2 ກອທ 5:17) ຄົນໃໝ່ທີ່ຖືກປ່ຽນແປງໂດຍຂ່າວປະເສີດມີລັກສະນະແນວໃດ?

ທ່ານອາດຈະຈື່ຄຳຕອບຂອງຄຳຖາມນີ້ໄດ້. ກ່ອນໜ້ານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກວ່າສາວົກແມ່ນຜູ້ຕິດຕາມ, ໂດຍສະເພາະຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກຳນົດຄວາມໝາຍ“ການຕິດຕາມ” ວ່າເປັນການຮຽນແບບຫຼືການສະທ້ອນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ການເປັນທີ່“ສອດຄ່ອງກັບຮູບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ” ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງຂັ້ນສູງສຸດຂອງພວກເຮົາ (ຮມ 8:29; 2 ກອທ 3:18; ກລຊ 3:10).

ແຮງຈູງໃຈຂອງພວກເຮົາໃນການຮຽນແບບພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກເຮົາແລ້ວພຣະອົງກໍ່ຈະໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃນສະຫວັນ. ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຢູ່ແລ້ວ“ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ນັ້ນ” (ຮມ 5:8) ແລະເຄີຍເປັນ “ສັດຕູ” ຂອງພຣະເຈົ້າ (ຮມ 5: 10). ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໃນສະຫວັນເມື່ອພວກເຮົາກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອພວກເຮົາເຊື່ອຂ່າວປະເສີດດ້ວຍຕົວເຮົາເອງ, ພວກເຮົາຫຼົງທາງໄປພວກເຮົາຕ້ອງການຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ(ລກ19:10) ພວກເຮົາຖືກແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າ (ອຟຊ 4: 18). ເມື່ອສິ່ງນັ້ນແມ່ນສະຖານະການຂອງພວກເຮົາ, ພຣະເຈົ້າຊົງຮັກພວກເຮົາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າທີ່ຈະຮັກພວກເຮົາຈົນກວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຄວາມສະອາດການກະທຳຂອງພວກເຮົາແລະເລີ່ມເຊື່ອຟັງພຣະອົງ.

ແຮງຈູງໃຈຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະມີຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮັກພວກເຮົາເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມພົ້ນສາມາດຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງໃນສະຫວັນ. ຄວາມພົ້ນເປັນສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບໂດຍການກະທຳຄວາມດີ, ແລະບໍ່ສາມາດເສຍໄປຈາກການກະທຳທີ່ບໍ່ດີ. ຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ມີຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບຄຸນຄ່າຫຼືຄວາມດີຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ຂ່າວປະເສີດມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາ. “ເພາະວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ພຣະຄຣິດ ຜູ້ຊົງບໍ່ມີຄວາມຜິດບາບນັ້ນ ໄດ້ເຂົ້າສ່ວນກັບຄວາມຜິດບາບຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເຂົ້າສ່ວນໃນຄວາມຊອບທຳຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍທາງພຣະອົງ.” (2 ໂກຣິນໂທ 5:21) ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ເພື່ອຮັບຄວາມລອດພົ້ນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງເພື່ອຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນແລ້ວ.

ຄວາມຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບການເປັນສາວົກ

ພວກເຮົາຕ້ອງຄິດຢ່າງຮອບຄອບວ່າສິ່ງທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການເປັນສາວົກແນວໃດ.

ພວກເຮົາຄິດໄດ້ງ່າຍໆວ່າການກະທຳທີ່ດີຂອງພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ບຸນຫຼືຄຸນງາມຄວາມດີ ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ລອດພົ້ນໄດ້ນັ້ນເປັນກັບດັກຂອງການກະທຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວໄປແລ້ວ. ພວກເຮົາຕ້ອງມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າຄວາມລອດພົ້ນແລະການເປັນສາວົກທີ່ດີບໍ່ແມ່ນສິ່ງດຽວກັນ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫຼາຍຄົນເລີ່ມເພີ່ມການກະທຳທີ່ດີຂອງຕົນເອງເຂົ້າໃນຂ່າວປະເສີດເພາະວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກຜິດຕໍ່ສິ່ງທີ່ບໍ່ດີທີ່ພວກເຂົາໄດ້ເຮັດ. ຜົນໄດ້ຮັບແມ່ນກາຍມາເປັນຂ້າທາດທາງວິນຍານ(ສາດສະໜາ). ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາມີຊີວິດທາງວິນຍານຄົບບໍລິບູນທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັບພຣະເຈົ້າ (ຍຮ10:10; 2 ກອທ 1:5; ອຟຊ 3:20).

ຄວາມລອດພົ້ນແມ່ນຂອງຂວັນທີ່ພຣະເຈົ້າມອບໃຫ້ເຮົາເມື່ອເຮົາເຊື່ອຂ່າວປະເສີດ. ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາສົມຄວນໄດ້ຮັບ. ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງສະເໜີໃຫ້ພວກເຮົາເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາມີບາບແລະເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະອົງກໍຕາມ. ການເປັນສາວົກແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດເພາະວ່າພວກເຮົາເຊື່ອຂ່າວປະເສີດ. ພວກເຮົາຮຽນແບບພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອສະແດງຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕໍ່ພຣະອົງແລະຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູເປັນພາບສະທ້ອນທີ່ສູງສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງການມີຊີວິດແບບດຽວກັນ.

ມີຫຼາຍເຫດຜົນທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ການໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນນັ້ນ. ຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເສຍຄ່າຫຍັງ. ມັນພຣະສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຂ່າວປະເສີດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມການເປັນສາວົກຍັງເຮັດໃຫ້ເຮົາເສຍຄ່າໃຊ້ຈ່າຍບາງຢ່າງ. ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູມັກຈະບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍ. ການເປັນສາວົກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີການເລືອກທີ່ຈະຮັກແລະໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າ. ການເລືອກທີ່ຈະປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນເປັນຢ່າງດີເພາະວ່າພວກເຂົາກໍ່ເປັນຮູບພາບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັບພວກເຮົາ. ພວກເຂົາແມ່ນຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກແລະຕ້ອງການທີ່ຈະນຳເຂົາມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງຜ່ານທາງຂ່າວປະເສີດ.

ຄິດເຖິງຊີວິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງງ່າຍເລີຍ.ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ, “ ພຣະຄຣິດກໍໄດ້ຊົງທົນທຸກທໍລະມານແທນເຈົ້າທັງຫຼາຍເໝືອນກັນ ໂດຍໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງແກ່ພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ. ” (1ປຕ 2:21). ພຣະເຢຊູເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດໂດຍບໍ່ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ພຣະອົງຕ້ອງການ. ພຣະອົງໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນທີ່ໜຶ່ງ.ຈາກນັ້ນພຣະອົງກໍໃຫ້ທຸກຄົນເປັນອັນດັບສອງ:

“ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ແລະດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ.’ ນັ້ນແຫຼະແມ່ນກົດບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່ແລະຂໍ້ຕົ້ນ. ຂໍ້ທີສອງກໍເໝືອນກັນຄື: ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ.’ ກົດບັນຍັດທັງໝົດແລະບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງພວກຜູ້ທຳນາຍກໍຂຶ້ນກັບກົດບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້ແຫຼະ”

(ມທ 22: 36-40)

ພຣະເຢຊູເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດແບບນີ້ບໍ່ແມ່ນເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະຮັກພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າພໍໃຈນຳພະອົງ. ພຣະເຈົ້າຮັກພຣະເຢຊູຢູ່ແລ້ວ. ພຣະເຈົ້າຮັກພຣະເຢຊູກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະເຂົ້າມາໃນໂລກແລະກ່ອນທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຈະເຮັດສິ່ງທີ່ດີ. ພຣະເຈົ້າຮັກພຣະເຢຊູ“ຕັ້ງແຕ່ກ່ອນສ້າງໂລກ” (ຢຮ 17:24).

ການຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າສາມາດເປັນເລື່ອງຍາກ. ເນື່ອງຈາກບໍ່ມີຜູ້ເຊື່ອຄົນໃດທີ່ເປັນຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ຕອນທຳອິດທີ່ເຊື່ອ. ແລະເນື່ອງຈາກເປັນການຍາກທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດເປັນເໝືອນພຣະເຢຊູຢ່າງສະມ່າສະເໝີ. ສາວິກທຸກຄົນຕ້ອງຫັນໜີຈາກວິຖີຊີວິດເກົ່າຂອງພວກເຂົາ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະຄຳພີເອີ້ນວ່າ“ການກັບໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຫດການນີ້ເກີດຂຶ້ນກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຢຸດເຮັດ. ມີຫຼາຍສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເລີ່ມຕົ້ນເຮັດ. ແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນສິ່ງນັ້ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮັກຂ້າພະເຈົ້າ. ພຣະອົງຮັກຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ແລ້ວ.

ພຣະເຢຊູເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດຕິດຕາມພຣະເຈົ້າເພາະວ່າພຣະອົງຮັກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຄວນເຮັດຄືກັນ. ພຣະເຢຊູ ດຳເນີນຊີວິດໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ເຊື່ອໃນພຣະອົງແລະເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຄວນເຮັດຄືກັນ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮູ້ເຫດຜົນທີ່ພຣະອົງເຂົ້າມາໃນໂລກ. ພຣະອົງຮູ້ວ່າພຣະອົງຈະຕ້ອງຕາຍດ້ວຍຄວາມຕາຍທີ່ໜ້າຍ້ານເພາະພວກເຮົາ. ແຕ່ພຣະອົງຍັງເຊື່ອວາງໃຈໃນແຜນການແລະຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະເຢຊູເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະບັນດານໃຫ້ພຣະອົງເປັນຄົນຈາກຕາຍແລະພຣະອົງຈະຢູ່ກັບພຣະບິດາຕະຫຼອດໄປ.

ພວກເຮົາຕ້ອງມີແນວຄິດດຽວກັນກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົາ. ຊີວິດນີ້ບໍ່ໄດ້ສິ້ນສຸດເທົ່ານີ້. ໂລກນີ້ບໍ່ແມ່ນບ້ານທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາ. ມັນເປັນບ້ານຊົ່ວຄາວ. ຊີວິດແລະບ້ານຕໍ່ໄປຂອງພວກເຮົາແມ່ນສິ່ງທີ່ຖາວອນຍ້ອນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດພວກເຮົາຈິ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະປ່ອຍຖິ້ມໂລກນີ້ແລະຊີວິດໄວ້ທາງຫຼັງ. ເປົ້າໝາຍຂອງຊີວິດຂອງພວກເຮົາຫຼັງຈາກພວກເຮົາເຊື່ອຄວນຈະເປັນການສະແດງຄວາມຈິງຮັກພັກດີແລະຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ພົ້ນ. ດຽວນີ້ພວກເຮົາຄວນໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ດຽວນີ້ພວກເຮົາຄວນຢາກຊ່ວຍເຫຼືອຄົນອື່ນໃຫ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າແລະຮຽນຮູ້ທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດໃນການໃຫ້ກຽດແດ່ພຣະເຢຊູແນວໃດ.

ຈະເປັນແນວໃດຖ້າພວກເຮົາລົ້ມເຫຼວ? ຈະເປັນແນວໃດຖ້າພວກເຮົາເຮັດຜິດບາບ? ພວກເຮົາຈະເຮັດທັງສອງຢ່າງ. ພຣະເຈົ້າຮູ້ເລື່ອງນີ້ຢູ່ແລ້ວ. ພຣະອົງຮູ້ທຸກລາຍລະອຽດຂອງເຮົາແຕ່ລະຄົນ! ພຣະອົງຮູ້ວ່າເຮົາເປັນໃຜແລະເຮົາເປັນຄົນແບບໃດ. ແຕ່ພຣະອົງຮັກພວກເຮົາຢູ່ແລ້ວກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະເລີ່ມເຮັດຫຍັງເພື່ອຮັກພຣະອົງຄືນ. ພຣະອົງຮັກພວກເຮົາແມ່ນແຕ່ຕອນທີ່ພວກເຮົາເປັນສັດຕູຂອງພຣະອົງ. “ຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ນັ້ນ” (ໂຣມ5:8) ພຣະເຈົ້າຮັກພວກເຮົາກ່ອນພວກເຮົາຈະໄດ້ຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງ

ພຣະອົງ. ດຽວນີ້ພຣະອົງຈະຮັກພວກເຮົາໜ້ອຍລົງເຮັດຫຍັງ? ດຽວນີ້ພຣະອົງຈະຢຸດຮັກພວກເຮົາເຮັດຫຍັງ? ພຣະອົງໄດ້ພາພວກເຮົາເຂົ້າໄປໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອເຮົາເຮັດບາບແລະລົມເຫຼວ, ພຣະອົງຊົງໃຫ້ອະໄພເຮົາ. ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເຊື່ອໃນຄວາມຮັກແລະການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະອົງ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາໃຫ້ກຽດພຣະອົງໂດຍການຮຽນແບບວິທີການດຳເນີນຊີວິດຂອງພຣະອົງ.

ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ?

ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໍເວົ້າວ່າມີຫຼາຍເຫດຜົນທີ່ຈະດຳເນີນຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ແຕ່ການໄດ້ຮັບຄວາມຮັກຈາກພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນໜຶ່ງໃນນັ້ນ. ມີເຫດຜົນຫຍັງແດ່ທີ່ພວກເຮົາຄວນດຳເນີນຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ?

ສິ່ງທຳອິດ, ບາບແມ່ນສິ່ງທີ່ທຳລາຍ. ບາບບໍ່ພຽງແຕ່ເຮັດອັນຕະລາຍຕໍ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຕໍ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບພວກເຮົາອີກດ້ວຍ. ໃນຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນຜົນກະທົບຂອງການຕິດເຫຼົ້າ, ສິ່ງເສບຕິດແລະການນອກໃຈກັນ. ເຫັນຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທຳລາຍຊີວິດ. ມັນຄວນຈະເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າສິ່ງທີ່ວັດທະນະທຳຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອເວົ້າວ່າພວກເຮົາຄວນຈະເຮັດເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສຸກນັ້ນເປັນສິ່ງຊົ່ວຄາວ. ມັນອາດຈະເບິ່ງຄືວ່າດີທີ່ຈະໄປງານລ້ຽງແລະເມົາເຫຼົ້າ, ແຕ່ຄວາມມ່ວນຊື່ນກໍຈະໝົດໄປຢ່າງໄວວາ. ນອກຈາກນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ບໍ່ດີຫຼາຍໆຢ່າງກໍມັກເປັນຜົນທີ່ຕາມມາດ້ວຍ. ວັດທະນະທຳບອກໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດສິ່ງຕ່າງໆເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມປາຖະໜາຂອງພວກເຮົາທີ່ຈະຫາຄວາມສຸກ. ພວກເຮົາເວົ້າວ່າບໍ່ຕ້ອງກັງວົນກ່ຽວກັບຜົນທີ່ເປັນຕາຍ້ານຂອງການຕັດສິນໃຈຂອງພວກເຮົາ. ຫັດສະນະຄະຕິນີ້ເຮັດບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຸນຄ່າຫຍັງແກ່ພວກເຮົາຫຼັງຈາກນາທິນັ້ນ. ມັນບໍ່ໄດ້ເຕືອນເຮົາກ່ຽວກັບຜົນກະທົບນິຣັນດອນ. ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດພຽງແຕ່ໃນເວລາດຽວນີ້ເທົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີຫຍັງໃນການດຳເນີນຊີວິດແບບນີ້ທີ່ນຳພວກເຮົາໃຫ້ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນໄດ້. ອັນທີ່ຈິງແລ້ວ, ສິ່ງນີ້ນຳຄວາມອັບອາຍຂາຍໜ້າມາສູ່ພຣະອົງເພາະພວກເຮົາເວົ້າວ່າພວກເຮົາເຮັດຕາມຫຼັກການທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນ. ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າຄວາມຄິດນີ້ເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແລະບໍ່ແມ່ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ:

ຢ່າຮັກໂລກຫຼືສິ່ງຂອງທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກ ຖ້າຜູ້ໃດຮັກໂລກ ຄວາມຮັກຂອງພຣະບິດາເຈົ້າກໍບໍ່ຢູ່ໃນຜູ້ນັ້ນ. ເພາະສາລະພິດທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກ ຄືຕັນຫາຂອງເນື້ອກາຍ ຕັນຫາຂອງຕາ ແລະຄວາມອວດອ້າງເປົ່າໆໃນຊີວິດນີ້ ບໍ່ໄດ້ເກີດມາຈາກພຣະບິດາເຈົ້າ ແຕ່ເກີດມາຈາກໂລກ. ສ່ວນໂລກກັບຕັນຫາຂອງໂລກກຳລັງເສື່ອມສູນໄປ, ແຕ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າຈະຕັ້ງຢູ່ຕະຫລອດໄປເປັນນິດ. (1 ຢຣ 2:15-17)

ສິ່ງທີສອງ, ໂດຍການດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ພວກເຮົານຳສິ່ງທີ່ດີມາສູ່ຄົນອື່ນ. ວິຖີຊີວິດແລະແນວຄິດຂອງພວກເຮົາຈະເປັນພຣະພອນຄົນອື່ນຫຼືສາບແຂ່ງພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນແລະເປັນພຣະພອນແກ່ພວກເຮົາເຈົ້າ. ການດຳເນີນຊີວິດທີ່ເນັ້ນການເຮັດຕາມຄວາມປາດຖະໜາຂອງຮ່າງກາຍຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ເພິ່ງພໍໃຈ. ໃນບໍ່ດົນພວກເຮົາກໍເລີ່ມຮູ້ສຶກວ່າເຮົາບໍ່ສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມ

ຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາຢ່າງພຽງພໍໄດ້. ການເປັນພຣະພອນຄົນອື່ນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເຕັມອິ່ມ. ຊີວິດຂອງທ່ານກຳລັງເຕັມອິ່ມເມື່ອທ່ານດຳເນີນຊີວິດເພື່ອຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

ສິ່ງທີ່ສາມ, ການດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາເປັນພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງເລື່ອງຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະເຈົ້າແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຢຊູຕໍ່ຄົນອື່ນ. ຖ້າຄົນອື່ນເຫັນຊີວິດຂອງເຮົາແລະມັນເບິ່ງຄືກັນກັບຊີວິດຂອງຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອ ພວກເຂົາຈະບໍ່ພົບຂ່າວປະເສີດທີ່ໜ້າເຊື່ອຖືນີ້ໄດ້. ພວກເຂົາຈະສັບສົນກັບຂ່າວປະເສີດຫຼືຄິດວ່າມັນເປັນເລື່ອງຂີ້ຕົວະ. ຖ້າຄົນທີ່ບໍ່ເຊື່ອບໍ່ເຫັນຊີວິດຂອງເຮົາໃຊ້ໃນການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ພົບຂ່າວປະເສີດທີ່ໜ້າເຊື່ອຖື. ພວກເຂົາຈະເຫັນວ່າຊີວິດຂອງພວກເຮົາເປັນຂໍ້ຂັດແຍ່ງຂອງຂ່າວສານຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຜູ້ຄົນຈະຄາດຫວັງໃຫ້ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູຖ້າພວກເຮົາເວົ້າວ່າພວກເຮົາຮັກພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ນັ້ນແມ່ນການສະຫຼຸບທີ່ສົມເຫດສົມຜົນໂດຍຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອ. ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ມີຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູມັນກໍ່ເປັນການໜ້າຊີ້ໃຈຄົດ. ບໍ່ມີໃຜມັກຄົນໜ້າຊີ້ໃຈຄົດ.

ການດຳເນີນຊີວິດທີ່ເຄັ່ງຄັດສາດສະໜາບໍ່ໄດ້ກ່ຽວກັບການໄດ້ເຂົ້າໃນສະຫວັນ. ມັນບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບການເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນໜີ້ເຮົາໃນສິ່ງທີ່ດີຍ້ອນຄຸນງາມຄວາມດີຂອງເຮົາ. ພຣະຄຳພິສອນບາງຢ່າງທີ່ແຕກຕ່າງດັ່ງນີ້:

ເຫດສະນັ້ນ ຜິ່ນອງທັງຫຼາຍເອີຍ, ໂດຍເຫັນແກ່ພຣະເມດຕາກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງພວກເຈົ້າໃຫ້ຖວາຍຕົວແກ່ພຣະເຈົ້າ ເປັນເຄື່ອງບຸຊາອັນມີຊີວິດ ເປັນອັນບໍ່ຮິສຸດ ແລະເປັນທີ່ພໍພຣະໄທພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງເປັນການນະມັດສະການໃຫ້ສົມກັບຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າທັງຫຼາຍ. ຢ່າດຳເນີນຊີວິດເໝືອນຢ່າງຊາວໂລກນີ້ ແຕ່ຈຶ່ງຮັບການຊົງປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າໃໝ່ ແລ້ວອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະປ່ຽນໃໝ່ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮຸ້ນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືຈະຮູ້ວ່າອັນໃດດີ ອັນໃດເປັນທີ່ພໍພຣະໄທແລະອັນໃດດີທີ່ສຸດ(ຣມ 12:1-2)

ແຕ່ຮາກຖານອັນແຂງແກ່ນຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ວາງລົງແລ້ວນັ້ນຕັ້ງໜັ້ນຄົງຢູ່ໂດຍມີຄຳຂຽນໄວ້ວ່າ, “ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຮູ້ຈັກຄົນເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ເປັນຂອງພຣະອົງ” ແລະ “ທຸກຄົນຊຶ່ງອອກພຣະນາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ກໍ່ຕ້ອງຫັນໜີຈາກຄວາມຊົ່ວຊ້າ.” ໃນເຮືອນໃຫຍ່ຫລັງໃດບໍ່ແມ່ນມີແຕ່ພາຊະນະເງິນແລະຄຳເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມີພາຊະນະໄມ້ແລະດິນດ້ວຍ ບາງຢ່າງກໍ່ໃຊ້ເພື່ອເປັນກຽດ ແລະບາງຢ່າງກໍ່ໃຊ້ການທຳມະດາ. ເຫດສະນັ້ນ ຖ້າຜູ້ໃດຊຳລະຕົວໃຫ້ຜິ່ນຈາກສິ່ງຊົ່ວເຫຼົ່ານັ້ນ ກໍ່ຈະເປັນເໝືອນພາຊະນະອັນມີກຽດທີ່ໄດ້ຕັ້ງໄວ້ຕ່າງຫາກ ຊຶ່ງເປັນປະໂຫຍດແກ່ເຈົ້າຂອງເຮືອນທີ່ຈັດໄວ້ຜ່ອມແລ້ວສຳລັບການດີທຸກຢ່າງ. (2 ຕມທ 2: 19-21)

ເຫດສະນັ້ນ ຖ້າຊີວິດໃນພຣະຄຣິດອຳນວຍການຊຸກຳລັງໃຈ, ຖ້າມີຄວາມເລົ່າໂລມປະການໃດໃນຄວາມຮັກ, ຖ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃຈກັບພຣະວິນຍານປະການໃດ, ຖ້າມີຄວາມເມດຕາເອັນດູປະການໃດ, ກໍ່ຂໍໃຫ້ເຈົ້າທັງຫຼາຍເຮັດໃຫ້ຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາຄົບເຕັມດ້ວຍການທີ່ມີຄວາມຄິດຢ່າງດຽວກັນ ມີຄວາມຮັກຢ່າງດຽວກັນ ມີໃຈຮ່ວມສາມັກຄີເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ. ຢ່າເຮັດສິ່ງໃດໃນທາງຊົງດີຫລືຖືດີກັນແຕ່ຈຶ່ງຖອມໃຈລົງຖືວ່າຄົນອື່ນດີກວ່າຕົນ. ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດເຫັນແກ່ຜິ່ນປະໂຫຍດຂອງຕົນແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ແຕ່ຈຶ່ງຄິດເຖິງຜິ່ນປະໂຫຍດຂອງຄົນອື່ນ

ດ້ວຍເຈົ້າທັງຫລາຍຈຶ່ງມີນ້ຳໃຈຕໍ່ກັນ ເໝືອນຢ່າງທີ່ມີໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າເຢຊູ,ພຣະອົງຊົງສະພາບຂອງພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຊົງຖືວ່າການເທົ່າທຽມກັບພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງຍິດຫວງໄວ້ ແຕ່ໄດ້ກັບຊົງຍອມສະຫລະແລະ ຊົງ ຮັບສະພາບຂ້ອຍຂ້າ.ຊົງຖືກຳເນີດເປັນມະນຸດ.ແລະເມື່ອຊົງປາກົດພຣະອົງໃນສະພາບມະນຸດແລ້ວພຣະອົງກໍຊົງ ຖ່ອມພຣະອົງລົງ.ຍອມເຊື່ອຝັງຈົນເຖິງຄວາມມໍຣະນາຄືເຖິງຄວາມມໍຣະນາທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. (ຝລປ 2: 1-8)

ຂໍພຣະຄຳພີເຫຼົ່ານີ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມຄິດບາງຢ່າງວ່າເປັນຫຍັງພວກເຮົາຄວນດຳເນີນຊີວິດຄື ກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ທັນຮູ້ວ່າຊີວິດຂອງສາວົກເປັນແນວໃດ. ສາວົກດຳເນີນຊີວິດແນວໃດ? ສາວົກເຮັດຫຍັງ? ໂຊກດີທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະສາວົກດັ້ງເດີມຂອງພຣະອົງເຊິ່ງເປັນຄຣິສຕຽນກຸ່ມທຳອິດໄດ້ ເຮັດໃຫ້ເບິ່ງຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຮັດໃນແບບທີ່ພຣະອົງເຮັດ. ພຣະອົງຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນວ່າຕ້ອງເຮັດແນວໃດແດ່. ແລ້ວພວກສາວົກກໍໄດ້ຕິດຕາມຕົວຢ່າງ ຂອງພຣະອົງ. ຈາກນັ້ນພວກເພິ່ນກໍໄດ້ສອນຄົນອື່ນໃຫ້ເຮັດແບບດຽວກັນ. ນີ້ແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງກຸ່ມຜູ້ທີ່ ເຊື່ອທີ່ໄດ້ເອີ້ນວ່າຄຣິສຕະຈັກ.

ບົດທີເກົ້າ

ສາວິກເຮັດຫຍັງ?

ມັນອາດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານແປກໃຈ, ແຕ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ບັນດາສາວິກເຮັດຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ. ວິໄສທັດຂອງພຣະອົງໃນການຮັກພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນໆບໍ່ໄດ້ສັບສົນເລີຍ. ແຕ່ສິ່ງທີ່ພຣະອົງສັ່ງບັນດາສາວິກຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຮັດແມ່ນເລິກເຊິ່ງແລະປ່ຽນແປງຊີວິດເມື່ອພວກເພິ່ນນຳໄປປະຕິບັດຕົວຈິງ. ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຈຸດສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງການເປັນສາວິກ.

ພວກສາວິກຮັກພຣະເຈົ້າ, ຮັກເພື່ອນບ້ານ, ແລະ ຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ

ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງຊີວິດທີ່ອຸທິດໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າແນວໃດ. ຄຳສັ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດແມ່ນ:

‘ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ແລະດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ. ນັ້ນແຫຼະ ແມ່ນກົດບັນຍັດຂໍ້ໃຫຍ່ແລະຂໍ້ຕົ້ນ. ຂໍ້ທີສອງກໍເໝືອນກັນຄື: ‘ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ.’ ກົດບັນຍັດທັງໝົດ ແລະບັນດາຖ້ອຍຄຳຂອງພວກຜູ້ທຳນາວາຍ ກໍຂຶ້ນກັບກົດບັນຍັດສອງຂໍ້ນີ້ແຫຼະ.’
(ມທ 22: 36-40)

ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້. ພຣະອົງໄດ້ບອກພວກສາວິກວ່າ, “ເຮົາໄດ້ເຮັດຕາມທີ່ພຣະບິດາເຈົ້າໄດ້ຊົງບັນຊາ ເພື່ອໂລກຈະໄດ້ຮູ້ວ່າເຮົາຮັກພຣະບິດາເຈົ້າ.” (ຍຮ 14:31). ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຮັກພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຂອງພຣະອົງແນວໃດ? ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອຟັງພຣະບິດາ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດຕາມແຜນການຂອງພຣະບິດາເຈົ້າໃຫ້ສຳເລັດ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຍັງໄດ້ບອກພວກສາວິກວ່າ, “ພຣະບິດາເຈົ້າຮັກເຮົາຢ່າງໃດ ເຮົາກໍຮັກພວກເຈົ້າຢ່າງນັ້ນ, ຈົ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນຄວາມຮັກຂອງເຮົາ” (ຍຮ15: 9). ພຣະເຢຊູເຈົ້າສັ່ງພວກສາວິກໃຫ້ເຮັດແບບດຽວກັນດັ່ງທີ່ຄຳອະທິບາຍຂອງພຣະອົງກ່ຽວກັບພຣະບັນຍັດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດສອງຂໍ້ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ.

ນອກຈາກນີ້ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວເທົ່ານັ້ນແຕ່ຍັງໃຊ້ພຣະອົງເອງເປັນຕົວຢ່າງອີກດ້ວຍ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກພວກລູກສິດໃຫ້ຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນຄືກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ຮັກພວກເພິ່ນ. ຖ້າພວກເພິ່ນເຮັດແນວນັ້ນ, ພວກເພິ່ນຈະເຊື່ອຟັງພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະເຮັດໃຫ້ພຣະບິດາເຈົ້າພໍໃຈ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພວກເຂົາວ່າ:

ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມຮັກໃຫຍ່ກວ່ານີ້ ຄືການທີ່ຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ສະຫຼະຊີວິດ ເພື່ອມິດສະຫາຍຂອງຕົນ. ຖ້າພວກເຈົ້າປະຕິບັດຕາມຂໍ້ຄໍາສັ່ງຂອງເຮົາ ພວກເຈົ້າກໍເປັນມິດສະຫາຍຂອງເຮົາ. ເຮົາບໍ່ເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າຄົນຮັບໃຊ້ອີກຕໍ່ໄປ ເພາະຄົນຮັບໃຊ້ບໍ່ຮູ້ວ່ານາຍຂອງຕົນກໍາລັງເຮັດຫຍັງ, ແຕ່ເຮົາເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ, ‘ມິດສະຫາຍ’ ເພາະເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ທຸກສິ່ງ ທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນຈາກພຣະບິດາເຈົ້າ. ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າທັງຫລາຍໄດ້ເລືອກເອົາເຮົາ, ແຕ່ຝ່າຍເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກເຈົ້າ ແລະແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າທັງຫລາຍເພື່ອໃຫ້ອອກໄປແລະເກີດຜົນ, ເພື່ອຜົນຂອງພວກເຈົ້າຈະຕັ້ງຢູ່ຖາວອນ, ເພື່ອວ່າເມື່ອເຈົ້າທັງຫລາຍຈະທຸນຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະບິດາເຈົ້າໃນນາມຂອງເຮົາ ພຣະອົງກໍຈະຊົງປະທານສິ່ງນັ້ນໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ນີ້ແຫລະແມ່ນຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາສັ່ງພວກເຈົ້າຄື: ‘ຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ.’ (ຍຣ 15: 13-17)

...ຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເຮົາຮັກພວກເຈົ້າຢ່າງໃດ ພວກເຈົ້າກໍຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນຢ່າງນັ້ນ. ຖ້າພວກເຈົ້າຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ທຸກຄົນກໍຈະຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າເປັນສາວິກຂອງເຮົາ. (ຍຣ 13: 34-35)

ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຄວາມຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນນັ້ນຕາມທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນນັ້ນແມ່ນຄຸນລັກສະນະພື້ນຖານແລະຂາດບໍ່ໄດ້ຂອງບັນດາສາວິກຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າການຮັກພຣະເຈົ້າແລະຮັກມະນຸດເປັນຄວາມຮັກທີ່ກົງກັນຂ້າມກັນ. ທັງສອງບໍ່ໄດ້ຂັດແຍ່ງກັນ. ທັງສອງເປັນຄືກັບໝູນດຽວກັນທີ່ມີສອງດ້ານ. ທັງສອງບໍ່ສາມາດແຍກກັນໄດ້.

ແຕ່ວ່າພວກເຮົາຈະຮັກຜູ້ຄົນໄດ້ແນວໃດ? ການສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮັກທີ່ສູງທີ່ສຸດແມ່ນການສະຫຼະຊີວິດເພື່ອຄົນອື່ນ: “ບໍ່ມີຜູ້ໃດມີຄວາມຮັກໃຫຍ່ກວ່ານີ້ ຄືການທີ່ຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ສະຫຼະຊີວິດ ເພື່ອມິດສະຫາຍຂອງຕົນ. ” (ຍຣ 15:13). ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາ:

ດ້ວຍວ່າ, ບໍ່ຄ່ອຍຈະມີຜູ້ໃດຍອມຕາຍແທນຄົນຊອບທໍາ, ແຕ່ບາງທີອາດມີຄົນກໍາຕາຍແທນຄົນດີກໍໄດ້. ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສໍາແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ພຣະອົງຊົງຮັກພວກເຮົາຫຼາຍເທົ່າໃດ ຄືຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ນັ້ນ ພຣະຄຣິດໄດ້ຊົງຍອມຕາຍແທນເຮົາທັງຫຼາຍ. (ຣມ 5: 7-8)

ນອກເໜືອຈາກການສະແດງອອກທີ່ສູງສຸດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຄິດເຖິງຄໍາອະທິບາຍໃດທີ່ດີກ່ວາໃນ 1ກອທ3:4-7. ຊຶ່ງໄດ້ບອກທຸກສິ່ງທີ່ຢາກຈະເວົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄຸນລັກສະນະຂອງຄວາມຮັກຈາກຂໍ້ຄວາມຕອນນັ້ນ:

- ຄວາມຮັກກໍອິດທິນດິນນານ
- ຄວາມຮັກຄືຄວາມເມດຕາກະລຸນາ
- ຄວາມຮັກບໍ່ອິດສາ
- ຄວາມຮັກບໍ່ອວດອ້າງຈອງຫອງ
- ຄວາມຮັກບໍ່ເຮັດການອັນບໍ່ສຸພາບ

- ຄວາມຮັກບໍ່ຄິດເຫັນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວແຕ່ຝ່າຍດຽວ
- ຄວາມຮັກບໍ່ມີໃຈຮ້າຍງ່າຍ
- ຄວາມຮັກບໍ່ມັກຈິດຈໍາຄວາມຜິດ
- ຄວາມຮັກບໍ່ຍິນດີໃນການອະທໍາ
- ຄວາມຮັກມີຄວາມຍິນດີໃນຄວາມຈິງ
- ຄວາມຮັກສູ່ທົນທຸກສິ່ງ
- ຄວາມຮັກເຊື່ອໃນທຸກສິ່ງ
- ຄວາມຮັກຫວັງໃຈໃນທຸກສິ່ງ
- ຄວາມຮັກພຽນອິດທິນເອົາທຸກສິ່ງ

ທ່ານມັກຈະໄດ້ເຫັນຄໍາອະທິບາຍເຫຼົ່ານີ້ກ່ຽວກັບຄວາມຮັກທີ່ໃຊ້ໃນງານແຕ່ງດອງຫຼືໃນບົດກະວີແລະບົດເລື່ອງໂຣແມນຕິກ. ນັ້ນແມ່ນເລື່ອງປົກກະຕິດີ. ພວກເຮົາຄວນຮັກຄູ່ຮັກຂອງພວກເຮົາຫຼືຄົນທີ່ພວກເຮົາຫວັງວ່າອາດຈະກາຍເປັນຄູ່ສົມຣົດຂອງພວກເຮົາ. ແຕ່ໃນ 1 ກະທ 13: 4-7 ບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ໂຣແມນຕິກ. ຄວາມຮັກແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຮົາຄວນປະຕິບັດຕໍ່ທຸກໆຄົນຢູ່ເລື້ອຍໆ. ບໍ່ວ່າພວກເຂົາເຈົ້າຈະຮັບຮູ້ວ່າມັນເປັນຄວາມຮັກຫຼືບໍ່ກໍຕາມ, ມັນບໍ່ສໍາຄັນເພາະວ່າພຣະເຈົ້າຈະຊົງເຫັນແລະຮູ້.

ຂໍ້ຄວາມບາງສ່ວນກ່ຽວກັບຄວາມຮັກຈາກ 1 ໂກຣິນໂທ 13 ນັ້ນຕ້ອງອ່ານໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບຄໍາເວົ້າອື່ນໆ ໃນລາຍການ. ຍົກຕົວຢ່າງ, “ຄວາມຮັກເຊື່ອໃນທຸກສິ່ງ” ຕ້ອງສອດຄ່ອງກັບ “ຄວາມຊື່ນຊົມຍິນດີໃນຄວາມຈິງ.” ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດແຍກ “ຄວາມຮັກເຊື່ອໃນທຸກສິ່ງ” ເພື່ອສະຫຼຸບຄວາມຮັກເຊື່ອໃນຄໍາສອນທີ່ຜິດຫຼືຄໍາສອນທີ່ຊົ່ວຮ້າຍໄດ້. ໃນ ທຳນອງດຽວກັນ, “ຄວາມຮັກຫວັງໃຈໃນທຸກສິ່ງ” ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງການຫວັງຮ້າຍຕໍ່ໃຜບາງຄົນ. ແຕ່ໂດຍທົ່ວໄປລາຍການເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນເຂົ້າໃຈງ່າຍ. ແຕ່ມັນເປັນການທ້າທາຍປະຈໍາວັນໃນການດໍາເນີນຊີວິດແບບນັ້ນ.

ຈຸດໜຶ່ງອີກກ່ອນທີ່ຈະກ້າວຕໍ່ໄປ. ມັນສໍາຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບການເປັນສາວິກ ໝາຍເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຈາກຄໍາສັ່ງທໍາອິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ວ່າ: “ຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເຮົາຮັກພວກເຈົ້າຢ່າງໃດ ພວກເຈົ້າກໍຈົ່ງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນຢ່າງນັ້ນ. ຖ້າພວກເຈົ້າຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ທຸກຄົນກໍຈະຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າເປັນສາວິກຂອງເຮົາ.” (ຍຣ13:34-35) ຄວາມຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນແມ່ນຫຼັກການທີ່ບໍ່ປ່ຽນແປງເຊິ່ງເປັນແນວທາງທີ່ສາວິກຄວນເຮັດສິ່ງອື່ນໆແນວໃດ (ການອະທິຖານ, ການອົດອາຫານ, ການຖວາຍ, ການສາມັກຄີທໍາຮ່ວມກັນ, ແລະອື່ນໆ). ສິ່ງອື່ນໆທັງ ໝົດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນການສະແດງອອກຂອງຄໍາສັ່ງພື້ນຖານນີ້ໃຫ້ຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ພວກສາວິກເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນແລະກັນ

ພາກສ່ວນນີ້ຂອງການເປັນສາວົກແມ່ນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນຈາກການຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ການເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນ ແລະກັນໝາຍຄວາມວ່າເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊຸມນຸມຊົນທີ່ເບິ່ງແຍງເອົາໃຈໃສ່.

ເມື່ອຫຼາຍໆຄົນເຂົ້າມາເຊື່ອຂ່າວປະເສີດຫຼັງຈາກພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າສະເດັດມາ, (ກຈກ 2:1-4), ສາວົກໄດ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊຸມນຸມຊົນພິເສດທີ່ຈະຖືກເອີ້ນວ່າ“ຄຣິສຕະຈັກ” (ໃນກິດຈະການ 2 ເປັນກຸ່ມຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ). ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ຄຳວ່າ “ຄຣິສຕະຈັກ” ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງອາຄານຫຼືອົງການຈັດຕັ້ງທາງສາດສະໜາ. ພຣະຄຳພີໃໝ່ບອກພວກເຮົາວ່າຄຣິສຕະຈັກໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມແມ່ນກຸ່ມຜູ້ເຊື່ອທີ່ຮູ້ກັນວ່າເປັນຄົນທຸກຍາກຫຼາຍ. ພວກເຂົາບໍ່ມີຕຶກທີ່ຈະມາປະຊຸມກັນ (ແລະມີຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ຫຼາຍພັນຄົນ; ກຈກ 2:41,47; 5:14). ພວກເຂົາບໍ່ມີສະຖານະພາບທາງກົດໝາຍຢ່າງເປັນທາງການ, ດັ່ງນັ້ນບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈຶ່ງຖືກຂົ່ມເຫັງໂດຍຜູ້ນຳທາງສາດສະໜາແລະຜູ້ນຳການເມືອງ (ກຈກ 3:11-4:31; 5:17-42).

ຖ້າ “ຄຣິສຕະຈັກ” ບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບອາຄານຫຼືອົງການຈັດຕັ້ງທີ່ມີສະຖານະພາບທາງກົດໝາຍ, ມັນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສະໜັບສະໜູນຕົວເອງແນວໃດ? ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ສ້າງຕັ້ງຊຸມນຸມຊົນທີ່ມີຄວາມຮັກແລະເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນແລະກັນ. ຫຼາຍໆຄັ້ງໃນຄຣິສຕະຈັກສະໄໝໃໝ່ພວກເຮົາໃຊ້ຄຳວ່າ“ຊຸມນຸມຊົນ” ເພື່ອອະທິບາຍສິ່ງທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມສົນໃຈຮ່ວມກັນ. ຄືກັບກຸ່ມຄົນທີ່ກຳລັງເປັນແຜນບານຂອງທີມກີລາດຽວກັນຫຼືຜູ້ທີ່ສະໜັບສະໜູນອົງການ ການກຸສົນຄືກັນ. ມັນບໍ່ໄດ້ຄືກັບຊຸມນຸມຊົນຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະສັນຍາໃໝ່. ຊຸມນຸມຊົນຄຣິສຕະຈັກໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ເປັນຄືຄອບຄົວໜຶ່ງ.

ຄວາມແຕກຕ່າງກັນລະຫວ່າງຄອບຄົວແລະກຸ່ມຄົນທີ່ມີຄວາມຜູກພັນກັນເພາະວ່າມີຄວາມສົນໃຈຮ່ວມກັນ? ມີຫຼາຍສິ່ງຫຼາຍຢ່າງ. ທ່ານຈະຄາດຫວັງວ່າຈະມີຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຈ່າຍເງິນໃຫ້ທ່ານເພື່ອຈ່າຍຄ່າເຊົ່າບ້ານຫຼືຊື້ເຄື່ອງຂອງໃຫ້ຍ້ອນວ່າທ່ານມັກທີມກີລາດຽວກັນບໍ່? ທ່ານຈະຄາດຫວັງວ່າຈະມີຄົນເອົາວຽກງານໃຫ້ທ່ານຫຼືຊ່ວຍແປງລົດຈັກຂອງທ່ານຍ້ອນວ່າທ່ານຢູ່ໃນອົງກອນການເມືອງດຽວກັນບໍ່? ບໍ່ແມ່ນແນ່ນອນ,ແຕ່ທ່ານກໍຄາດຫວັງຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຕົນເອງ. (ຫຼືຢ່າງໜ້ອຍນັ້ນກໍແມ່ນວິທີທາງທີ່ຄອບຄົວຄວນຈະເຮັດ).

ນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ຄຣິສຕະຈັກຍຸກທຳອິດເປັນຄືກັບຄອບຄົວທີ່ດີ. ນີ້ແມ່ນຄຳອະທິບາຍສັ້ນໆ:

ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຂົາໄດ້ເຊື່ອຖ້ອຍຄຳຂອງເປໂຕ ແລະໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະໃນວັນນັ້ນມີຄົນເພີ່ມເຂົ້າມາຕື່ມເປັນລູກສິດປະມານສາມພັນຄົນ. ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງພື້ນຢູ່ໃນຄຳສອນຂອງພວກອັກຄະສາວົກ ເຂົ້າຮ່ວມໃນກຸ່ມສາມັກຄີທຳ ໃນການຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະຮ່ວມໃຈກັນໃນການຜາວັນນາອະທິຖານ.ທຸກຄົນເກີດມີຄວາມຢ້ານຢາມັບຖື ສ່ວນພວກອັກຄະສາວົກກໍໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນ ແລະໝາຍສຳຄັນຫຼາຍປະການ. ຄົນທີ່ເຊື່ອທັງໝົດກໍສືບຕໍ່ຢູ່ຮ່ວມກັນ ແລະໄດ້ນຳເອົາຊັບສິ່ງຂອງທີ່ຕົນມີຢູ່ນັ້ນ ມາເປັນຂອງສ່ວນລວມ. ພວກເຂົາໄດ້ຂາຍທີ່ດິນກັບ

ຊັບສິ່ງຂອງ ແລະແຈກຢາຍໃຫ້ແກ່ຄົນທັງປວງ ຕາມຄວາມຈຳເປັນຂອງທຸກໆຄົນ. ແຕ່ລະວັນ ພວກເຂົາໄດ້
ໝັ່ນເຕົ້າໂຮມກັນນະມັດສະການໃນບໍລິເວນພຣະວິຫານ ແລະຫັກເຂົ້າຈີ່ ຮ່ວມຮັບປະທານອາຫານນຳກັນ ຕາມ
ບ້ານເຮືອນຂອງພວກຕົນດ້ວຍຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ ແລະດ້ວຍໃຈສັດຊື່ ທັງສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ ແລະຄົນທັງ
ປວງຕ່າງກໍພໍໃຈນຳບັນດາຄົນທີ່ເຊື່ອນັ້ນ ຝ່າຍອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງໂຜດໃຫ້ມີຄົນທີ່ເຊື່ອ ເພີ່ມຈຳນວນຂຶ້ນ
ທຸກໆວັນ. (ກຈກ 2: 41-47)

ຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງລັດທິຄອມມູນິດຫຼືລັດທິສັງຄົມນິຍົມ. ມັນບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງລະບົບ
ການເມືອງ ໃດໆ. ບໍ່ມີຫຍັງຢູ່ໃນຂໍ້ຄວາມທີ່ກ່ຽວກັບລັດຖະບານຫຼືລັດທິໃຫ້ການຊີ້ນຳຫຼືໃຊ້ກຳລັງເພື່ອເຮັດໃຫ້
ຄວາມປະພຶດແຫ່ງຄວາມຮັກເກີດຂຶ້ນ. ມັນແມ່ນຄວາມສະໝັກໃຈທັງໝົດ. ມັນອະທິບາຍເຖິງການປະພຶດ
ຂອງຄອບຄົວໜຶ່ງທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ແລະມີຄວາມຮັກ. ຄອບຄົວຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງສະມາຊິກ
ຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ. ນີ້ແມ່ນຄອບຄົວໃໝ່ທີ່ມີຈຳນວນຫຼາຍພັນຄົນ.

ນີ້ແມ່ນພາບຂອງສິ່ງທີ່ສາວົກຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າເຮັດ. ພວກເພິ່ນລ້ຽງດູເຊິ່ງກັນແລະກັນເປັນຊຸມນຸມຊົນ.
ພວກເພິ່ນຮັກເຊິ່ງກັນແລະກັນແລະສະໜັບສະໜູນເຊິ່ງກັນແລະກັນຄືກັນກັບຄອບຄົວ. ນັ້ນໝາຍເຖິງການ
ແບ່ງປັນຊັບພະຍາ ກອນ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອບາງຄົນທີ່ອາດໝາຍເຖິງການຖວາຍເງິນ. ສຳລັບຄົນອື່ນມັນ
ອາດຈະໝາຍເຖິງໃຫ້ເວລາຂອງທ່ານ, ຫຼືແບ່ງປັນການບົວລະບັດຂອງທ່ານ, ຫຼືຊ່ວຍຄົນອື່ນດ້ວຍຮູ້ຄວາມສາ
ມາດຂອງທ່ານ. ຄອບຄົວທີ່ເໝາະສົມເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດເພື່ອເບິ່ງແຍງທຸກໆຄົນໃນຄອບຄົວ.

ທ່ານອາດຈະສົງໄສວ່າ, ໂດຍມີຫຼາຍໆຄົນທີ່ພົວພັນກັນຄອບຄົວນີ້ຈະຮູ້ຈັກກັນແລະກັນແນວໃດ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ
ຈະມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ເລື່ອງນີ້ມັກຈະເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຂັດແຍ້ງກັບຫົວໜ້າສາດສະໜາຢົວ,
ແຕ່ມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ຈະບອກຄົນອື່ນກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ພົບກັນ“ຈາກບ້ານເຮືອນໜຶ່ງໄປອີກ
ເຮືອນໜຶ່ງ” (ກຈກ 2:46; 5:42). ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຄຣິສຕະຈັກໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ເຊິ່ງເປັນຊຸມນຸມ
ຊົນຄຣິສຕຽນດັ້ງເດີມ, ໃນຕົວຈິງແມ່ນເຄືອຂ່າຍຂອງຊຸມນຸມຊົນຂະໜາດນ້ອຍລົງມາ. ຄົນໃນກຸ່ມນ້ອຍໆ
ພາຍໃນຊຸມນຸມຊົນຄຣິສຕຽນທີ່ໃຫຍ່ແມ່ນກຸ່ມຄົນທຳອິດເປັນທີ່ຮັບຮູ້ແລະໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກຜູ້ທີ່
ເຊື່ອໃໝ່.

ກຸ່ມນ້ອຍໆເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສຳລັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່. ຊຸມນຸມຊົນຄຣິສຕຽນແມ່ນເພື່ອໝົດທຸກຄົນທີ່ໄດ້
ເຊື່ອຂ່າວປະເສີດ. ແຕ່ລະກຸ່ມໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສິດສອນແລະການໃຫ້ຄຳແນະນຳຂອງສະມາຊິກ. ແຕ່
ລະກຸ່ມຍັງຊ່ວຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນຊຸມນຸມຊົນທີ່ໃຫຍ່ກວ່າເມື່ອພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້. ການຊ່ວຍເຫຼືອນັ້ນມີ
ລັກສະນະແນວໃດ?

ສິ່ງທຳອິດທີ່ເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆແມ່ນການໃຫ້ບັບຕິສະມາ(ພິທີຈຸ່ມ)ແກ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ (ກຈກ2:41; 8:12-13;
10:47-48; 16:15). ການຮັບບັບຕິສະມາແມ່ນການກະທຳຕໍ່ໜ້າສາທາລະນະຊົນ. ເປັນທີ່ສັງເກດເຫັນ

ໂດຍພະຍານຄືສະມາຊິກໃນຊຸມນຸມຊົນອື່ນໆ ເພື່ອລະບຸວ່າເປັນຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະບັນດາຜູ້
ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງ. ມັນແມ່ນການກະທຳທີ່ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນໂດຍຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ທີ່ບອກວ່າດຽວນີ້ພວກເຂົາ
ເຈົ້າໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ເຊິ່ງພຣະເຢຊູໄດ້ໃຫ້ອະໄພບາບຂອງພວກເຂົາຍ້ອນພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ຕາຍຢູ່
ເທິງໄມ້ກາງແຂນແລະບັດນີ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃໝ່ຄົນນີ້ໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ແລ້ວ. (ຣມ 6:1-4; 2ກອທ 5:17).
ການບັບຕິສະມາດ້ວຍນ້ຳແມ່ນຂັ້ນຕອນທຳອິດທີ່ຈະເລີ່ມຕົ້ນຊີວິດຂອງຊຸມນຸມຊົນທີ່ເຊື່ອ. ຄົນທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິ
ສະມາໄດ້ຮັບຮູ້ຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໃນພຣະເຢຊູ, ແລະມີບັນດາພະຍານໄດ້ຮັບຮູ້ຄຳພັນສັນຍາ
ຂອງຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ແລ້ວ.

ເມື່ອຊຸມນຸມຊົນຂອງຜູ້ເຊື່ອປະຊຸມຮ່ວມກັນ, ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນພົບຄວາມຕ້ອງການຂອງຜູ້ເຊື່ອຄົນ
ອື່ນໆ. ຖ້າພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນເຫຼົ່ານີ້ໃນກຸ່ມນ້ອຍຂອງພວກເຂົາ
ພວກເຂົາກໍຈະຊ່ວຍເຫຼືອ. ສິ່ງນີ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງການເພື່ອຮຽນແບບ
ພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ສຳລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ, ພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຢ່າງວ່ອງໄວຈາກຕົວຢ່າງນີ້ກ່ຽວກັບວິທີ
ການດຳເນີນຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູ. ເມື່ອມີຄວາມຕ້ອງການຫຼາຍກວ່າກຸ່ມນ້ອຍທີ່ສາມາດຕອບສະໜອງໄດ້,
ຄອບຄົວໃຫຍ່ຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອກໍຢູ່ທີ່ນັ້ນເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ. ສຳລັບການປະສານງານທີ່ໃຫຍ່ກວ່ານີ້ຂອງວຽກງານ
ການຮັບໃຊ້ນັ້ນພວກອັກຄະສາວິກກໍຕ້ອງການຜູ້ຊ່ວຍ. ບັນດາສາວິກດັ້ງເດີມຂອງພຣະເຢຊູແມ່ນຜູ້ນຳຂອງ
ຊຸມນຸມຊົນຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ, ແລະພວກເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ຊ່ວຍຫຼາຍຄົນເພື່ອຈັດລະບຽບ
“ການແຈກຢາຍປະຈຳວັນ” ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວແມ່ນອາຫານ. ພວກເພິ່ນໄດ້ຈັດລະບຽບການຊ່ວຍເຫຼືອໃນທົ່ວ
ຊຸມນຸມຊົນທັງໝົດ (ກຈກ 6:1-7).

ໜຶ່ງໃນກິດຈະກຳບົກກະຕິໃນຄຣິສຕະຈັກຍຸກທຳອິດແມ່ນການກິນເຂົ້າຮ່ວມກັນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການລະນຶກ
ເຖິງ“ສິນມະຫາສະໝິດ” (1 ກອທ11:17-34). “ສິນມະຫາສະໝິດ” ແມ່ນການສະຫຼອງທີ່ລະລຶກເຖິງອາ
ຫານແລງຄາບສຸດທ້າຍ, ເມື່ອທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກພວກສາວິກວ່າຮ່າງກາຍແລະເລືອດຂອງພຣະອົງຈະ
ເສຍສະຫຼະໃຫ້ພວກເຂົາໃນໄວໆນີ້. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກພວກເພິ່ນວ່າການໃຫ້ຊີວິດຂອງພຣະອົງແມ່ນ
ການບັນລຸ“ພັນທະສັນຍາໃໝ່” (ລກ 22:20). ຄຳອະທິບາຍໃນການສະຫຼອງສິນມະຫາສະໝິດໄດ້ກ່າວໃນ
ສິ່ງດຽວກັນຄື (1 ກອທ 11:25). ພິທີສິນມະຫາສະໝິດແມ່ນວິທີທີ່ຈະຈື່ຈຳສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເຮັດ.
ພຣະເຢຊູໄດ້ບອກພວກສາວິກໃຫ້ເຮັດ“ເພື່ອລະນຶກເຖິງເຮົາ” (1 ກອທ 11: 24-25). ມັນຍັງເປັນອີກວິທີ
ໜຶ່ງເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າຄົນທຸກຄົນໃນຊຸມນຸມຊົນທີ່ເຊື່ອໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງ.

ສາວິກສາມັກຄີທຳກັນ

ຄຳວ່າ“ສາມັກຄີທຳ” ແມ່ນຄຳສັບໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ທີ່ອະທິບາຍເຖິງກິດຈະກຳຂອງຊຸມນຸມຊົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.
ການເບິ່ງແຍງເຊິ່ງກັນແລະກັນແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສາມັກຄີທຳໃນພຣະຄຳພີ, ເພາະວ່າເມື່ອຜູ້ທີ່ເຊື່ອປະ

ຊຸມຮ່ວມກັນ,ກໍເຫັນເຖິງຄວາມຈຳເປັນແລະສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອໄດ້ ແຕ່ມີກິດຈະກຳທີ່ຕ້ອງພິຈາລະນາຫຼາຍກ່ວານັ້ນອີກ.

ຄຣິສຕຽນຫຼາຍຄົນໃນທຸກມື້ນີ້ຄິດວ່າ“ການສາມັກຄີທຳ” ໝາຍເຖິງການມີກິດຈະກຳມ່ວນຊື່ນຮ່ວມກັນເທົ່ານັ້ນ. ແມ່ນແລ້ວ, ການເຮັດສິ່ງທີ່ມ່ວນຊື່ນຮ່ວມກັນຊ່ວຍເສີມສ້າງຄວາມສຳພັນໄດ້. ຄວາມມ່ວນຊື່ນກັບກຸ່ມຄົນສ້າງການເຊື່ອມຕໍ່ລະຫວ່າງຄົນເຮົາ. ແຕ່ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນການສາມັກຄີທຳຕາມພຣະຄຳພີໃນຄວາມໝາຍຂອງການເປັນສາວິກ.

ເປົ້າໝາຍຂອງການສາມັກຄີທຳແມ່ນການພັດທະນາແນວຄິດຄືກັນກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດ“ມີຈິດໃຈຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນພວກເຮົາ.” ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ເປົ້າໝາຍຂອງການສາມັກຄີທຳແມ່ນການສ້າງຜູ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າທີ່ສັດຊື່. ມີຄວາມຄິດແລະການກະທຳຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າຫຼາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ຂໍພຣະຄຳພີຈາກພຣະທຳພິລິບປອຍອະທິບາຍເຖິງຄວາມຄິດນີ້:

ພຽງແຕ່ໃຫ້ເຈົ້າທັງຫລາຍ ດຳເນີນຊີວິດໃຫ້ສົມກັບຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະຄຣິດ ເພື່ອວ່າຖ້າເຮົາມາຫາພວກເຈົ້າ ຫລືບໍ່ມາກໍຕາມ ເຮົາກໍຈະໄດ້ຍິນຂ່າວຂອງພວກເຈົ້າວ່າ ເຈົ້າທັງຫຼາຍຕັ້ງໜັ້ນຄົງຢູ່ເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ ຕໍ່ສູ້ເໝືອນຢ່າງເປັນຄົນຄົນດຽວ ເພື່ອຄວາມເຊື່ອອັນເກີດຈາກຂ່າວປະເສີດນັ້ນ. (ຝລປ 1:27)

ເຫດສະນັ້ນ ຖ້າຊີວິດໃນພຣະຄຣິດອຳນວຍການຊຸກຳລັງໃຈ, ຖ້າມີຄວາມເລົ່າໂລມປະການໃດໃນຄວາມຮັກ, ຖ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃຈກັບພຣະວິນຍານປະການໃດ, ຖ້າມີຄວາມເມດຕາເອັນດູປະການໃດ, ກໍຂໍໃຫ້ເຈົ້າທັງຫຼາຍເຮັດໃຫ້ຄວາມຍິນດີຂອງເຮົາຄົບເຕັມ ດ້ວຍການທີ່ມີຄວາມຄິດຢ່າງດຽວກັນ ມີຄວາມຮັກຢ່າງດຽວກັນ ມີໃຈຮ່ວມສາມັກຄີເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ...ເຈົ້າທັງຫຼາຍຈົ່ງມີນ້ຳໃຈຕໍ່ກັນ ເໝືອນຢ່າງທີ່ມີໃນພຣະຄຣິດເຈົ້າເຢຊູ, (ຝລປ 2: 1-2, 5)

ການມີ “ຈິດໃຈຂອງພຣະຄຣິດ” ໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດແລະຫຼັງຈາກນັ້ນໃຫ້ “ເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ” ໃນຖານະຊຸມນຸມຊົນຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ມັນໝາຍຄວາມວ່າທຸກຄົນເຊື່ອໃນສິ່ງດຽວກັນຈົນເຖິງທຸກໆລາຍລະອຽດເລີຍບໍ່? ບໍ່ແມ່ນ, ພຣະຄຳພີເວົ້າເຖິງຄວາມເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນບໍ່ຄືກັນ. ວິທີທີ່ດີກວ່າທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ “ການເປັນຈິດໜຶ່ງໃຈດຽວກັນ” ກໍຄືສະມາຊິກທຸກຄົນໃນຊຸມນຸມຊົນກຳລັງມັງໄປສູ່ເປົ້າໝາຍດຽວກັນນັ້ນຄື: ເພື່ອເປັນເໝືອນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເປົ້າໝາຍແມ່ນຄວາມສາມັກຄີໃນການຢາກເປັນເໝືອນກັບພຣະຄຣິດແລະການດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຊຸມນຸມຊົນຮ່ວມກັນໃນຖານະຜູ້ທີ່ເຊື່ອ.

ຊຸມນຸມຊົນທຳອິດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນຫຼາຍໆກິດຈະກຳເພື່ອສ້າງເປົ້າໝາຍແຫ່ງຄວາມສາມັກຄີ. ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານ, ຖືສິນອິດອາຫານ, ນະມັດສະການ, ແລະສຶກສາພຣະຄຳພີ. ທຸກໆກິດຈະ

ກຳເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ສາວົກແຕ່ລະຄົນເຮັດສ່ວນຕົວແລະທັງຮ່ວມກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະເວົ້າກ່ຽວກັບແຕ່ລະກິດຈະກຳແຍກຕ່າງຫາກ ເມື່ອທີ່ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ຕໍ່ໄປ.

ພວກສາວົກອະທິຖານ

ໃນຄຳສັບທີ່ງ່າຍໆ, ການອະທິຖານແມ່ນການເວົ້າກັບພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ສິ່ງນັ້ນຕ້ອງການຄວາມຄິດບາງຢ່າງ.

ພຣະເຈົ້າຮູ້ສິ່ງທີ່ເຮົາກຳລັງຄິດຢູ່ບໍ່? ພຣະອົງຮູ້ສະນັ້ນເປັນຫຍັງຕ້ອງອະທິຖານ? ການອະທິຖານບໍ່ແມ່ນການແຈ້ງໃຫ້ພຣະເຈົ້າຮູ້ວ່າພວກເຮົາກຳລັງຄິດຫຍັງຢູ່. ການອະທິຖານແມ່ນວິທີທີ່ພວກເຮົາສາມາດສະແດງໃຫ້ພຣະເຈົ້າແລະຄົນອື່ນໆເຫັນວ່າພວກເຮົາເພິ່ງພາພຣະເຈົ້າ. ມັນແມ່ນວິທີການສະແດງອອກວ່າພວກເຮົາຢາກໃຫ້ພຣະເຈົ້າກະທຳ. ບອກວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເພິ່ງພາຕົນເອງ. ວ່າພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຊອກຫາວິທີທາງອອກດ້ວຍຕົວເອງໄດ້. ການອະທິຖານພັດທະນາຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຮົາໃນການເພິ່ງພາແລະຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຮົາໃນພຣະເຈົ້າພຽງຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນ. ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າການອະທິຖານແມ່ນການນະມັດສະການ. ເຊັ່ນດຽວກັບການອະທິຖານເປັນກຸ່ມ.

ໃນພຣະທຳລູກາ 11:1 ພວກສາວົກໄດ້ຖາມພຣະເຢຊູເຈົ້າວ່າ, “ພຣະອົງເຈົ້າເອີຍ, ຂໍໃຜສອນພວກຂ້ານ້ອຍໃຫ້ພວກເຮົາອະທິຖານ ເໝືອນດັ່ງໂຢຮັນໄດ້ສອນພວກສິດຂອງເພິ່ນແດ່ທ້ອນ.” ຄຳຕອບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າແມ່ນ “ຄຳອະທິຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ລກ 11:2-4; ມທ 6:9-15). ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບອກພວກສາວົກເຖິງຄຳເວົ້າຫຍັງທີ່ຕ້ອງອະທິຖານໃນຄຳອະທິຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ບອກພວກເພິ່ນໃຫ້ອະທິຖານ“ດັ່ງນີ້” (ມທ 6:9). ພຣະອົງໄດ້ໃຫ້ຕົວຢ່າງແກ່ພວກເພິ່ນ. ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ສູດຫຼືຄຳເວົ້າພິເສດເພື່ອລົມກັບພຣະເຈົ້າ. ພຽງແຕ່ລົມກັບພຣະເຈົ້າ. ນອກຈາກນີ້, ບໍ່ຄວນອະທິຖານເພື່ອສະແດງໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ (ລກ18:9-14).

ບໍ່ມີສິ່ງໃດໃນຄຳອະທິຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຮູ້ຢູ່ແລ້ວ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ການອະທິຖານບໍ່ແມ່ນການບອກພຣະເຈົ້າບາງສິ່ງທີ່ພຣະອົງບໍ່ຮູ້. ຄຳອະທິຖານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆເຊັ່ນການນະມັດສະການແລະການຖວາຍກຽດຕິຍົດແດ່ພຣະເຈົ້າ (“ຂໍໃຫ້ພຣະນາມຂອງພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ເຄົາຣົບບູຊາ”), ການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ (“ຂໍໃຫ້ເປັນໄປຕາມນ້ຳພຣະໄທຂອງພຣະອົງ”), ການໃຫ້ອະໄພ (“ຂໍຊົງໃຜຢົກໂທດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເໝືອນຂ້ານ້ອຍຢົກໂທດໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ຂ້ານ້ອຍນັ້ນ”), ແລະການຮ້ອງຂໍໃຫ້ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກການລ້ລວງແລະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ (“ແລະຂໍຢາພາຂ້ານ້ອຍເຂົ້າໄປໃນການທົດລອງແຕ່ຂໍຊົງໃຜໃຫ້ພົ້ນຈາກມານຊົ່ວຮ້າຍ”). ການອະທິຖານໄດ້ຖືກອອກແບບມາເພື່ອທັນຫົວໃຈຂອງ

ພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະອາຈານຂອງພວກເຮົາ. ມັນເສີມສ້າງທັດສະນະຄະຕິຂອງພວກເຮົາໃນການເພິ່ງພາອາໄສພຣະອົງ.

ພຣະຄໍາພີເຕັມໄປດ້ວຍຄໍາອະທິຖານ, ທັງຂອງບຸກຄົນແລະເປັນກຸ່ມ. ຖ້າທ່ານອ່ານເບິ່ງທ່ານຈະຮຽນຮູ້ວ່າການອະທິຖານຍັງເປັນວິທີການທີ່ພວກເຮົາສາມາດລະບາຍຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຮົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ (ຄວາມໃຈຮ້າຍ, ຄວາມໂສກເສົ້າ, ຄວາມຮັກ, ແລະອື່ນໆ). ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແປກໃຈເລີຍເມື່ອພວກເຮົາເຮັດສິ່ງນັ້ນ. ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ທີ່ຈະຍອມຢູ່ໃຕ້ພຣະເຈົ້າ, ໂດຍການຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກພຣະອົງ. ພຣະອົງຊົງດີແລະຮູ້ວ່າແມ່ນຫຍັງທີ່ສຸດສໍາລັບພວກເຮົາ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕອບພວກເຮົາແນ່ນອນ, ແຕ່ຕາມສິ່ງທີ່ພຣະອົງຮູ້ວ່າຈະເປັນສິ່ງທີ່ດີທີ່ສຸດສໍາລັບພວກເຮົາ. ຄໍາຕອບຂອງພຣະເຈົ້າອາດຈະບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການສະເໝີໄປ, ເພາະວ່າພຣະອົງຮູ້ທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບສະພາບການຂອງພວກເຮົາແລະສິ່ງທີ່ຄົນອ້ອມຂ້າງພວກເຮົາກໍາລັງເຮັດຢູ່. ສະນັ້ນ, ຄໍາຕອບຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງພິຈາລະນາທຸກຢ່າງເກີນກວ່າສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຕາມແຜນການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈົ້າຈະຕອບຄໍາອະທິຖານຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ອາດຈະດ້ວຍວິທີທີ່ພວກເຮົາບໍ່ຄາດຄິດ.

ຄໍາອະທິຖານໃນພຣະຄໍາພີບໍ່ໄດ້ເນັ້ນໄປທີ່ຕົວເອງ. ເນື້ອໃນສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນມີຈຸດປະສົງເພື່ອໃຫ້ພອນແກ່ຄົນອື່ນທີ່ຂໍຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນອື່ນ. ຈົດໝາຍຂອງໂປໂລປະກອບມີຄໍາອະທິຖານເພື່ອຜູ້ທີ່ເພິ່ນກໍາລັງຂຽນເຖິງຢູ່ນໍາ. ການອະທິຖານບໍ່ຄວນຈະເປັນການສະແດງຄວາມຕ້ອງການອັນຈໍາເປັນແລະຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາເອງສະເໝີໄປ.

ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານເລື້ອຍໆ. ພຣະອົງໄດ້ປະຕິບັດຕາມຄໍາສອນຂອງພຣະອົງເອງທີ່ວ່າຕ້ອງໝັ່ນອະທິຖານຢູ່ສະເໝີ (ກລຊ 4: 2-6, ລກ 18: 1-8). ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍບໍ່ໄດ້ຮັບຄໍາຕອບທຸກຄໍາອະທິຖານ, ເຊິ່ງພຣະອົງກໍໄດ້ຍອມຮັບ, ເພາະວ່າພຣະອົງເປັນທ່ວງທີ່ຈະປະຕິບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາເຈົ້າຫຼາຍກວ່າ (ມທ 26: 36-46). ນີ້ແມ່ນເຄື່ອງເຕືອນໃຈທີ່ສໍາຄັນກ່ຽວກັບການອະທິຖານ. ພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າພຣະບິດາເຈົ້າຈະຕອບເມື່ອພວກເຮົາອະທິຖານ (ລກ 11:9-13). ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຄາດເດົາໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕອບແບບທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການ, ຖ້າພວກເຮົາບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະອົງທີ່ບໍ່ສະແຫວງຫາຄວາມປະສົງຂອງພຣະອົງ (ຢກບ 4:3; 1ຢຮ 3:22; 5:14).

ສາວົກຖືສິນອົດອາຫານ

ການຖືສິນອົດອາຫານອາດຈະບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບທ່ານ. ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ການ “ຖືສິນອົດ” ຈາກບາງສິ່ງບາງຢ່າງໝາຍເຖິງການລະເວັ້ນຈາກສິ່ງນັ້ນ. ການ “ຖືສິນອົດ” ຈາກອາຫານໝາຍຄວາມວ່າຈະຢູ່ໄປໂດຍບໍ່ກິນ. ນີ້ແມ່ນປະເພດຂອງການຖືສິນອົດອາຫານທີ່ພວກເຮົາເຫັນເລື້ອຍໆໃນພຣະຄໍາພີ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍໄດ້ອົດອາຫານ (ມທ 4: 2). ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າສາວົກຂອງພຣະອົງຈະຖືສິນອົດອາຫານຫຼັງຈາກພຣະອົງໄດ້ກັບຄືນ

ສູ່ສະຫວັນ. ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເຕືອນພວກເພິ່ນວ່າຢ່າເປັນຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄົດເມື່ອພວກເພິ່ນຖືສິນອົດອາຫານ (ມທ 6: 16-18). ການຖືສິນອົດອາຫານບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບການດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂອງຕົວທ່ານເອງ. ແຕ່ ແມ່ນລະຫວ່າງທ່ານແລະພຣະເຈົ້າ.

ການຖືສິນອົດບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ການລະເວັ້ນຈາກອາຫານເທົ່ານັ້ນ. ທ່ານສາມາດຖືສິນອົດຈາກຫຼາຍສິ່ງທີ່ ແຕກຕ່າງກັນໄດ້. ພຣະເຢຊູເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກຳລັງແນະນຳແຜນການເພື່ອລົດນໍ້າໜັກ. ພຣະອົງມີຈຸດປະສົງທີ່ແຕກ ຕ່າງກັນໃນເວລາທີ່ພຣະອົງຖືສິນອົດອາຫານແລະເມື່ອພຣະອົງສອນສາວົກຂອງພຣະອົງເລື່ອງການຖືສິນ ອົດອາຫານ. ພຣະຄຳພີມີຫຼາຍຕົວຢ່າງຂອງການຖືສິນອົດອາຫານ, ແຕ່ບໍ່ມີກົດລະບຽບສະເພາະຕາຍໂຕ. ໂປໂລໄດ້ສອນວ່າຄູ່ຜົວເມຍທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວອາດຈະງົດຈາກການຮ່ວມເພດຊົ່ວຄາວຕອນອົດອາຫານ (1 ກອທ 7:1-5) ເພື່ອໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດຕໍ່ເລື່ອງຂອງການອະທິຖານ.

ແຕ່ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຕ້ອງຖືສິນອົດ? ຄຳແນະນຳຂອງໂປໂລໃນ 1 ໂກຣິນໂທ 7:5 ກ່ຽວກັບຄູ່ຜົວເມຍ ທີ່ງົດຈາກການຮ່ວມເພດເປັນການຊົ່ວຄາວ, ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ: “ຢ່າປະຕິເສດການຢູ່ຮ່ວມກັນ ນອກຈາກໄດ້ຕົກລົງກັນກ່ອນເປັນການຊົ່ວຄາວເພື່ອອຸທິດຕົນໃນການພາວັນນາອະທິຖານ” ການຖືສິນອົດ ແມ່ນການກະທຳທາງຮ່າງກາຍທີ່ມີຜົນທາງວິນຍານ, ເຊິ່ງມີຈຸດປະສົງທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຮົາສຸມໃສ່ການ ອະທິຖານ. ມັນເຮັດໄດ້ແນວໃດ? ບາງທີຕົວຢ່າງໜຶ່ງຈະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໃຈ. ຖ້າທ່ານຕັດສິນໃຈອົດອາ ຫານມື້ໜຶ່ງ, ທຸກຄັ້ງທີ່ທ່ານຮູ້ສຶກຫົວທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄຳເຕືອນໃຫ້ອະທິຖານ. ການຖືສິນອົດອາຫານຂອງ ທ່ານແມ່ນເຄື່ອງເຕືອນໃຈແລະເລັ່ງຄວາມສົນໃຈຂອງທ່ານໄປທີ່ເຫດຜົນທີ່ທ່ານຕັດສິນໃຈຖືສິນອົດອາຫານ.

ອີກວິທີໜຶ່ງທີ່ຈະຄິດກ່ຽວກັບການຖືສິນອົດແມ່ນການພິຈາລະນາວ່າສິ່ງໃດທີ່ລົບກວນພວກເຮົາຈາກການ ອະທິຖານຫຼືຄວາມສຳພັນຂອງພວກເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ. ຄຳຕອບອາດແມ່ນໂທລະສັບ, ໂທລະພາບ, ຫຼືບາງ ກິດຈະກຳອື່ນໆຂອງພວກເຮົາ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທັງໝົດທີ່ພວກເຮົາເລືອກທີ່ຈະຖືສິນອົດດ້ວຍຈຸດປະສົງທີ່ຈະນຳ ຈິດໃຈຂອງພວກເຮົາກັບມາຫາພຣະເຈົ້າແລະການອະທິຖານ.

ກຸ່ມຄຣິສຕະຈັກໃນຍຸກທຳອິດມັກຈະຖືສິນອົດອາຫານພ້ອມກັນໃນເວລາດຽວກັນສະນັ້ນທຸກຄົນຈະສຸມໃສ່ ການອະທິຖານ (ກຈກ13:1-3;14:23). ໃນພຣະຄຳພີເດີມ, ການຖືສິນອົດອາຫານຂອງຊຸມນຸມຊົນຍັງເປັນ ວິທີທີ່ຈະສະແດງໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ສຶກເສຍໃຈຕໍ່ບາບແລະຢາກຫັນໜີຈາກການກະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ. (ຢຣມ 36:6; ຢອ 2:12).

ສາວົກນະມັດສະການ

ທ່ານອາດຄິດວ່າການນະມັດສະການແມ່ນງ່າຍຕໍ່ການກຳນົດຄວາມໝາຍຫຼືເຂົ້າໃຈງ່າຍ. ມັນມີຄວາມ ສັບສົນຫຼາຍກວ່າທີ່ທ່ານຄິດ. ຫຼາຍຄັ້ງພວກເຮົາມັກຄິດວ່າການນະມັດສະການແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນການ

ປະຊຸມຄຣິສຕະຈັກເມື່ອພວກເຮົາຮ້ອງເພງ. ເພງຄຣິສຕຽນນັ້ນດີ, ແຕ່ວ່າມັນບໍ່ແມ່ນການນະມັດສະການຕາມ ວິທີທີ່ພຣະຄຳພີໄດ້ກຳນົດໄວ້. ເຖິງແມ່ນວ່າດົນຕີແລະເພງແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງການປະຊຸມຂອງຄຣິສຕຽນ (ອພຊ 5: 19; ກລຊ 3:16). ຄວາມມັກອີກຢ່າງໜຶ່ງໃນວັດທະນະທຳຂອງພວກເຮົາແມ່ນການຄິດວ່າການ ນະມັດສະການເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທາງອາລົມທີ່ເຮົາມີຫຼືປະສົບການບາງຢ່າງເມື່ອເຮົາຮູ້ສຶກວ່າກ່ຽວຂ້ອງກັບພ ຣະເຈົ້າ. ນັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນການນະມັດສະການຕາມແບບພຣະຄຳພີເຊັ່ນກັນ. ມີຫຼາຍບ່ອນໃນພຣະຄຳພີໄດ້ ກ່າວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້, ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາພິຈາລະນາເບິ່ງຈັກສອງບ່ອນ:

ເຫດສະນັ້ນ ຝິ່ນອງທັງຫຼາຍເອີຍ, ໂດຍເຫັນແກ່ພຣະເມດຕາກະລຸນາຂອງພຣະເຈົ້າ ເຮົາຈຶ່ງຮຽກຮ້ອງພວກ ເຈົ້າໃຫ້ຖວາຍຕົວແກ່ພຣະເຈົ້າ ເປັນເຄື່ອງບູຊາອັນມີຊີວິດ ເປັນອັນບໍ່ຮິສຸດ ແລະເປັນທີ່ພໍພຣະໄທພຣະເຈົ້າ ຊຶ່ງ ເປັນການນະມັດສະການໃຫ້ສົມກັບຝ່າຍວິນຍານຂອງເຈົ້າທັງຫຼາຍ. ຢ່າດຳເນີນຊີວິດເໝືອນຢ່າງຊາວໂລກນີ້ ແຕ່ຈຶ່ງຮັບການຊົງປ່ຽນແປງຈິດໃຈຂອງພວກເຈົ້າໃໝ່ ແລ້ວອຸປະນິໄສຂອງພວກເຈົ້າຈຶ່ງຈະປ່ຽນໃໝ່ ເພື່ອພວກ ເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ນໍ້າພຣະໄທຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືຈະຮູ້ວ່າອັນໃດດີ ອັນໃດເປັນທີ່ພໍພຣະໄທ ແລະອັນໃດດີທີ່ສຸດ. (ຣມ 12:1-2)

ພຣະເຢຊູເຈົ້າກ່າວກັບຍິງຊາວຊາມາເຣຍວ່າ: “ແຕ່ເວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາ ແລະບັດນີ້ກໍມາເຖິງແລ້ວ ຄືເມື່ອຜູ້ທີ່ ນະມັດສະການຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຈະນະມັດສະການພຣະບິດາເຈົ້າດ້ວຍຈິດວິນຍານແລະຄວາມຈິງ ເພາະພຣະບິດາ ເຈົ້າຊອກຫາຄົນຢ່າງນັ້ນແຫຼະ ນະມັດສະການພຣະອົງ. (ຍຮ 4:23)

ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທຳອິດແລ້ວໃນການສົນທະນາຂອງພວກເຮົາໃນການດຳລົງຊີວິດທີ່ບໍ່ລິສຸດ. ທ່ານນະມັດສະການພະເຈົ້າແນວໃດ? ດຳເນີນຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູ. ຢ່າດຳເນີນຊີວິດເໝືອນຢ່າງຊາວ ໂລກນີ້ ຢ່າເຫັນຄຸນຄ່າຂອງສິ່ງທີ່ໂລກໃຫ້ຄຸນຄ່າ. ຢ່າພະຍາຍາມຫາຄວາມສຸກໃນແບບທີ່ໂລກພະຍາຍາມ ເຮັດ. ການດຳເນີນຊີວິດຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແມ່ນວິທີທີ່ພຣະຄຳພີບອກວ່າເຮົານະມັດສະການ. ການນະມັດ ສະການແທ້ແມ່ນທັດສະນະຂອງຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາແລະວິທີທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດ.

ຂໍ້ຄວາມທີສອງແມ່ນໜ້າສົນໃຈຍ້ອນເຫດຜົນສະເພາະເຈາະຈົງ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າບອກແມ່ຍິງຄົນນັ້ນວ່າ ພຣະເຈົ້າກຳລັງຊອກຫາຜູ້ຄົນເພື່ອນະມັດສະການພຣະອົງ. ການນະມັດສະການບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ມາກັບພວກ ເຮົາ. ພວກເຮົາຖືກເຊື່ອເຊີນໃຫ້ຕອບສະໜອງຕໍ່ຄວາມດີແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ວິທີການຫຼືສິ່ງທີ່ ພວກເຮົາເຮັດນັ້ນແຕກຕ່າງກັນ. ພວກເຮົາສາມາດຕອບສະໜອງເປັນການສ່ວນຕົວ. ພວກເຮົາສາມາດເຮັດ ໄດ້ໂດຍມີຫຼືບໍ່ມີດົນຕີກໍໄດ້. ພວກເຮົາສາມາດຕອບສະໜອງພາຍໃນຫຼືນອກການປະຊຸມຄຣິສຕະຈັກກໍໄດ້. ພວກເຮົາຍັງສາມາດຕອບສະໜອງເປັນກຸ່ມໃນການສາມັກຄີທຳກັບຜູ້ເຊື່ອຄົນອື່ນໆກໍໄດ້.

ເມື່ອບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນໃນການສາມັກຄີທຳ, ພວກເຂົາ“ໝູນນໍ້າໃຈຊຶ່ງກັນແລະກັນໃຫ້ມີ ຄວາມຮັກ ແລະໃຫ້ເຮັດຄຸນງາມຄວາມດີ.” (ຮຮ10:24-25). ເວົ້າອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ພວກເຂົາເຈົ້າຊຸກຍູ້ກັນແລະກັນ

ໃນການນະມັດ ສະການດ້ວຍຈິດວິນຍານຄືການຮຽນແບບພຣະເຢຊູເຈົ້າ,ພວກເຂົາຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າສຳລັບຄວາມດີ,

ຄວາມຮັກແລະການຊົງສະຖິດທີ່ມີໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ (ກຈກ 2:46 -47; ຢກບ 5:13). ການຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນສາມາດປະກອບມີການຮ້ອງເພງແລະການຫຼິ້ນດົນຕີ (ມທ 26:30;ອຟຊ 5:19; ກລຊ 3:16), ແຕ່ມີການເຊື່ອມໂຍງຢ່າງຊັດເຈນກັບການດຳເນີນຊີວິດແບບທີ່ຊອບທຳ “. . . ສັງເກດໄດ້ວ່າ ສິ່ງໃດປະເສີດທີ່ສຸດ ແລະເພື່ອພວກເຈົ້າຈະເປັນຄົນບໍຣິສຸດ ບໍ່ມີທີ່ຕິຕຽນໄດ້ໃນວັນແຫ່ງພຣະຄຣິດ. ຈະໄດ້ເປັນຜູ້ບໍຣິສຸດດ້ວຍຜົນຂອງຄວາມຊອບທຳ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນດ້ວຍພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ ເພື່ອຖວາຍພຣະກຽດ ແລະຄຳຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນແຕ່ພຣະເຈົ້າ” (ຟລປ 1:10-11).

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດລືມໄດ້ວ່າ "ການນະມັດສະການດ້ວຍຈິດວິນຍານ" ຂອງພວກເຮົາແມ່ນກ່ຽວຂ້ອງກັບວິຖີຊີວິດຂອງພວກເຮົາ (ຣມ 12: 1-2). ມັນບໍ່ແມ່ນກ່ຽວກັບປະສົບການສາມສິບນາທີຢູ່ບ້ານຫຼືໃນຄຣິສຕະຈັກ. ມັນແມ່ນເລື່ອງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງທ່ານທຸກໆຊົ່ວໂມງທີ່ສຸມໃສ່ແລະນຳພາໂດຍພຣະເຈົ້າ.

ພວກສາວົກສາລະພາບບາບແລະຍອມຮັບການໃຫ້ອະໄພຈາກພຣະເຈົ້າ

ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ສາວົກຕ້ອງເຂົ້າໃຈເມື່ອພວກເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາໃນການຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າກໍຄືພວກເຂົາຈະລົ້ມເຫຼວ. ບໍ່ມີຄົນໃດໃນພວກເຮົາທີ່ໃນຊີວິດນີ້ທີ່ບໍ່ມີບາບຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ (2 ກອທ 5:21; ປຕ 2:21-22; 1ຢຮ 3:5). ພຣະຄຳພິກ່າວຈະແຈ້ງໃນຈຸດນີ້. ພວກສາວົກໄດ້ເຮັດບາບ (ມຣກ 14:30, 68, 72). ໜຶ່ງໃນນັ້ນແມ່ນໂຢຮັນໄດ້ຂຽນໃນເວລາຕໍ່ມາໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນ:

ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາດຳເນີນຊີວິດຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງຊົງຢູ່ໃນຄວາມສະຫວ່າງ ພວກເຮົາກໍຮ່ວມສາມັກຄີທຳຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະພຣະໂລຫິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ກໍຊຳລະເຮົາທັງຫລາຍຈາກການຜິດບາບທັງສິ້ນ. ຖ້າພວກເຮົາເວົ້າວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ມີບາບ ພວກເຮົາກໍຫລອກລວງຕົນເອງ ແລະພວກເຮົາກໍບໍ່ມີຄວາມຈິງໃນຈິດໃຈ. ຖ້າເຮົາທັງຫລາຍສາລະພາບຜິດບາບທັງຫຼາຍຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທຳ ຈະຊົງໂຜດຍົກບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະຈະຊົງໂຜດຊຳລະລ້າງເຮົາທັງຫລາຍຈາກການອະທຳໝິດສິ້ນ. ຖ້າພວກເຮົາເວົ້າວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບກໍເທົ່າກັບວ່າ ພວກເຮົາເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຕົວະ ແລະພຣະທຳຂອງພຣະອົງກໍຢູ່ໃນພວກເຮົາເລີຍ. (1 ຢຮ 1:7-10)

ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ດີແທ້ໆທີ່ຮູ້ວ່າການເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນຜົນງານຂອງພວກເຮົາ. ການກະທຳທີ່ດີຂອງພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຄຸນງາມຄວາມດີຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້. ພຣະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍຕິດໜີ້ບຸນຄຸນພວກເຮົາໂດຍອີງໃສ່ຄວາມດີຂອງພວກເຮົາໂດຍບໍ່ສົນເລື່ອງບຸນຄຸນງາມຄວາມດີທີ່ເຮົາອາດຈະຄິດວ່າພວກເຮົາມີ. ການກະທຳຂອງພວກເຮົາ,ຫຼືບໍ່ມີການກະທຳນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າຢູ່ຫ່າງໄກຈາກພວກເຮົາເລີຍ. ພຣະເຈົ້າຮັກພວກເຮົາ “ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ນັ້ນ” (ຣມ 5: 8). ພວກເຮົາ

ຕ້ອງຈື່ໄວ້ວ່າຄວາມລອດພົ້ນບໍ່ສາມາດໄດ້ຮັບໂດຍຄວາມສົມບູນແບບທາງສິນລະທຳ, ແລະມັນກໍ່ບໍ່ສາມາດສູນເສຍໄປໂດຍຄວາມລົ້ມເຫຼວທາງສິນລະທຳ.

ກ່ຽວກັບຄວາມລົ້ມເຫຼວຂອງພວກເຮົາ, ສາວົກຂອງພຣະເຢຊູຕ້ອງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ຄວາມເມດຕາແລະຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ. ເບິ່ງອີກເທື່ອໜຶ່ງໃນຂໍ້ຄວາມຈາກພຣະທຳໂຢຮັນ. ເຊິ່ງບອກພວກເຮົາຢ່າງແນ່ນອນວ່າຈະເຮັດແນວໃດເມື່ອພວກເຮົາລົ້ມເຫຼວຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ໂດຍການເຮັດບາງສິ່ງທີ່ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບການຮຽນແບບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຫຼືຖ້າພວກເຮົາລົ້ມເຫຼວໂດຍການບໍ່ເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ພຣະເຢຊູຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດ. "ຖ້າເຮົາທັງຫຼາຍສາລະພາບຜິດບາບທັງຫຼາຍຂອງພວກເຮົາ ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ແລະທ່ຽງທຳ ຈະຊົງໂຜດຍົກບາບຂອງພວກເຮົາ ແລະຈະຊົງໂຜດຊຳລະລ້າງເຮົາທັງຫຼາຍຈາກການອະທຳໝົດສິ້ນ"

ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດບາບແລະລົ້ມເຫຼວ, ພວກເຮົາຕ້ອງຮັບຮູ້ມັນ. ນັ້ນແມ່ນຄວາມໝາຍຂອງການສາລະພາບ. ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງປົກປິດ, ແກ້ຕົວ, ຫຼືຫາເຫດຜົນເຂົ້າຂ້າງບາບຂອງພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາຍອມຮັບມັນ. ຍ້ອນຫຍັງ? ພວກເຮົາຕ້ອງຖ່ອມໃຈ. ພວກເຮົາຕ້ອງຈື່ໄວ້ວ່າຄວາມລອດພົ້ນເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ພຣະເຢຊູໄດ້ເຮັດເພື່ອພວກເຮົາ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຫາໄດ້. ການສາລະພາບຍອມຮັບວ່າພວກເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າເພາະພຣະເຢຊູ. ພວກເຮົາສາມາດໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າຄວາມບາບຂອງພວກເຮົາຈະບໍ່ແຍກພວກເຮົາຈາກພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຈະບໍ່ຖືກໄລ່ອອກຈາກຄອບຄົວ (ຮມ 8:31-39). ພຣະເຈົ້າຊົງຮູ້ກ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈະເຊື່ອຂ່າວປະເສີດວ່າພວກເຮົາມີຂໍ້ບົກຜ່ອງ. ຂໍ້ບົກຜ່ອງຂອງພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະອົງແປກໃຈ. ມັນບໍ່ປ່ຽນແປງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພຣະອົງຕໍ່ພວກເຮົາແຕ່ຢ່າງໃດ.

ຄຳຖາມທີ່ຈະແຈ້ງຈາກນັ້ນກໍ່ຄື, ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຄວນເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງການເຮັດບາບ. ພວກສາວົກໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ ໄດ້ພົບເຫັນທັດສະນະດັ່ງກ່າວໃນຜູ້ຄົນ. ອັກຄະສາວົກໂປໂລໄດ້ນຳສະເໜີເລື່ອງນີ້ໃນຈົດໝາຍຂອງເພິ່ນທີ່ຂຽນເຖິງຄຣິສຕຽນໃນນະຄອນໂຣມ:

ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນແລ້ວ ພວກເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຄວນສືບຕໍ່ເຮັດບາບເພື່ອໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າມີຫລາຍຂຶ້ນຕື່ມຂຶ້ນບໍ່? ບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນດອກ ພວກເຮົາຜູ້ຕາຍຕໍ່ບາບກຳນັ້ນແລ້ວ ຈະສືບຕໍ່ດຳເນີນຊີວິດແບບນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດ? . . . ຢ່າໃຫ້ຄວາມຜິດບາບໄດ້ປົກຄອງຮ່າງກາຍທີ່ຕ້ອງຕາຍຂອງພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ຕ້ອງເຊື່ອຝັງຕາມຕົນຫາຂອງກາຍນັ້ນ. ຢ່າມອບອະໄວຍະວະຂອງພວກເຮົາໃຫ້ແກ່ການບາບອີກຕໍ່ໄປ ເພື່ອໃຫ້ເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ໃນການຊົ່ວຮ້າຍ, ແຕ່ຈົ່ງມອບຕົວຂອງພວກເຮົາຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າເປັນການສິ້ນສຸດໝົອນກັບບຸກຄົນທີ່ຖືກບັນດານໃຫ້ເປັນຄົນມາຈາກຕາຍແລ້ວ ແລະຈົ່ງມອບອະໄວຍະວະທຸກພາກສ່ວນຂອງພວກເຮົາຖວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າເປັນການສິ້ນສຸດ ເພື່ອເປັນເຄື່ອງໃຊ້ໃນການຊອບທຳຕໍ່ໄປ. ດ້ວຍວ່າ, ການບາບຈະບໍ່ຄອບງຳພວກເຮົາອີກຕໍ່ໄປ ເພາະວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ, ແຕ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ

ແລ້ວ ພວກເຮົາຈະວ່າຢ່າງໃດ? ພວກເຮົາຈະເຮັດບາບ ເພາະບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດ ແຕ່ຢູ່ໃຕ້ພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າຊັ້ນບໍ່? ບໍ່ເປັນຢ່າງນັ້ນດອກ ແນ່ນອນພວກເຈົ້າກໍຮູ້ດີວ່າ ເມື່ອພວກເຈົ້າຍອມເປັນທາດເຊື່ອຝັງຜູ້ໃດ ພວກເຈົ້າກໍເປັນທາດຂອງນາຍທີ່ພວກເຈົ້າເຊື່ອຝັງນັ້ນ ຄືເປັນທາດຂອງບາບກໍານໍາທີ່ນໍາໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ຫລືເປັນທາດຂອງຄວາມເຊື່ອຝັງ ຊຶ່ງນໍາໄປສູ່ການເປັນຄົນຊອບທໍາ. (ຮມ 6:1-2,12-16)

ຂໍໃຫ້ສັງເກດວ່າພຣະຄໍາພີບໍ່ໄດ້ບອກວ່າ "ພຣະເຈົ້າທ້າມບໍ່ໃຫ້ເຮັດບາບ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ຮັກທ່ານອີກຕໍ່ໄປ!" ເບິ່ງຄືວ່າຄວາມກັງວົນຈະກັບໄປເປັນທາດຂອງການທໍາລາຍຕົນເອງ. ແມ່ນແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະເຮັດບາບ, ແຕ່ວ່າພວກເຮົາຄວນຈະຮັກພຣະເຈົ້າແລະຕ້ອງການຫລີກລ້ຽງຈາກການເຮັດບາບ. ການຕໍ່ສູ້ທີ່ຍາກລໍາບາກຕໍ່ການບໍ່ເຮັດບາບນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ອັກຄະສາວິກໂປໂລຮູ້ຈັກດີ (ຮມ 7:7-25). ເຖິງປານນັ້ນເພິ່ນກໍຍັງເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ທ້າປະທັບໃຈຄົນໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພຣະຄໍາພີໃໝ່ເຕືອນພວກເຮົາຫຼາຍເທື່ອວ່າຈະມີສິ່ງຄາມເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນຕົວເຮົາ. ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາຕ້ອງການທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູ, ແຕ່ຕົວຕົນທີ່ບໍ່ສົມບູນແບບຂອງພວກເຮົາຕ້ອງການຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຕົນເອງແລະປົກຄອງໃນວິທີການດໍາເນີນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ (1ປຕ 2:11; ຢກບ 4:1).

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາສະແຫວງຫາທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ມັນເປັນການດີທີ່ຈະລົມກັບພຣະອົງຢ່າງໄວວາເມື່ອພວກເຮົາລົມເຫຼວ. ແນວຄວາມຄິດນັ້ນແມ່ນຄືວ່າເມື່ອພວກເຮົາລົມເຫຼວ, ພວກເຮົາຄວນຈະສາລະພາບມັນຢ່າງໄວວາແລະຂອບໃຈພຣະເຈົ້າສໍາລັບການໃຫ້ອະໄພຂອງພຣະອົງ. ພວກເຮົາຄວນລະນຶກເຖິງບາບທີ່ມີລາຄາສູງຂອງພວກເຮົາທີ່ເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູຕ້ອງແກ້ໄຂ. ພວກເຮົາຄວນຕິດຕາມພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ສັດຊື່. ພວກເຮົາຄວນຂອບພຣະຄຸນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຕາຍເພື່ອພວກເຮົາຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ "ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາຍັງເປັນຄົນບາບຢູ່ນັ້ນ" (ຮມ5:8) ເພື່ອພວກເຮົາຈະໄດ້ເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງພຣະອົງ.

ພວກສາວິກສຶກສາພຣະຄໍາພີ

ໃນຄຣິສຕະຈັກຍຸກທໍາອິດ, ບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອຈະຟັງຄໍາສອນຂອງພວກອັກຄະສາວິກແລະໄດ້ຮຽນຮູ້ພຣະຄໍາພີເດີມ. ໂປໂລແລະອັກຄະສາວິກຄົນອື່ນໆໄດ້ເຮັດແບບດຽວກັນນີ້ເມື່ອພວກເພິ່ນເລີ່ມຄຣິສຕະຈັກຢູ່ບ່ອນອື່ນ (ກຈກ 2:42; 4:2; 5:42; 1 7:10-11; 18:11; 20:20). ນີ້ແມ່ນວິທີການທີ່ໄປຂອງການຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າໂດຍຄຣິສະຕຽນຍຸກທໍາອິດ. ຜູ້ຄົນບໍ່ມີພຣະຄໍາພີເປັນຂອງຕົນເອງ. ຜູ້ທີ່ເຊື່ອຫຼາຍຄົນຍັງອ່ານບໍ່ໄດ້. ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງວັດທະນະທໍາທີ່ຮູ້ໜັງສືແລະສາມາດເຂົ້າເຖິງພຣະຄໍາພີໄດ້, ແຕ່ພວກເຮົາກໍສາມາດໄດ້ຮັບປະໂຫຍດຈາກການຮຽນຮູ້ໃນຊຸມນຸມຊົນ.

ການຮຽນຮູ້ພຣະຄໍາຂອງພຣະເຈົ້າແມ່ນຈໍາເປັນສໍາລັບການຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພວກເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບບາບໄດ້ອີກ(ການປະພຶດແລະທັດສະນະຄະຕິທີ່ຄວນຫຼີກເວັ້ນ)ແລະການດໍາເນີນຊີວິດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານ (ວິທີທີ່ພວກເຮົາຄວນປະພຶດ)ແນວໃດ? ຂໍພຣະຄໍາພີສອນພວກເຮົາໃຫ້ "ຖອດຖິ້ມສະ

ພາບມະນຸດເກົ່າຂອງຕົນ ຊຶ່ງຄູ່ກັບວິຖີຊີວິດເດີມນັ້ນເສຍ ທີ່ກຳລັງເສື່ອມເສຍໄປສູ່ຄວາມຕາຍ ຕາມຕົນຫາ ອັນເປັນທີ່ຫລອກລວງນັ້ນ. ແລະຈຶ່ງໃຫ້ວິນຍານຈິດຂອງເຈົ້າຖືກຊົງຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່. ແລະໃຫ້ເຈົ້າທັງຫຼາຍສວມ ສະພາບມະນຸດໃໝ່ ຊຶ່ງຊົງສ້າງຂຶ້ນໃໝ່ຕາມແບບພຣະລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຄວາມຊອບທຳແລະ ຄວາມບໍ່ຮື້ສຸດທີ່ແທ້ຈິງ.” (ອຟຊ 4: 22-24). ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ກາຍເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄອບຄົວຂອງ ພຣະເຈົ້າໂດຍການມາຄວາມເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ, ພຣະວິນຍານຈະສະຖິດຢູ່ໃນພວກເຮົາ (1 ກອທ 3:16-17; 6:19-20; 2ກອທ 6:16; ອຟຊ 2:22) ແລະຊ່ວຍພວກເຮົາໃຫ້ມີຊີວິດທີ່ເກີດຜົນ:

ສະນັ້ນຖ້າພຣະວິນຍານນຳພາພວກເຈົ້າພວກເຈົ້າກໍ່ຢູ່ໃຕ້ກົດບັນຍັດກົດຈະການແຫ່ງສັນດານມະນຸດກໍ່ປາກົດແຈ້ງ ດັ່ງນີ້: ຄືການຫລິ້ນຊູ່, ຄວາມບໍ່ສະອາດ, ຄວາມປະພຶດຊົ່ວຮ້າຍ, ການຂາບໄຫວ້ຮູບເຄົາຮົບ, ການເຊື່ອເວດມົນຄາຖາ, ການ ເປັນສັດຕູກັນ, ການວິວາດຜິດຖຽງກັນ, ການອິດສາກັນ, ການຄຽດແຄ້ນກັນແລະການມັກໃຫຍ່ໃຜສູງຕໍ່ກັນ, ການແຕກ ແຍກກັນ, ການຖີ້ຖືພວກ, ການອິດສາກັນ, ການເສບສຸຣາຢາເມົາ, ການກິນລ້ຽງແບບຊົ່ວຊ້າແລະການອື່ນໆອີກ ໃນ ທຳນອງດຽວກັນນີ້ເຮົາຂໍເຕືອນພວກເຈົ້າດັ່ງທີ່ເຄີຍເຕືອນມາແລ້ວວ່າ, ຄົນທີ່ເຮັດສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະບໍ່ມີສ່ວນໃນຮາຊອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ຜົນຂອງພຣະວິນຍານນັ້ນຄື: ຄວາມຮັກ, ຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ, ສັນຕິສຸກ, ຄວາມອິດທິນດິນນານ, ຄວາມ ເມດຕາປານີ, ຄວາມດີ, ຄວາມສັດຊື່, ຄວາມສຸພາບອ່ອນຫວານ, ການຮູ້ຈັກບັງຄັບຕົນ, ກົດໝາຍທີ່ທຳມາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ ມີ. ສ່ວນພວກທີ່ຢູ່ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້ານັ້ນ ກໍ່ໄດ້ເອົາຄວາມປາຖະໜາກັບກິເລດຕັນຫາຂອງສັນດານມະນຸດຄົງໄວ້ທີ່ໄມ້ ກາງແຂນແລ້ວ. (ຄລຕ 5:18-24)

ບັນດາສາວິກຮຽນຮູ້ແລະດຳເນີນຊີວິດຕາມພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຂອງພວກເພິ່ນ. ນີ້ແມ່ນວິທີ ທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າພຣະອົງຮັກພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງເຊື່ອຟັງຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊຸມນຸມຊົນເປັນຕົວຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ສຳຄັນໃນການເຮັດສິ່ງນັ້ນ. ໃນຊຸມນຸມຊົນພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າມາຕິດຕໍ່ພົວພັນ ກັບຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ເຕີບໃຫຍ່ແລ້ວເຊິ່ງໄດ້ຕິດຕາມພຣະເຢຊູມາເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ. ພວກເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ ວິທີການປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງພວກເຂົາເຈົ້າໃນເມື່ອພວກເຂົາເຈົ້າຮຽນຮູ້ທີ່ຈະ“ຖິ້ມສິ່ງເກົ່າແລະສວມສິ່ງໃໝ່”. ພວກເຮົາສາມາດໄປຫາພວກເຂົາເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ກຳລັງໃຈເມື່ອພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກ ເຮົາທີ່ຈະເປັນຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດເຕືອນເຮົາເຖິງຄວາມຮັກແລະການໃຫ້ອະໄພຂອງ ພຣະເຈົ້າ. ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈເນື່ອງຈາກຄຣິສຕຽນທຸກໆຄົນພະຍາຍາມທີ່ຈະຫັນຫຼັງໃຫ້ກັບຄວາມບາບແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ (1 ຢຮ 1: 5-10). ແມ່ນແຕ່ພວກອັກຄະສາວິກກໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບບາບແລະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກ ຕ້ອງ (ຣມ 7:7-25; ຄລຕ 2:11-14). ຊຸມນຸມຊົນໝາຍເຖິງຄວາມຮັບຜິດຊອບ, ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະການໃຫ້ກຳລັງໃຈໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາພະຍາຍາມທີ່ຈະເປັນເໝືອນກັບຕົວຢ່າງຂອງພຣະເຢຊູຫຼາຍຂຶ້ນ.

ພວກສາວິກຍອມທົນທຸກທໍລະມານ

ອົງປະກອບນີ້ອາດຈະເຮັດໃຫ້ທ່ານປະຫຼາດໃຈ, ແຕ່ມັນຈະແຈ້ງໃນພຣະຄຳພີໃໝ່. ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ບອກພວກສາວິກວ່າ:

“ຖ້າໂລກກຽດຊັງເຈົ້າທັງຫຼາຍ ຈົ່ງຮູ້ວ່າໂລກໄດ້ກຽດຊັງເຮົາກ່ອນແລ້ວ. ຖ້າເຈົ້າທັງຫຼາຍເປັນຝ່າຍໂລກ ໂລກກໍຈະຮັກແພງສິ່ງທີ່ເປັນຂອງມັນ ແຕ່ເພາະເຈົ້າທັງຫຼາຍບໍ່ເປັນຂອງຝ່າຍໂລກ ແລະຝ່າຍເຮົາໄດ້ເລືອກເອົາພວກເຈົ້າອອກຈາກໂລກນີ້ ເພາະສະນັ້ນໂລກຈຶ່ງກຽດຊັງພວກເຈົ້າ. ຈົ່ງລະນຶກເຖິງຂໍ້ຄວາມທີ່ເຮົາໄດ້ບອກພວກເຈົ້າວ່າ, ‘ຂ້ອຍໃຊ້ບໍ່ທ່ອນໃຫຍ່ກວ່ານາຍຂອງຕົນ.’ ຖ້າພວກເຂົາຂົ່ມເຫັງເຮົາ ພວກເຂົາຈະຂົ່ມເຫັງເຈົ້າທັງຫຼາຍເໝືອນກັນ, ຖ້າພວກເຂົາເຊື່ອຝັງຖ້ອຍຄຳຂອງເຮົາ ພວກເຂົາກໍຈະເຊື່ອຝັງຖ້ອຍຄຳຂອງພວກເຈົ້າເໝືອນກັນ.

(ຢຮ 15: 18-20)

ນີ້ແມ່ນບ່ອນທີ່ຄວາມເຊື່ອທີ່ສັດຊື່ນັ້ນໄດ້ຮັບການທົດສອບແທ້ໆ. ມັນເປັນເລື່ອງຍາກທີ່ຈະຮຽນຮູ້ທີ່ຈະມີແນວຄິດຈິດໃຈຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອພວກເຮົາຈະປ່ຽນແປງວິທີການດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ແຕ່ມັນກໍຍິ່ງຍາກກວ່າທີ່ຈະຕິດ ຕາມພຣະເຢຊູແລະທົນທຸກທໍລະມານເພື່ອສິ່ງນັ້ນ. ພວກອັກຄະສາວິກໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານຍ້ອນການຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າ (ກາຈກ 5:41; 9:16; 21:13; 2 ກອທ 11: 22-29). ການຍຶດໝັ້ນຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອແມ່ນຫົວຂໍ້ສຳຄັນໃນພຣະຄຳພີໃໝ່(ຣມ8:17-18; 2 ກອທ1: 3-7; ຟລປ1: 27-30; 1ປຕ3: 13-17). ເປໂຕເປັນໜຶ່ງໃນສາວິກກຸ່ມທຳອິດ 12 ຄົນ, ໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູທົນທຸກທໍລະມານແລະຈາກນັ້ນເປໂຕກໍໄດ້ຖືກຂັງຄຸກຍ້ອນຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ (ກາຈກ 12: 1-19). ເພິ່ນໄດ້ຂຽນເຖິງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທີ່ຕ້ອງໜີຈາກການໂຈມຕີແລະກະແຈກກະຈາຍໄປໂດຍການຂົ່ມເຫັງວ່າ:

ເພາະຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດການຊົ່ວແລະອິດທິນເອົາການຂຽນຕິເພາະເຮັດຊົ່ວຈະເປັນການດີການຊອບຢ່າງໃດ? ແຕ່ຖ້າພວກເຈົ້າເຮັດການດີແລະອິດທິນເອົາຄວາມທຸກທໍລະມານເພາະການດີນັ້ນ ເຈົ້າກໍເປັນທີ່ພຣະໄທຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ. ເພາະວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນພວກເຈົ້າໄວ້ສຳລັບການນີ້ແຫຼະ ເພາະພຣະຄຣິດກໍໄດ້ຊົງທົນທຸກທໍລະມານ ແທນເຈົ້າທັງຫຼາຍເໝືອນກັນ ໂດຍໃຫ້ເປັນແບບຢ່າງແກ່ພວກເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຕິດຕາມຮອຍພຣະບາດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບຈັກປະການແລະຄວາມຕົວະຈາກປາກຂອງພຣະອົງກໍບໍ່ມີ. ເມື່ອເຂົາກ່າວຄຳໝັ້ນປະໝາດພຣະອົງ ພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຕອບຄືນ ເມື່ອພຣະອົງທົນທຸກທໍລະມານພຣະອົງກໍບໍ່ໄດ້ຊຸ່ອາຄາດ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ມອບຄວາມຫວັງໄວ້ກັບພຣະເຈົ້າຜູ້ຕັດສິນຢ່າງຍຸດຕິທຳ (1 ປຕ 2:20-23)

ການທົນທຸກທໍລະມານທີ່ອິດທິນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຈື່ໄວ້ວ່າຂ່າວປະເສີດບໍ່ໄດ້ສັນຍາວ່າຈະມີຊີວິດທີ່ງ່າຍດາຍ, ແຕ່ມັນກໍສັນຍາວ່າມີບ່ອນຢູ່ອັນຖາວອນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດໜ້າ. ໂລກນີ້ບໍ່ແມ່ນບ້ານທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາ.

ສາວົກສ້າງສາວົກເພີ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ

ໃນຂະນະທີ່ການຮັກພຣະເຈົ້າ, ຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາແລະຊຶ່ງຮັກກັນແລະກັນແມ່ນການກະທຳທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດສຳລັບສາວົກ, ສິ່ງສຳຄັນອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ພວກສາວົກເຮັດແມ່ນການສ້າງສາວົກຄົນອື່ນໆ. ນີ້ແມ່ນວຽກທີ່ພຣະເຊື້ອເຈົ້າສັ່ງພວກລູກສິດໃຫ້ເຮັດກ່ອນທີ່ພຣະອົງຈະສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ. ດ້ວຍເຫດຜົນນັ້ນຈຶ່ງເອີ້ນວ່າພຣະມະຫາບັນຊາ:

ພຣະເຊື້ອເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ ແລ້ວຊົງກ່າວກັບພວກເພິ່ນວ່າ, “ອຳນາດທັງໝົດໃນສະຫວັນ ແລະທີ່ແຜ່ນດິນໂລກ ໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ເຮົາແລ້ວ. ເຫດສະນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈຶ່ງອອກໄປ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ ໃຫ້ພວກເຂົາຮັບບັບຕິສະມາໃນພຣະນາມແຫ່ງພຣະບິດາ, ພຣະບຸດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍຣິສຸດເຈົ້າສັ່ງສອນພວກເຂົາໃຫ້ຖືຮັກສາທຸກໆສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ສັ່ງພວກເຈົ້າໄວ້ແລ້ວນັ້ນ ນີ້ແຫຼະ ເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າທັງຫລາຍທຸກໆວັນຈົນສິ້ນໂລກນີ້” (ມທ 28:18-20)

“ເຮັດໃຫ້ຄົນທຸກຊາດເປັນລູກສິດ” ນັ້ນແມ່ນພາກສ່ວນສຳຄັນຂອງເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີ. ສິດອຳນາດໄດ້ຖືກຍາດເອົາໄປຈາກບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະບົດແລະພວກຜີມານຊົ່ວຮ້າຍທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ປະເທດຕ່າງໆເປັນຂ້າທາດ. ພຣະເຈົ້າຢາກໃຫ້ລູກຂອງພຣະອົງເຊິ່ງເປັນສາວົກຂອງພຣະເຊື້ອພຣະບຸດພຣະເຈົ້າໃຫ້ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດໄປທົ່ວທຸກບ່ອນ. ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຄົນເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງຫຼາຍເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍໄດ້. ໜ້າທີ່ຂອງພວກເຮົາແມ່ນເພື່ອບອກທຸກໆຂ່າວດີ, ດຳເນີນຊີວິດໃຫ້ພວກເຂົາເຫັນ, ແລະນຳພວກເຂົາເຈົ້າເຂົ້າມາສູ່ຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ກໍ່ສອນພວກເຂົາເຈົ້າໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນ.

ພວກເຮົາເຮັດເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ພວກເຮົາບອກເລົ່າແບ່ງປັນຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຮົາວ່າພວກເຮົາມາເຊື່ອຂ່າວປະເສີດແນວໃດ. ມັນງ່າຍດາຍທີ່ໜ້າຕື່ນຕາຕື່ນໃຈ.

ສິ່ງທຳອິດ, ບອກຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງທ່ານກ່ອນທີ່ທ່ານຈະເຊື່ອຂ່າວປະເສີດ. ບອກພວກເຂົາວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ ອະໄພທ່ານແນວໃດໂດຍສິ່ງທີ່ພຣະເຊື້ອໄດ້ເຮັດ. ຜູ້ຄົນມັກຟັງເລື່ອງເລົ່າຍ້ອນຫຍັງ? ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງໃນເລື່ອງຂອງບຸກຄົນທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ກັບເລື່ອງລາວຂອງພວກເຮົາເອງສະເໝີ. ເມື່ອທ່ານບອກໃຜບາງຄົນກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງທ່ານກ່ອນທີ່ຈະເຂົ້າໃຈຂ່າວປະເສີດ, ບາງລາຍລະອຽດຂອງຊີວິດທ່ານຈະຄຸ້ນເຄີຍກັບຄົນທີ່ທ່ານກຳລັງເວົ້ານຳ. ບາງທີຫຼາຍສິ່ງໃນເລື່ອງລາວຂອງທ່ານກໍ່ອາດຈະເຊື່ອມໂຍງກັບພວກເຂົາ.

ສິ່ງທີສອງ, ບອກພວກເຂົາວ່າຍ້ອນຫຍັງການໄດ້ຍິນແລະເຊື່ອຂ່າວປະເສີດຈຶ່ງເປັນຈຸດປ່ຽນແປງໃນຊີວິດຂອງທ່ານ. ໂດຍປົກກະຕິແລ້ວສິ່ງນີ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບການໃຫ້ອະໄພບາບຂອງເຮົາຫຼືຈາກການໄປຕິດຕາມພຣະຕ່າງໆ. ເປັນສິ່ງທີ່ດີເລີດທີ່ຮູ້ວ່າເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຫຍັງກັບຕົວເອງແລະຄົນອື່ນໆ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຍັງຮັກພວກເຮົາແລະຢາກໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ. ຈາກນັ້ນກໍ່ເລົ່າເລື່ອງທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້

ສິ່ງພຣະເຢຊູເຈົ້າມາ, ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ, ຖືກຮັບເອົາເຂົ້າໃນຄອບຄົວຂອງພຣະອົງ, ແລະມີຊີວິດນິຣັນດອນກັບພຣະອົງ. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຕັ້ງແຕ່ກ່ອນສ້າງໂລກພຸ້ນ.

ສິ່ງທີ່ສາມ, ບອກຄົນອື່ນກ່ຽວກັບຜົນກະທົບໃນຊີວິດຂອງທ່ານວ່າການເຊື່ອຂ່າວປະເສີດໄດ້ນໍາຫຍັງມາໃຫ້ທ່ານ. ບອກພວກເຂົາເຈົ້າກ່ຽວກັບການໃຫ້ອະໄພບາບໃນຊີວິດຂອງທ່ານ. ບອກພວກເຂົາວ່າການຮູ້ຈັກເຖິງການໃຫ້ອະໄພ, ຄວາມຮັກແລະຄໍາສັນຍາເລື່ອງຊີວິດນິຣັນດອນຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນເປັນແນວໃດ. ບອກພວກເຂົາວ່າມັນປ່ຽນແປງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງທ່ານແນວໃດໃນເລື່ອງທີ່ວ່າທ່ານເປັນໃຜແລະເປັນຫຍັງທ່ານຢູ່ທີ່ນີ້. ບອກພວກເຂົາວ່າການເຊື່ອ ໃນຂ່າວປະເສີດໄດ້ປ່ຽນທ່ານແນວໃດແດ່.

ບາງຄົນອາດຈະຕ້ອງການເຫັນຫຼັກຖານຂອງການປ່ຽນແປງຫົວໃຈ. ນັ້ນແມ່ນເລື່ອງທໍາມະດາແລະເປັນເຫດຜົນສໍາ ຄັນທີ່ຈະດໍາເນີນຊີວິດທີ່ບໍລິສຸດ. ພຣະເຢຊູເຈົ້າຮັກແລະຮັບໃຊ້ປະຊາຊົນ ປະຊາຊົນຕ້ອງການທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຮັກແລະຊອກຫາຄວາມຈິງໃຈໃນຄົນອື່ນ. ການຕອບສະໜອງຕໍ່ປະຊາຊົນໃນແບບຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້ານັ້ນຈະມີພະລັງ. ພວກເຂົາຈະສັງເກດເຫັນ. ພວກເຂົາຮູ້ເມື່ອມີຄົນຮັກພວກເຂົາຫຼືບໍ່. ພວກເຂົາຈະຮູ້ວ່າທ່ານກໍາລັງໃຫ້ພວກເຂົາສໍາຄັນກວ່າຕົວເອງເມື່ອທ່ານເຮັດຄືກັບພຣະເຢຊູເຈົ້າແລະເມື່ອທ່ານສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າທ່ານເຊື່ອຂ່າວປະເສີດ. ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນເຊື່ອພຣະເຢຊູ. ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນຈະເຊື່ອຂ່າວປະເສີດເມື່ອທ່ານບອກພວກເຂົາ. ຫຼາຍຄົນຈະບໍ່ເຊື່ອເຖິງແມ່ນວ່າເມື່ອທ່ານປະຕິບັດກັບພວກເຂົາຄືກັບທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າຕ້ອງການ. ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄົນບໍ່ເຊື່ອກໍຕາມ ແຕ່ຫຼາຍຄົນກໍຈະເຊື່ອ.

ຊື່ແລະຄຳສັບທີ່ສຳຄັນ(ຄຳອະທິບາຍ)

- ຄຳສັບຕ່າງໆທີ່ລວມຢູ່ໃນບັນຊີລາຍຊື່ນີ້ບໍ່ລວມເອົາສິ່ງທີ່ໄດ້ອະທິບາຍໄວ້ໃນປຶ້ມນີ້. ບັນດາຄຳສັບທີ່ເປັນສີດຳເຂັ້ມຈະມີຄຳອະທິບາຍພ້ອມ.

ກິດຈະການ ພຣະທຳເຫຼັ້ມໜຶ່ງໃນພາກພຣະສັນຍາໃໝ່ຂອງພຣະຄຳພີກ່ຽວກັບປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕຽນຍຸກທຳອິດ.

ການຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ ພຣະເຢຊູເຈົ້າສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນພາຍຫຼັງການເປັນຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ.

ການລົ້ມລົງ ບາບຂອງອາດາມແລະເອວາຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນສວນເອເດນແລະຜົນຂອງເຫດການນັ້ນ.

ການໃຫ້ອະໄພ (ຈາກບາບ) ເມື່ອພຣະເຈົ້າຍົກໂທດໃຫ້ໃຜຜູ້ໜຶ່ງຈາກການກະທຳຜິດຂອງພວກເຂົາແລະການເຮັດຜິດຕໍ່ພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຍົກໂທດໃຫ້, ການລົງໂທດໃດໆທີ່ເປັນໜີ້ຕໍ່ພຣະອົງຖືກຍົກເລີກ. ແນວຄິດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ລວມມີ ພຣະຄຸນ,ພຣະເມດຕາກະລຸນາ,ແລະຄວາມລອດພົ້ນ.

ການເປັນຄົນມາຈາກຕາຍ (1) ໂດຍທົ່ວໄປ,ແມ່ນໄຊຊະນະເໝືອຄວາມຕາຍໂດຍການໄດ້ຮັບຊີວິດໃໝ່ຫຼັງຈາກຕາຍ; (2) ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່, ເປັນການອ້າງອີງເຖິງຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ເປັນຄົນຈາກຕາຍທາງຮ່າງກາຍສາມມື້ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ຖືກປະທານຊີວິດເທິງໄມ້ກາງແຂນ, ຫຼື (3) ໃນອະນາຄົດຂອງຜູ້ທີ່ເຊື່ອທຸກຄົນຈະມີຊີວິດນິຣັນດອນໃນໂລກໃໝ່.

ການປະກາດຂ່າວປະເສີດ ການເຜີຍແຜ່ຂ່າວສານຂອງຂ່າວປະເສີດໂດຍວິທີຕ່າງໆ.

ຂ່າວປະເສີດ ຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມລອດພົ້ນຜ່ານທາງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.

ຄວາມລອດພົ້ນ ການປົດປ່ອຍຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອຂ່າວປະເສີດຈາກການຖືກແຍກອອກຈາກພຣະເຈົ້າຍ້ອນຄວາມບາບ. ໃນຄວາມລອດ, ບາບຂອງຄົນໜຶ່ງໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພໂດຍການເຊື່ອໃນຂ່າວປະເສີດ. ຄວາມລອດພົ້ນໄດ້ນຳຜູ້ເຊື່ອໃຫ້ກັບເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຊົ່ວ ສິ່ງໃດກໍ່ຕາມທີ່ຜິດສິນລະທຳຫຼືດ້ານຈະລິຍະທຳ,ອັນຕະລາຍ,ແລະການກະທຳຜິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຫຼືສິ່ງທີ່ພຣະອົງສ້າງ.

ຄວາມເສື່ອມຊາມດ້ານສິນລະທຳ - ຄຳສັບທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແລະບາບ,ເຖິງແມ່ນວ່າມັນມັກຈະໝາຍເຖິງຂອບເຂດແລະຄວາມຖີ່ຂອງຄວາມຄິດແລະການປະພຶດທີ່ຊົ່ວຮ້າຍ.

ຄົນຕ່າງຊາດ ເປັນຄຳສັບທີ່ອະທິບາຍເຖິງຄົນທີ່ບໍ່ແມ່ນຊົນຊາດອິດສະຣາແອນ.

ງູ ສັດຕູຂອງອາດາມແລະເອວາໃນສວນເອເດນ. ຕໍ່ມາພຣະຄຳພີເອີ້ນງູນັ້ນວ່າພະຍາມານແລະຊາຕານ. ເບິ່ງ“ບົດສະຫຼຸບຄຳສັບເໜືອທຳມະຊາດ” ຕາມຄຳສັບສຳລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ.

ສົງຄາມຝ່າຍວິນຍານ ການຕໍ່ສູ້ຕ້ານກັບຄວາມບາບແລະວິນຍານຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຕໍ່ຕ້ານການດໍາເນີນງານຂອງພຣະມະຫາບັນຊາຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ເບິ່ງ“ບົດສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຄໍາສັບເໜືອທໍາມະຊາດ” ຕາມຄໍາສັບສໍາລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ.

ສາວົກ ຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູເຈົ້າໂດຍການຮຽນແບບຊີວິດແລະການເຊື່ອຟັງຄໍາສອນຂອງພຣະອົງ.

ສວນເອເດນ ສະຖານທີ່ຢູ່ໃນໂລກທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນຕອນຕົ້ນເດີມຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ອາດາມແລະເອວາອາໄສຢູ່. ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ສະຖິດຢູ່ໃນສວນເອເດນເຊັ່ນດຽວກັນ.

ເຊື່ອ ການເຊື່ອວາງໃຈ (ໃນບາງຄົນຫຼືບາງສິ່ງບາງຢ່າງ).

ຊາວຍິວ ອີກຊື່ໜຶ່ງສໍາລັບ“ຊາວອິດສະຣາເອນ” ຄົນທີ່ສືບເຊື້ອສາຍມາຈາກອັບຣາຮາມ. ໃນສະໄໝບູຮານ, ນີ້ແມ່ນຄໍາສັບທີ່ຄົນຕ່າງປະເທດມອບໃຫ້ແກ່ສອງຊົນເຜົ່າອິດສະຣາເອນທີ່ຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ.

ຊາວອິດສະຣາເອນ ຄົນເຊື້ອສາຍຂອງອັບຣາຮາມ; ພົນລະເມືອງຂອງປະເທດຂອງອິດສະຣາເອນ.

ຊາວບາບີໂລນ ຊາດທີ່ເປັນສັດຕູຂອງອິດສະຣາເອນຈາກພາກໃຕ້ຂອງເມໂຊໂປເຕເມຍ(ເຂດແດນປະຈຸບັນທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າປະເທດຊີເຣຍ).

ຊາຮາ ເມຍຂອງອັບຣາຮາມຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດການອັດສະຈັນເໜືອທໍາມະຊາດເພື່ອໃຫ້ມີລູກຕອນທີ່ລາວເຖົ້າແກ່ແລ້ວ.

ຊາຕານ ຊື່ທີ່ຖືກມອບໃຫ້ໃນສວນເອເດນຜູ້ທີ່ຫຼອກລວງອາດາມແລະເອວາ. ຊາຕານແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດເໜືອທໍາມະຊາດທໍາອິດໃນການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າເຊິ່ງໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຊາຕານແມ່ນສັດຕູສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະຄໍາພີໃໝ່. ເບິ່ງ“ບົດສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຄໍາສັບເໜືອທໍາມະຊາດ” ຕາມຄໍາສັບສໍາລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ.

ໂຊນ ກະສັດອົງທໍາອິດຂອງອິດສະຣາເອນ.

ໂຊໂລໂມນ ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງດາວິດ. ໂຊໂລໂມນໄດ້ສືບທອດບັນລັງພາຍຫຼັງທີ່ດາວິດຕາຍ.

ດາວິດ ກະສັດອົງທີສອງຂອງອິດສະຣາເອນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະມີລາຊະວົງຕະຫຼອດໄປ. ຜູ້ເປັນພຣະເມຊີອາຈະມາຈາກເຊື້ອສາຍຂອງພົນ.

ຕຣີເອການຸພາບ ສາມພຣະພາກຂອງພຣະເຈົ້າ; ຄໍາສອນໃນພຣະຄໍາພີທີ່ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເຈົ້າອົງດຽວແຕ່ດໍາລົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປໃນສາມພຣະພາກ.

ເທວະດາ ສິ່ງມີຊີວິດທີ່ມະຫັດສະຈັນເໜືອທໍາມະຊາດທີ່ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ຄໍາເດີມຂອງພາສາເຮັບເຮີແລະພາສາກຣີກແປວ່າ "ທູດສະຫວັນ" ໃນພຣະຄໍາພີພາສາອັງກິດໝາຍຄວາມວ່າ "ຜູ້

ສິ່ງຂ່າວສານ." ຄຳວ່າ“ເທວະດາ” ແມ່ນຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບວຽກ - ມັນອະທິບາຍເຖິງບົດບາດຂອງສະມາຊິກໃນ ອານາຈັກສະຫວັນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສິ່ງຂ່າວສານໄປຫາຜູ້ຄົນຈາກພຣະເຈົ້າ. ເບິ່ງ“ບົດສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຄຳສັບ ເໜືອທຳມະຊາດ” ຕາມຄຳອະທິບາຍຄຳສັບເພື່ອລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ.

ໂນອາ ຊາຍຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຖືວ່າເປັນຄົນຊອບທຳໃນສະໄໝນ້ຳຖ້ວມ. ພຣະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ໂນອາສ້າງນາວາ (ເຮືອໃຫຍ່) ເພື່ອຊ່ວຍຕົນເອງ, ຄອບຄົວແລະສັດແຕ່ລະຊະນິດຈາກນ້ຳຖ້ວມໃຫຍ່.

ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນພຣະຄຳພີເດີມ, ແມ່ນສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເໜືອທຳມະຊາດທັງໃນການຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າແລະ ການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ເບິ່ງ“ບົດສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຄຳສັບເໜືອທຳມະຊາດ” ຕາມຄຳສັບສຳລັບລາຍລະອຽດ ເພີ່ມເຕີມ.

ບາບ ການກະທຳທີ່ທັດສະນະຄະຕິໃດໆທີ່ຕໍ່ຕ້ານຫຼືຂັດກັບມາດຕະຖານຄວາມຊອບທຳ, ສິນລະທຳແລະຈະລິຍະທຳ ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ບາເບນ ເມືອງບູຮານຂອງບາບີໂລນຕັ້ງຢູ່ທາງພາກໃນໃຕ້ຂອງເມໂຊໂປເຕເມຍ (ເຂດແດນປະຈຸບັນທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນ ວ່າປະເທດປະເທດອີຣັກ).

ປະຖົມມະການ ປຶ້ມເຫຼັ້ມທຳອິດຂອງພຣະຄຳພີ.

ໂປໂລ ຊາຍຄົນໜຶ່ງທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ສົ່ງໄປບອກຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບຂ່າວປະເສີດ. ການຮັບໃຊ້ຂອງເພິ່ນໄດ້ສຸມໃສ່ຄົນ ຕ່າງຊາດ (ບໍ່ແມ່ນຊາວອິດສະຣາເອນ).

ເປໂຕ ໜຶ່ງໃນສິບສອງສາວິກກຸ່ມທຳອິດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

ແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາ ຄຳສັບທີ່ນຳໃຊ້ກັບພູມສັນຖານຂອງອິດສະຣາເອນ, ສະຖານທີ່ທີ່ພຣະເຈົ້າສັນຍາໄວ້ກັບ ອັບຣາຮາມເປັນສະຖານທີ່ລູກຫຼານຂອງເພິ່ນສາມາດຢູ່ໄດ້. ກ່ອນທີ່ມັນຈະຖືກຍຶດຄອງໂດຍຊາວອິດສະຣາເອນ, ແຜ່ນດິນນີ້ຖືກກ່າວເຖິງໃນພຣະຄຳພີເດີມວ່າແຜ່ນດິນການາອານ.

ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ຄົນທີ່ເຊື່ອ / ໄວ້ວາງໃຈໃນຂ່າວປະເສີດ

ພຣະຄຣິດ ຄຳສັບພາສາກຣີກທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ“ຜູ້ຖືກເຈີມ”; ເປັນຄຳດຽວກັນກັບ "ພຣະເມຊີອາ" ແລະເປັນຕຳ ແໜ່ງຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

ພຣະຄຳພີ ຫຼັງສືບູຮານຊຸດໜຶ່ງມີຈຳນວນ 66 ເຫຼັ້ມ, ທີ່ສັກສິດ, ຂຽນໂດຍມະນຸດພາຍໃຕ້ການຊົງນຳໂດຍພຣະເຈົ້າ. ຫຼັງສື39 ເຫຼັ້ມທຳອິດຮຽກວ່າພຣະຄຳພີເດີມ, ຖັດມາມີ 27 ເຫຼັ້ມທີ່ຮຽກວ່າພຣະຄຳພີໃໝ່.

ພຣະເຈົ້າ ໃນພຣະຄຳພີພາສາອັງກິດຈະເປັນເອກະພົດແລະຕົວພິມໃຫຍ່ໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ເໜືອນທຳມະຊາດທີ່ ເປັນເອກະລັກທີ່ສຸດ, ແລະບໍ່ສາມາດປຽບທຽບໄດ້ຜູ້ທີ່ໄດ້ສ້າງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແລະຜູ້ທີ່ຮັກມະນຸດຊາດ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຕຣີເອການຸພາບ; ເປັນສາມພຣະພາກຄື (ພຣະບິດາເຈົ້າ, ພຣະບຸດເຈົ້າ, ພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດເຈົ້າ) ຂອງພຣະເຈົ້າອົງໜຶ່ງທີ່ບໍ່ມີໃຜປຽບທຽບໄດ້.

ພຣະບຸດເຈົ້າ ໃນພຣະຄຳພິພາສາອັງກິດໃຊ້ໂຕພິມໃຫຍ່, “ພຣະບຸດ” ໝາຍເຖິງບຸກຄົນທີ່ສອງຂອງພຣະເຈົ້າສາມ ພຣະພາກ, ເຊິ່ງກາຍເປັນມະນຸດໃນພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

ພຣະເຢຊູເຈົ້າ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ເກີດມາຈາກຍິງພິມມະຈັນຊີມາຣີ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງ ສົມບູນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ກາຍມາເປັນມະນຸດຄືພຣະເຢຊູເຈົ້າເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບຄວາມລອດ ຂອງມະນຸດຈາກບາບກຳ.

ພຣະສັນຍາ ຂໍ້ຕົກລົງລະຫວ່າງສອງຝ່າຍ. ໃນພຣະຄຳພິພາສາເຮັດພຣະສັນຍາກັບມະນຸດເຊິ່ງພຣະອົງສັນຍາ ແລະໃຫ້ພອນແກ່ພວກເຂົາ. ສັນຍາອາດມີຫຼືບໍ່ມີເງື່ອນໄຂ.

ພຣະຄຳພິໄພ ໜັງສື 27 ເຫຼັ້ມຕໍ່ຈາກພຣະຄຳພິເດີມ. ເນື້ອໃນກ່ຽວຂ້ອງກັບຊີວິດແລະການເຮັດພຣະລາດຊະກິດ ຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ, ປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕຽນຍຸກທຳອິດ, ແລະການເຜີຍແຜ່ສາດສະໜາຄຣິດໃນສັດຕະວັດທີ ໜຶ່ງ ຄ.ສ.

ພຣະຄຳພິເດີມ ປຶ້ມພຣະທຳ 39 ເຫຼັ້ມທຳອິດຂອງພຣະຄຳພິ. ເນື້ອໃນແມ່ນກ່ຽວກັບພຣະເຈົ້າແລະປະເທດຊາດອິດ ສະຣາເອນກ່ອນການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູເຈົ້າ.

ພຣະຄຸນ ເມື່ອພຣະເຈົ້າສະເໜີຫຼືໃຫ້ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ສົມຄວນໄດ້ຮັບ; ຄວາມເມດຕາຂອງພຣະເຈົ້າ.

ພຣະບັນຍັດສິບປະການ ກົດບັນຍັດດ້ານສິນລະທຳສິບຂໍ້ທຳອິດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ຊາວອິດສະຣາເອນຫຼັງ ຈາກການອົບພະຍົບຈາກປະເທດເອຢິບ.

ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າ ອີກຄຳສັບໜຶ່ງສຳລັບພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ.

ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເຈົ້າ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າເອງ.

ພຣະມະຫາບັນຊາ ພາລະກິດທີ່ພຣະເຢຊູເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະອົງເພື່ອເຜີຍແຜ່ຂ່າວປະເສີດແລະສ້າງ ສາວົກທົ່ວໂລກ

ພຣະເມດຕາ ເມື່ອພຣະເຈົ້າຍັບຍັ້ງພວກເຮົາຈາກການພິພາກສາທີ່ພວກເຮົາສົມຄວນໄດ້ຮັບ.

ພຣະເມຊີອາ ຄຳສັບພາສາເຮັບເຮີທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ "ຜູ້ຖືກເຈີມ." ຫຼືຜູ້ຖືກຫົດສົງແຕ່ງຕັ້ງ ໝາຍເຖິງກະສັດອົງສຸດ ທ້າຍຈາກເຊື້ອສາຍຂອງດາວິດຜູ້ທີ່ຈະນຳຄວາມລອດພົ້ນຈາກບາບແລະການບົດບ່ອຍປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຈາກ ສັດຕູຂອງພວກເຂົາ. ໃນເລື່ອງໃນພຣະຄຳພິ, ພຣະເຢຊູເຈົ້າຊົງເປັນພຣະເມຊີອາ. ຄຳສັບພາສາກຣີກຂອງຄຳສັບ ເຮັບເຮີນີ້ແມ່ນ "ພຣະຄຣິດ." ສະນັ້ນ"ພຣະເຢຊູຄຣິດ" ກໍ່ຄື "ພຣະເຢຊູ, ພຣະເມຊີອາ."

ພະຍາມານ - ຊື່ທີ່ອີກສຳລັບຊາຕານແລະງູ. ເບິ່ງ“ບົດສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຄຳສັບເໜືອທຳມະຊາດ” ເບິ່ງຕາມຄຳສັບສຳລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ.

ພູເຂົາຊົນາຍ ພູເຂົາທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໂມເຊໃຫ້ນຳພາຊົນຊາດອິດສະຣາເອນບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະມອບກົດບັນຍັດສືບປະການໃຫ້ແກ່ອິດສະຣາເອນ.

ໄມ້ກາງແຂນ - ສິ່ງທີ່ໃຊ້ໃນການລົງໂທດພຣະເຢຊູເຈົ້າ. ໄມ້ກາງແຂນຂອງຊາວໂຣມັນເປັນເສົາຕັ້ງຊື່ທີ່ຕິດດ້ວຍໄມ້ຄານຂວາງເຊິ່ງຜູ້ຖືກຄອາະຮ້າຍຖືກມັດຕິດຫຼືຖືກຕອກຕະປູແລະປ່ອຍໃຫ້ຫາຍໃຈບໍ່ອອກຫຼັງຈາກທີ່ພວກເຂົາຖືກທໍລະມານແລ້ວ. ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່, “ໄມ້ກາງແຂນ” ຍັງໝາຍເຖິງບ່ອນທີ່ໄດ້ຈ່າຍຄ່າບາບແລະບ່ອນທີ່ໄດ້ຊື້ຄວາມລອດພົ້ນໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນທີ່ເຊື່ອຂ່າວປະເສີດ.

ໂມເຊ ຊາວອິດສະຣາເອນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເກີດມາໃນໄລຍະການເປັນຂ້າທາດຂອງອິດສະຣາເອນໃນປະເທດເອຢິບເປັນຜູ້ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກໃຫ້ນຳອິດສະຣາເອນອອກຈາກການເປັນທາດນັ້ນ.

ຢາໂຄບ ລູກຊາຍຂອງອີຊາກແລະຫຼານຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ.ຕໍ່ມາຊື່ຂອງເພິ່ນໄດ້ຖືກປ່ຽນມາເປັນ“ ອິດສະຣາເອນ”.

ອາດາມແລະເອວາ ມະນຸດສອງຄົນທຳອິດ (ຊາຍແລະຍິງ) ທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງ.

ອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ /ພຣະຄຣິດ /ພຣະເຢຊູເຈົ້າ - ການປົກຄອງຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານພຣະຄຣິດເທິງແຜ່ນດິນໂລກກັບບັນດາຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ພຣະຄຳພີໃໝ່ໄດ້ນຳສະເໜີອານາຈັກນີ້ເປັນອານາຈັກຝ່າຍວິນຍານທີ່ມີຢູ່ໃນປະຈຸບັນແລະກຳລັງດຳເນີນຢູ່,ແຕ່ກຳລັງລໍຖ້າການບັນລຸເປົ້າໝາຍສູງສຸດ.

ອິດສະຣາເອນ (1) ຊື່ໃໝ່ຂອງຢາໂຄບ, ຜູ້ເປັນຫຼານຊາຍຂອງອັບຣາຮາມ; (2) ຊົນຊາດໃນພຣະສັນຍາເດີມທີ່ເລີ່ມຕົ້ນ ໂດຍພຣະເຈົ້າໂດຍຜ່ານອັບຣາຮາມແລະນາງຊາຣາ.

ອີຊາກ ລູກຊາຍຂອງອັບຣາຮາມເກີດຈາກຊາຣາ.

ອັກຄະສາວົກ ຄຳສັບພາສາກຣີກທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ“ຜູ້ຖືກສົ່ງໄປ” ມີອັກຄະສາວົກຫຼາຍປະເພດທີ່ແຕກຕ່າງກັນໃນພຣະຄຳພີໃໝ່.

ອັດຊີເຣຍ ປະເທດໜຶ່ງທີ່ເປັນສັດຕູຂອງອິດສະຣາເອນຈາກທາງທິດເໜືອຂອງເມໂຊໂປຕາເມຍ(ເຂດແດນປະຈຸບັນທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນວ່າປະເທດຊີເຣຍ)

ອົບພະຍົບ (1) ຊື່ຂອງປື້ມເຫຼັ້ມທີສອງໃນພຣະຄຳພີ; (2) ຄຳທີ່ພັນລະນາເຖິງຊົນຊາດຂອງອິດສະຣາເອນບູຮານທີ່ພົ້ນຈາກການເປັນຂ້າທາດໃນປະເທດເອຢິບ.

ອັບຣາຮາມ ແມ່ນຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເລືອກທີ່ຈະເປັນບິດາຂອງປະຊາຊົນຜູ້ທີ່ຈະກາຍເປັນທີ່ຮູ້ຈັກໃນຖານະຊາວອິດສະຣາເອນຫຼືຊາວຍິວ.

ອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ ສິ່ງມີຊີວິດເໜືອທຳມະຊາດທັງໝົດທີ່ເປັນສັດຕູຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະແຜນການຂອງພຣະອົງສຳລັບໂລກແລະຄອບຄົວມະນຸດຂອງພຣະອົງ. ເບິ່ງ“ບົດສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຄຳສັບເໜືອທຳມະຊາດ” ຕາມຄຳສັບສຳລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ.

ເຮັບເຮີ (1) ອີກຊື່ໜຶ່ງສຳລັບ “ຊາວອິດສະລາເອນ”; (2) ພາສາດັ້ງເດີມທີ່ໃຊ້ໃນການຂຽນພຣະຄຳພີເດີມ.

ເໜືອທຳມະຊາດ ຄຳສັບເຊິ່ງໝາຍເຖິງສິ່ງທີ່ຢູ່ເໜືອຫຼືເປັນສິ່ງເໜືອທຳມະຊາດ (ກາຍຍະພາບ, ວັດຖຸ) ທຳມະຊາດແລະໂລກຈັກກະວານ. “ສິ່ງມີຊີວິດເໜືອທຳມະຊາດ” ໝາຍເຖິງສິ່ງມີຊີວິດທີ່ເປັນວິນຍານຢູ່ໂດຍລັກສະນະບໍ່ມີຮ່າງກາຍ.

ບົດສະຫຼຸບສັງລວມກ່ຽວກັບຄຳສັບເໜືອທຳມະຊາດ

ພຣະຄຳພີນຳສະເໜີໃຫ້ພວກເຮົາມີຫຼາຍຄຳສັບສຳລັບສິ່ງເຫຼົ່ານັ້ນທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກຝ່າຍວິນຍານ. ປະເພນີຂອງຄຣິສຕຽນມັກຈະລວມເອົາຄຳເຫຼົ່ານີ້ເຂົ້າກັນ, ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົນ. ໃນຖານະນັກວິຊາການຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຫຼາຍຕໍ່ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້, ແລະຂໍເຊີນທຸກຄົນທີ່ສົນໃຈເລື່ອງຂອງເທວະດາ, ຊາຕານແລະວິນຍານຊົ່ວມາອ່ານ (ປຶ້ມຕໍ່ໄປນີ້):

- *Supernatural: What the Bible Teaches about the Unseen World and Why it Matters*
- *The Unseen Realm: Recovering the Supernatural Worldview of the Bible*
- *Angels: What the Bible Really Teaches About God's Heavenly Host*
- *Demons: What the Bible Really Teaches About the Powers of Darkness*

ປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ອີງຕາມຂໍ້ຂໍ້ຂອງປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄ້າຍຄືກັບປຶ້ມທີ່ວິທີນັ້ນບໍ່ໄດ້ຖືກອອກແບບມາເພື່ອເປັນການອະທິບາຍທາງວິຊາການ. ປຶ້ມອື່ນອີກ 3 ເຫຼົ່າແມ່ນລັກສະນະດ້ານວິຊາການ (ມີເລກອ້າງອີງແລະລາຍລະອຽດຫຼາຍ). ມີບັນທຶກແລະການອ້າງອີງຫຼາຍພັນລາຍການໃນປຶ້ມເຫຼົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ມາຈາກແຫຼ່ງຂໍ້ມູນຂອງນັກວິຊາການເພື່ອສະໜັບສະໜູນເນື້ອໃນ.

ສຳລັບໃນປະຈຸບັນ, ມັນອາດຈະເປັນປະໂຫຍດທີ່ຈະທົບທວນຫຼືສະຫຼຸບສັງລວມໂລກເໜືອທຳມະຊາດທີ່ອ້າງອີງໃນການນຳສະເໜີເລື່ອງລາວຂອງພຣະຄຳພີ.

ພຣະຄຳພີສອນວ່າມີໂລກທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນຄື ໂລກແຫ່ງວິນຍານ. ສິ່ງມີຊີວິດເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ມີລັກສະນະຮ່າງກາຍໂດຍທຳມະຊາດ, ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເຂົາສາມາດເຮັດຄືເປັນຮູບຮ່າງຂອງຮ່າງກາຍ. ໂລກແຫ່ງວິນຍານແມ່ນ "ເໜືອທຳມະຊາດ" ເປັນໂລກທີ່ມີລັກສະນະທີ່ແຕກຕ່າງຈາກໂລກທາງຮ່າງກາຍແລະເໜືອກວ່າ ("ດີເລີດ")ກວ່າໂລກທຳມະຊາດແລະທາງກາຍຍະພາບ.

ພຣະເຈົ້າກໍ່ແມ່ນສ່ວນໜຶ່ງຂອງໂລກແຫ່ງວິນຍານ, ແຕ່ວ່າເປັນຜູ້ທີ່ເໜືອກວ່າມັນຍ້ອນວ່າຊົງເປັນພຣະຜູ້ສ້າງ. ພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນແລະຊົງເປັນຢູ່ນິຣັນດອນ. ພຣະອົງໄດ້ສ້າງວິນຍານອື່ນໆທັງໝົດທີ່ອາໄສຢູ່ໃນໂລກແຫ່ງວິນຍານຄືກັນກັບທີ່ພຣະອົງໄດ້ສ້າງຊີວິດທັງໝົດໃນໂລກທີ່ເຮົາຮູ້ (ຕົວຢ່າງໂລກທາງຮ່າງກາຍແລະວັດຖຸ).

ພຣະຄຳພີອະທິບາຍເຖິງສະມາຊິກຂອງໂລກແຫ່ງວິນຍານດ້ວຍຫຼາຍຄຳສັບ (ຕົວຢ່າງ: ຣມ 8: 38; 1ປຕ3:22). ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແນະນຳບາງຊື່ໃນພວກເຂົາໃນປຶ້ມທີ່ວິທີນີ້ແລ້ວ. ຄຳສັບເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນຄຳອະທິບາຍກ່ຽວກັບວຽກ - ວິທີການໃນການອະທິບາຍສິ່ງມີຊີວິດວິນຍານເຮັດ. "ເທວະດາ" ກໍ່ແມ່ນຕົວຢ່າງໜຶ່ງ. ຄຳນີ້ໝາຍເຖິງ"ຜູ້ສ້າງຂ່າວສານ". ສິ່ງທັງໝົດທີ່ກ່າວໄວ້ໃນວັດທະນະທຳກຣິກ-ໂຣມມັນໃນພຣະຄຳພີໃໝ່, "ເທວະດາທັງຫຼາຍ" ກໍ່ກາຍເປັນຄຳສັບສຳລັບສະມາຊິກຂອງກອງທັບເທວະດາສະຫວັນທີ່ບໍ່ໄດ້ກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ຄຳວ່າ"ຜີປີສາດ" ກາຍເປັນສັນຍາລັກສຳລັບທຸກຄົນທີ່ກະບົດ, ເຖິງວ່າຄວາມຈິງທີ່ວ່າ"ຜີປີສາດ" ມີຄວາມໝາຍຫຼາກຫຼາຍໃນໂລກຍຸກບູຮານ.

ປະໂຫຍກທີ່ອະທິບາຍວ່າ "ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ" ແມ່ນຄຳສັບໃນຄອບຄົວທີ່ເຕືອນເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າເປັນພຣະບິດາ (ຜູ້ສ້າງ) ຂອງສິ່ງມີຊີວິດວິນຍານ. ຄຳນີ້ມີຄວາມໝາຍຫຼາຍກວ່ານັ້ນ, ເຖິງແມ່ນວ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າເຖິງຄຳເວົ້າ

ໃນເລື່ອງເໜືອທຳມະຊາດແລະອານາຈັກທີ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນຢ່າງຍືດຍາວ. “ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ” ໝາຍເຖິງລະດັບສູງຂອງ“ຄົນງານ” ຂອງພຣະເຈົ້າ. ມັນຖືກຕືງມາຈາກພາສາທີ່ລູກຫຼານຂອງກະສັດໃນສະໄໝບູຮານໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງທີ່ມີໜ້າຮັບຜິດຊອບສູງ. ໃນເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີ, “ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ” ໄດ້ຖືກມອບ ໝາຍໃຫ້ບົກຄອງປະເທດຕ່າງໆທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນຢູ່ທີ່ວິຫານທໍບາເບນ - ວຽກທີ່ສຳຄັນກວ່າພຽງແຕ່ການສົ່ງຂ່າວສານ (ວຽກງານຂອງ“ເທວະດາ”).

ໃນເບື້ອງຕົ້ນ, ສະມາຊິກທັງໝົດຂອງໂລກວິນຍານໄດ້ຈົງຮັກພັກດີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງນັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາໄດ້ອ່ານໃນປຶ້ມຫົວນີ້, ພຣະເຈົ້າໄດ້ແບ່ງປັນຄຸນລັກສະນະຕ່າງໆຂອງພຣະອົງກັບສະມາຊິກຂອງໂລກວິນຍານເມື່ອພຣະອົງສ້າງມັນ. ໜຶ່ງໃນຄຸນລັກສະນະເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນອິດສະຫຼະພາບໃນການຕັດສິນໃຈ. ສະມາຊິກບາງຄົນໃນໂລກແຫ່ງວິນຍານໄດ້ໃຊ້ອິດສະຫຼະພາບຂອງພວກເຂົາໃນການກະບົດຕໍ່ຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າແລະຄອບຄົວມະນຸດຂອງພຣະເຈົ້າ. ໂດຍລວມແລ້ວ, ສິ່ງມີຊີວິດເປັນວິນຍານທີ່ການກະບົດຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງແມ່ນ“ບັນດາອຳນາດແຫ່ງຄວາມມືດ.” ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,ພຣະຄຳພີໄຈ້ແຍກສັດຕູຜ່າຍວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າໃນລະຫວ່າງເລື່ອງລາວຄວາມປາດຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະມີຄອບຄົວມະນຸດ.

ພຣະຄຳພີອະທິບາຍເຖິງການກະບົດດັ່ງກ່າວສາມຄັ້ງ. ຄັ້ງທຳອິດເກີດຂຶ້ນໃນສວນເອເດນ. ສະມາຊິກຄົນໜຶ່ງຂອງໂລກແຫ່ງວິນຍານຕ້ອງການທຳລາຍຄວາມປາຖະໜາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະມີຄອບຄົວມະນຸດ. ໃນເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີຜູ້ທີ່ມາຫານາງເອວານັ້ນແມ່ນມາໃນຮູບຮ່າງເປັນຈູແລະຫຼອກລວງນາງ. ຕໍ່ມາໃນພຣະຄຳພີໃຫ້ສັນຍາລັກວ່າ “ຊາຕານ” (ຄຳສັບທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ“ສັດຕູ”) ແລະ“ພະຍາມານ” (ຄຳສັບທີ່ມີຄວາມໝາຍວ່າ“ຜູ້ເວົ້າໝິ່ນປະໝາດ”) ກາຍເປັນຊື່ ສຳລັບຜູ້ກະບົດດັ່ງເດີມນີ້.

ຕໍ່ມາໃນເລື່ອງລາວໃນພຣະຄຳພີບຸດແຫ່ງສະຫວັນບາງຄົນຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ກະບົດ. ພວກເຂົາໄດ້ລ່ວງລະເມີດເຂດແດນລະຫວ່າງໂລກທາງວິນຍານແລະໂລກທາງຮ່າງກາຍ. ໜັງສືສັ້ນໆຂອງພຣະທຳຢູດາພັນລະນາເຖິງບາບຂອງພວກເຂົາວ່າ “ບໍ່ຢູ່ໃນຕຳແໜ່ງອຳນາດຂອງພວກເຂົາເອງ.” ໃນທີ່ສຸດທຳນຽມຂອງຄຣິສຕະຈັກກຳໄດ້ເອີ້ນບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກະບົດເຫຼົ່ານີ້ວ່າ “ເທວະດາທີ່ລົ້ມລົງ” ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງ “ການລົ້ມລົງ” ຈາກຄວາມບໍລິສຸດ, ຫຼື “ຜິປີສາດ” ເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ສິ່ງນີ້ເຖິງວ່າຈະມີຄວາມຈິງທີ່ວ່າພຣະຄຳພີເດີມບໍ່ເຄີຍໃຊ້ຄຳວ່າ “ເທວະດາ” ຫຼື “ຜິປີສາດ” ຂອງພວກກະບົດໃນ ປຖກ 6:1-4.

ໃນທີ່ສຸດ, “ບຸດທັງຫຼາຍຂອງພຣະເຈົ້າ” ທີ່ໄດ້ຮັບການມອບໝາຍບົກຄອງບັນດາປະຊາຊາດທັງປວງຫຼັງຈາກຕອນວິຫານທໍບາເບນໄດ້ກາຍເປັນຄວາມເສຍຫາຍໃນບາງຈຸດຂອງການມອບໝາຍຂອງພວກເຂົາ. ເພງສັນລະເສີນ 82 ທັງໝົດແມ່ນກ່ຽວກັບການພິພາກສາຂອງພວກເຂົາ. ບັນດາທິວໜ່ວຍອານາເຂດເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນພື້ນຖານສຳລັບ“ເຈົ້ານາຍບົກຄອງ”ເໜືອທຳມະຊາດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບປະເທດຕ່າງໆໃນດານີເອນ 10, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບ“ເທບຜູ້ບົກຄອງ”, “ຜູ້ຄອບຄອງ”, “ອຳນາດການບົກຄອງ”, “ບັນລັງ” ແລະ“ຜູ້ມີອຳນາດ” ທີ່ໂປໂລໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບຂໍ້ຄວາມຕ່າງໆ (ຕົວຢ່າງ: ອຟຊ 6:11-12). ຂໍ້ກຳນົດທັງໝົດນີ້ເວົ້າເຖິງການຄອບຄອງທາງພູມສາດ, ແລະດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງເໝາະສົມທີ່ຈະອະທິບາຍສະຖານະການທີ່ເກີດຂຶ້ນຫຼັງຈາກວິຫານທໍບາເບນໃນເລື່ອງໃນພຣະຄຳພີ.